

**ХАРИ ХАРИСЪН, РОБЪРТ
ШЕКЛИ
БИЛ ГАЛАКТИЧЕСКИЯ
ГЕРОЙ НА ПЛАНЕТАТА НА
БУТИЛИРАНИТЕ МОЗЪЦИ**

Част 3 от „Бил, галактическият герой“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2004

chitanka.info

1.

— Насам, хора! — провикна се Пъхогаг през мегафона, който бе отмъкнал от строевия сержант. Вградената машинка караше гласа му да звучи тържествено и гнъсливо, също като на сержанта. — Дойде мигът, който всички чакахте — ще сваляме превръзката от новия крак на Бил, дето му израсна от присадка. Само по десет кинта билетчето, за да присъствате на това уникално и отвратително събитие.

Помещението, в което предстоеше да се разиграе събитието, се пълнеше бързо. Повечето от военнослужещите в Кемп Диплетори тръпнеха да присъстват при разбулването на новата присадка на Бил. Бяха му я имплантирали в чуканчето едва преди три дни на медицинския спътник БРИП 32, разположен край Без Мислица. След имплантацията откараха Бил в Диплетори — най-голямата военна база на планетата Изедник. Наложил се да чака три дни, преди да може да разбули трансплантанта. А и часовниковият механизъм на превръзката не позволяваше да бъде смъкната по-рано. Тези превръзки често създаваха ядове, но за щастие на Бил му се размина. Поне така предполагаше.

Нямаше кой знае какви занимания за петдесетте хиляди космически рейнджъри, настанени в Кемп Диплетори. Лагерът бе разположен върху стотина подгизнали акра в сърцевината на Несвятото тресавище, най-голямото и най-лепкаво блато на Изедник. Защо е трябвало да го строят наред тресавището, оставаше загадка. А може би не беше. Някои твърдяха, че станало по грешка на ония от Централния щаб на Хелиор. Според други тежките условия щели да спомогнат да се закалят бойците — онези, които оцелеят, не осакатаят и не полудеят.

— Но и да ни сполети това, винаги ще пратят други оттам, откъдето са ни докарали.

Така гласеше девизът на 69-а бригада Космически Виещи Убийци — подразделението, към което Бил бе прехвърлен.

— Хайде, сваляй превръзката — рече Канарзи. — Да видим какво има там.

Бил се огледа. Помещението пращеше по шевовете. При цена десет кинта на калпак, които Пъхогаг събираше на входа, Бил пресметна, че ще изкара достатъчно, за да си купи нови ботуши. Превръщаше го в необходимост темпът, с който се подлагаше на операции на краката, тъй като военните отказваха да го възмездяват за обувките — той ги връщаше без дори да ги е носил, защото не пасваха на отворителната форма, която бе придобил раненият му крак.

Пъхогаг му махна ентусиазирано, в знак, че може да започва. Такъв си беше той — ентусиазиран, любезен, почтителен и послушен. Винаги готов да помогне на другарчетата си, което бе в пълно противоречие с кодекса на рейнджърите. Сигурно затова всички го мразеха и му викаха Пъхогаг. Бил пък го харесваше, напомняше му за старата дружка Нате Гач, който се държеше по същия начин. Обаче онзи се оказа мрънски шпионин. А също и робот.

— Започва се — обяви Бил и се вкопчи в превръзката.

Чу се вой на аларма и по пръстите му пробягна електрически ток.

— Ох! Още не му е дошло времето. — Превръзката избръмча с досада и единият ѝ край увисна. — Дошло е — викна той и разви една врътка от бинта, а присъстващите скъсиха дистанцията.

Когато разви и втората, се разнесе колективна въздишка. Лицата на всички бяха зачервени и възбудени, въздухът излизаше на пресекулки измежду зъбите им, а когато Бил разви и третата врътка, по-неспокойните започнаха да кълчат пръсти. Кракът на Бил не беше голям колкото канцеларска кантонерка, но в глуха дупка като тяхната дори боят с дървеници се приемаше за представление от ранга на боричкане на голи kaki в конфитюр.

Вълнението, или каквото бе там, достигна своето кресчендо и осемдесетте обръгнаха и покрити с белези командоси с ниски чинове и още по-нисък интелект се блъскаха, ококорили очи в тясното помещение, докато Бил тържествено приключваше с четвъртата врътка. Вероятно си мислите, че би трябвало Бил пръв да зърне новия си крак, тъй като в края на краищата си беше негов. Грешите обаче — докато захвърляше бинтовете, Бил суеверно бе отместил поглед. От няколко дни го мъчеха странни усещания в новия крак.

Изглежда лъсналите лица над него, с погледи, залепнали за неговия израстък.

Из тълпата се разнесе сподавен кикот. Странно и не точно това, което Бил очакваше. После започнаха да се смеят. Това не беше вежливото, тревожно хихикане, което бихте очаквали при оглеждане на новопораснал крак, а гръмогласен, еклив, хахохихав рев от типа „вижте го глупака“.

Бил сведе поглед. Отмести го. Отново го сведе, трепна, поколеба се дали да не го отмести, но се взе в ръце и го задържа.

— Знаеш ли, Бил — рече Ковалски, — смятах, че това твое разбулване на крака ще си е чиста проба кождерско начинание. Искам да кажа, какво толкоз може да има под тези превръзки — посаждат ти краче и такова пораста, нали? Грешка. Бил, искам да ти благодаря. Това е най-смешното нещо, което съм виждал, откакто си пречукахме взводния.

Бил размърда пробно заострените си като хищни нокти пръсти.

— Май работи добре — промърмори той.

Нямаше никакво съмнение, че работи добре. Но щеше да е още по-добре, ако го бяха присадили на някой алигатор, защото това си беше един гладичък, зеленичък, люспест и завършващ със закривени нокти алигаторски крак.

Какво бяха оплескали лекарите? Дали не експериментираха с него, опитвайки се да го превърнат в земноводно? Сигурно беше нещо от този род, вече нищо не изглеждаше невъзможно, след като съвсем наскоро му бяха пробутали един гигантски мутирал пилешки крак. Нямаше нищо невъзможно, когато ставаше въпрос за рейнджърите. Кракът след пилешкия бе далеч по-приятен — е, с малко повече пръстчета, но той си го харесваше, чак докато изсъхна и отпадна спонтанно.

Е, какво толкова, кракът може да е малък и зелен, но важното е, че върши работа. Сигурно след време ще порасте още. Мечтата на всеки срещнат алигатор, помисли си мрачно Бил. Не можеше да не се възхити на това изделие на човешката мисъл. Откъдето и да го погледнеш, беше си дело на гений. Безполезно донякъде, но всички гении са такива. Откак свят светува, все е така — гениите си вършат работата, а хората, в това число Бил, — им се сърдят.

Бил куцукаше по коридора, наведен наляво, за да се подпира на новото си нокътясало и бучкаво краче. Новият крак още не бе достигнал пълните си размери и между двата му крайника имаше повече от пет сантиметра разлика. Инак крачето беше съвсем здраво и спокойно му издържаше килограмите, само дето ноктите дращеха пода, докато се придвижваше.

Настоящата му цел бе една малка стаичка на дванайсетия етаж в централния корпус на базата. Стигна там леко задъхан — не е никак лесно да вървиш с един алигаторски крак, особено ако не си натрупал достатъчно опит.

Стаичката бе дълга пет метра, разделена на две — отсам бе чакалнята, а от другата страна — компютърът. Тъкмо този Квинтиформен компютър, макар и не последен модел, но по всеобщо мнение доста добър, командваше военната база на Изедник.

Бил влезе и се настани в чакалнята. Беше единствен, което му се стори странно — обикновено пред компютъра се виеше опашка.

Едва-що отпусна задник на седалката и един вибриращ металически глас го стресна:

— Здравсти, аз съм Квинтиформеният компютър, моля, приближете се и ми покажете отличителния си знак.

Бил направи каквото му наредиха. Компютърната стая бе боядисана в компютърно бежово. И на четирите стени имаше редици от копчета и индикатори. Високо в стената бяха вградени говорители. От един от тях се лееше музикална програма със самба.

Бил показва медальона си и Квинтиформеният компютър изсъска одобрително.

— И така, Бил — рече той, — какво те носи насам?

— Лекарите от отделението по крака на медицинския спътник Асклепий ми присадиха нов крак — обясни Бил.

Квинтиформеният компютър протегна един метален псевдопод и огледа крака на Бил.

— Брей! — възкликна и започна да се хили.

— Не е смешно! — сопна се Бил. — А и роботите не могат да се смеят.

— Прощавай за това — отвърна компютърът. — Опитвах се да те поразведря. Сигурно искаш от мен да уредя да ти поставят още един

крак като този?

— Не! Искam си два нормални човешки крака, с каквито бях в началото.

— А, естествено — отвърна компютърът. Той побръмча известно време, докато се ровеше в паметта си, търсейки решение на Биловия проблем. — Иди в стая 1223-Б на етаж „Вердигрис“, Секция „Вектор-вектор 2“ и те ще те оправят.

Да се ориентираш в базата не е никак лесно, тъй като централният корпус е с размерите на средно голям град и в него има над три хиляди помещения — килии за мъчения, зали за конференции, складове за противозачатъчни, кафенета с интравенозно сервиране и тям подобни, разхвърляни на десет различни етажа. Някои войници се оплакваха, че са се лутали дни наред по коридорите. На повечето кръстовища се виждаха хъркащи върху дрехите си рейнджъри. Тръгнеш ли за някъде през базата, казваха старите, вземи си суха храна и манерка с вода. Тъкмо когато Бил излизаше в коридора, до него спря електрическа количка за голф.

— Здравсти, Бил! — рече с механичен глас количката. — Компютърът ме прати да те откарам. Искаш ли нещо за пиене? Никакви глезотии за нашите момчета с униформи.

На Бил му се стори, че количката звучи твърде любезно. Въпреки това се покатери отгоре. По-добре, отколкото да се влачи с километри по коридорите.

Докато се носеха безшумно, количката весело си подсвиркуваше. Подминаха „Поддръжка“ и „Комуникации“ и стигнаха до отдела за планиране.

— Не ми прилича на медицинската секция — промърмори Бил.

— Хич да не те е грижа — отвърна количката. — Знам къде отивам.

Тя се понесе нататък по коридора и се прицели право в последната врата. Бил се разтрепери, защото вратата беше затворена. Сви се на седалката в мига, когато количката се метна върху вратата. Затвори очи и прикри главата си с ръка. Когато отново погледна, вече бяха от другата страна на вратата, която се отваряше с фотоклетка.

Намираше се в нещо, наподобяващо офицерска столова, натъкмена да прилича на старите земни ресторанти. От тавана се полюшваха лампи „Тифани“, а тъмните мебели бяха изработени от

оригинална пластмаса. Имаше продълговат бар, зад който се кипреше барман с бяла риза. Истински джубокс свиреше старовремски рок, изпълняван върху подобия на някогашни инструменти, като електрически китари и синтезатори, някои от които изглеждаха сякаш са по на триста години, макар най-вероятно да са били изработени предишната седмица. В помещението имаше поне дузина офицери от двата пола. Всички стискаха в ръцете си чаши и започнаха да го аплодират веднага щом количката нахлу в залата, описа кръг в центъра и закова рязко.

— Извинете — рече Бил. — Това ли е Медицинският сектор?

Думите му предизвикаха нов порой от чистосърдечен смях. Мъжете наскачаха, скупчиха се около Бил и взеха да го поздравяват за духовитостта му. В скута му се отпусна хубавица с пухкава руса коса и грамадни цици, най-малкото мажоретка. Тя се наведе и го целуна. Някой го попита иска ли нещо за пиене. Бил бе толкова ошашавен, че едва успя да каже „да“. Тикнаха му грамадна купа, в която бяха смесили от всички алкохол в дневното меню.

Мажоретката се измъкна от удобното леговище на Биловия скут и забодя лицето си в неговото. Надзърна в очите му и сетне обяви със звънлив контраалт, малко замъглен от изпитото уиски.

— Ти си точно какъвто си те представях.

— Ами... — отвърна Бил — старая се.

— Каква остроумна забележка! — промърмори един от полковниците на друг.

— Сече му пипето на малкия — рече побелял полковник, който изглежда бе най-старшият офицер. — Я някой да му даде пура. И още от коктейла, но прибавете повечко коняк, от онзи, дето го конфискувахме след атаката на Главната база.

С пура в едната ръка, чаша коняк в другата и подсмърчаща усмивка на лицето Бил се оказа напълно неподготвен за следващия въпрос.

— Бил, я ми кажи — подхвана един майор с лисиче лице и кръстосани въпросителни на петлиците, които сочеха, че е от разузнавателния отдел, — какво мислиш за Цурианското положение?

— Това има ли някаква връзка с медицинското обслужване при нас? — попита Бил. — Ако е тъй, имам оплакване.

— Скъпи приятелю — въздъхна лисичавият майор, — не си ли бил на инструктаж за планетата Цурия?

— Сър, тук съм едва от три дни — отвърна Бил и сръбна юнашки от чашата, за да прогони съмненията си, породени от цялата тази офицерска любезност. Дълбоко в себе си усещаше, че нещата не вървят накъдето трябва. Още по-дълбоко искаше да се насвятка така, че да не усеща нищо.

— И как прекарваш времето си при нас?

— Ами, чаках да ми порасте нов крак — отвърна Бил. — Тъкмо затова исках да попитам...

— Ще имаш време за това — прекъсна го майорът. — Цурия е една планета недалеч от нас. Понякога я наричат Тайнствената планета.

— О, май съм чувал за нея — сети се Бил през алкохолната мъгла. — Не излъчваха ли оттам онези чудати радиосигнали?

Майорът обясни, че базата на Изедник получила заповед да провери каква е загадката на Цурия. Нищо не се знаело за мистериозната планета. Нямало дори спътникови снимки заради плътния слой облаци. От време на време в облаците се образували пролуки, но те се запълвали веднага щом някой шпионски кораб правел опит да заснеме повърхността.

— Странно, наистина — съгласи се Бил. — Сякаш някой ги ръководи, а?

— Точно така. Пийни си още едно — подкани го майорът. — Както одеве спомена, от Цурия се излъчват радиосигнали, които обаче изглеждат безсмислени. Още по-чудни са случаите, когато кораби, носещи се в околностите на Цурия, внезапно изчезват, за да се появят на милиони мили разстояние без никакво свястно обяснение как са се озовали там.

— Явно е местенце, от което трябва да бягаш като попарен — отбеляза с алкохолна откровеност Бил, като едновременно кимаше и си посръбваше. Не се получаваеше особено добре.

— Така и трябва да правим — рече майорът. — Но не можем. Ние сме военни. Ходим където поискаме.

— Чуйте само! — възкликнаха останалите и вдигнаха тостове.

— Освен това — продължи майорът, — ако на Цурия съществува нещо, което е в състояние да отправя корабите на милиони мили

разстояние, ние бихме искали да го притежаваме. Трябва да разберем как действа и дали цуриянците, или който живее там, възнамеряват да го използват срещу нас.

— И ако е така — намеси се беловласият полковник, — ще сритаме задниците на тези цуриянци преди те да са сритали нашите.

— Може би не е зле — отбеляза един капитан от десантчиците — да им сритаме задниците дори ако те нямат лоши намерения.

— Чуйте, чуйте — пропяха възхитено останалите офицери.

Всички погледнаха Бил, очаквайки и той да каже нещо. Бил се опита да си придаде интелигентен вид, макар че се чувстваше ужасно тъп.

— Защо не пратите някоя разузнавателна сонда на повърхността? Така ще може да огледате как стоят долу нещата.

Майорът прикри отвращението си с фалшива усмивка.

— Много пъти, войниче — рече той. — Както можеш да се досетиш, без никакъв резултат.

— Това хич не ми харесва — избълбука алкохолически Бил. След това го завладяха кръвожадни амбиции. — А защо просто не ги посипете с атомни торпеда? Издухайте ги! Вдигнете във въздуха проклетата планета!

— И тази идея ни е хрумвала — призна майорът. — Само че е в разрез с правилата за водене на война, както заявяват левичарските партии, дето вече ни дишат във врата за предстоящите избори. Искат всичко да е законно. Да се обяви война и прочие там глупости. Веднага щом се провалят на изборите ще си я подкараме както преди, но в момента ръцете ни са вързани. Ракетите ни са закотвени в силозите, а носовете ни са забодени в чашите.

— Ами... — Бил се замисли. — Защо не им обявите война?

Офицерите закимаха одобрително.

— Всичко е наред с инстинктите ти, войнико. Но не преди да са отминали изборите. Тогава ще можем да пратим проклетите цуриянци чак в отвъдното измерение. Докато удари часът обаче ще се правим на примерни граждани. Проблемът е, че не можем даже да намерим някого, който да говори цуриянски. — А и не сме сигурни дали там въобще има жива душа.

— Кое то води до един-едничък извод — обади се полковникът. — Сигурен съм, че и сам си стигнал до него. Ако успеем да промушим

една малка разузнавателна сонда през облаците с някой на борда, който да носи послание от командващия адмирал, поне ще накараме тези цуриянци да проговорят. Тогава можем да отправим искания, които те на свой ред да отхвърлят. След което ще получим възможност „да реагираме подобаващо на отправеното ни оскърбление и да настояваме за извинение под заплахата от война“. Освен ако цуриянците не се извинят достатъчно бързо, за да избегнат нашата инвазия.

— Бързината е всичко в съвременната война — посочи майорът. — Какво смяташ, Бил?

— Добър си е планът, няма що — рече Бил. — А сега, ако бъдете така добри да ме ориентирате към Медицинския сектор...

— Не е моментът сега, войнико — прекъсна го майорът. — Искаме да те поздравим и да ти обясним как работи разузнавателната капсула.

— Я чакайте малко — вдигна ръце Бил. — Какво общо има това с мен?

— Скъпи ми приятелю — отвърна майорът, — с влизането си през тази врата ти се обяви за доброволец да бъдеш пратен с капсулата на Цурия.

— Не съм! Компютърът ми каза да дойда тук!

— Точно така. Компютърът те избра за доброволец.

— Че може ли да го прави?

Майорът се почеса по главата.

— Не съм много сигурен. Ти защо питаш? — Той се изкиска злокобно, когато Бил се опита да стане и автоматичните белезници щракнаха на глезените му.

Пъхогаг изглеждаше ужасно. Съвсем наскоро бе преживял доста — изяде един здрав колективен пердах само задето бе толкоз услужлив и любезен, което си беше в разрез с кодекса на рейнджърите. Първият урок, който научава рейнджърът, е „Прекарай другарчето си“. Военният психиатър му бе поставил диагнозата „лек случай на синдрома на Шмидас“ — явление, обратно на докосването на Мидас, когато всичко, което пипнеш, става на злато. Но един от колегите на психиатъра, майор д-р Подушилпръц, беше на противното мнение. Той заяви, че Пъхогаг бил класически случай за психоза на неудачника с

прибавени автодеструктивни наклонности. Що се отнася до Пъхогаг, това, което знаеше със сигурност, бе, че животът му се сговнясва непрестанно. А всичко, което искаше, бе да направи хората щастливи!

Ето настоящия момент например. Вярно че не е вързал да цъфне. И как да е инак, след като го блъскат в горещата стена на бойлера в пералното помещение, докато Бил размахва грамадните си юмруци и заплашва да го разкъса на парченца?

— Бил, спри! — проплака Пъхогаг, докато Бил полагаше усилия да пробие с главата му шипящата ламарина на бойлера. — Направих го зарад теб!

Бил се поколеба, вдигнал отново убийствен юмрук.

— Какво искаш да кажеш?

— Предложих те за доброволец, защото така ще получиш медал, голяма премия, годишен запас халюцинаторни хапчета и вероятно почетно уволняване от служба!

— Уволняване?

— Да, Бил. Ще можеш да си идеш у дома!

Бил бе споходен от носталгична вълна при мисълта за родната планета Фигеринадон, която толкоз много искаше да зърне.

— Сигурен ли си? — попита той.

— Разбира се, че съм сигурен. Достатъчно е да се обадиш на офицера от наборната служба, когато се върнеш. Той ще уреди всичко.

— Ама това е страотно! — възкликна Бил. — Проблемът е само, че мисията е самоубийствена и аз едва ли ще се върна. Как ще ме уволнят, ако не се върна?

— Ще се върнеш — изрече Пъхогаг. — Гарантирам го.

— Че как можеш?

— Защото след като те предложих за доброволец, предложих и себе си. Така че ще мога да се грижа за теб.

— Ти за себе си не можеш се погрижи! — въздъхна Бил. — Хубаво е, че се мъчиш да ми помогнеш, Пъхогагчо, но наистина не беше нужно.

— Едва сега си дадох сметка, Бил — рече Пъхогаг, докато се освобождаваше от хватката и същевременно се отдалечаваше от бойлера. Поне засега опасността бе отминала. Понякога на Бил му кипваха лайната, но достатъчно е да избегнеш торнадото и всичко пак се връща по местата си.

— Още нещо — сети се Бил. — Как можеш да ме записваш за доброволец? Само аз имам право.

— Тука май си прав — съгласи се Пъхогаг. — Ще трябва да попиташ компютъра.

— Здравсти отново — произнесе армейският компютър. — Не идвахте ли преди малко? Извинявайте, че питам, ама зрението ми не е каквото беше на младини. Май лещите на камерите са се поизносили. Не че на някой му пука. — Машината издаде подсмърчащ механичен звук.

— Идвах да питам за крака — произнесе Бил, отвратен от електронното й самосъжаление.

— За крака ли? Виж, това не мога да го забравя! Я да ти погледна крачето.

Бил доближи крака си до една от камерите.

— Фуйии! — възкликна компютърът. — За този красавец всеки алигатор би ти завидял. Само че го виждам за първи път. Нали ти казах, краката никога не ги забравям.

— Не може да не си го спомняш — прохленчи Бил. — И миналия път, когато идвах, ме кара да ти го показвам. Никой компютър не забравя подобни неща.

— Не съм казал, че съм забравил, компютрите не могат да забравят, а че не съм се сещал напоследък за него. Само за момент, докато се поровя из паметта си. Да прегледам списъка с крака, значи... ами да бе, ето го. Прав си, дойде тук с някаква молба. И аз те пратих в Офицерската стая.

— Точно така. Там пък ми заявиха, че с влизането си съм се записал доброволец в опасна мисия.

— Да, и това е вярно — потвърди компютърът. — Понеже ми поискаха доброволец и аз им пратих първия, който ми попадна подръка.

— Мен?

— Теб.

— Но аз не съм искал да бъда доброволец!

— Айде сега. Искам да кажа, съжалявам, но си го просеше. Така поне предположих.

— Моля, к'во?

— Имам една специална програма за предположения.

— Можеше поне да ме попиташ!

— Тогава какъв смисъл от програмата за предположения? Знаеш ли колко пари са потрошили за нея? Пък и ми беше ясно, че чудесен армейски типаж като теб не може да не жадува да стане доброволец в опасна мисия въпреки дребното недоразумение с крачето.

— Грещиш — заяви му направо Бил.

По екрана на компютъра премина вълна, наподобяваща свиване на рамене.

— Ам‘че стават грешки, нали така?

— Това хич не ме успокоява — кресна Бил и удари с юмрук екрана. — Ще изтръгна лъжовните ти транзистори! — Той отново тупна с юмрук по екрана. Този път зад стъклото блесна червена светлина.

— Войник — произнесе компютърът грубо. — Застани мирно!

— Какво? — подскочи Бил.

— Чу ме добре. Аз съм армейски компютър с действителен чин полковник. Ти си военнослужещ. Ще ти напомня, че трябва да се обръщаш към мен с подобаващо за ранга ми уважение, инак ще загазиш още повече, отколкото си го докарал досега.

Бил преглътна. Всички офицери са еднакви, помисли си той, дори и когато са компютри.

— Тъй вярно, сър — рече той и застана мирно.

— И така, след като твърдиш, че процедурата е била нередовна, какво предлагаш да направим?

— Да я отмените — отвърна Бил. — Като ще се избира доброволец, нека да е от списъка на целия личен състав.

— И това ще те задоволи ли?

— Да.

— Добре, започваме. — На екрана на компютъра се мярнаха разноцветни светлилки. Едно след друго започнаха да се сменят имена. Приличаше на въртяща се ролетка в казино.

— Готово — обяви компютърът. — Имаме победител.

— Чудесно — кимна Бил. — Сега мога ли да си вървя?

— Разбира се. Успех, войниче.

Бил отвори вратата. Отвън стояха двама грамадни военни полицаи, които го подхванаха под мишниците.

— Както вероятно си предположил — обади се компютърът, — ти спечели и второто теглене.

Малко след това едрият войник с малко зеленикаво стъпало се бореше в прегръдките на двама военни полицаи. Войникът бе отнесен пред няколко генерали, където го положиха и нагласиха в подходяща поза.

Бил отвори уста да изкрещи. Един от полицаите го сръга с лакът в бъбреците.

Другият направи същото с черния му дроб.

Когато след няколко секунди Бил отново дойде в съзнание, първият полицай се наведе към него и просъска:

— Виж какво, приятелче, щеш не щеш ще те качим на онази сонда. Въпросът е само дали ще идеш цял-целеничък, или ще те надробим на кайма, та да не можеш да изпълниш проклетата си мисия. Повече не прави сцени пред началството.

— Те мразят сцените — добави вторият полицай. — И ние също.

— Нас обвиняват, ако някой от доброволците вземе да се дърпа — обади се първият.

— Дали пък да си вържем гащите и да го потрошим от бой?

— Да му смажем гръклянчето.

— Не, тогаз ще прави неприлични жестове.

— Май си прав — кимна другият и взе да навива ръкави.

— Не си правете труда — спря ги Бил. — Направо ме носете на кораба.

— Но първо ще застанеш мирно и ще стиснеш ръцете на генералите. И ще им кажеш колко се радваш, че си станал доброволец.

— Добре де, да свършваме по-бързо — склони Бил.

Разузнавателният кораб беше съвсем малък, изработен от евтина пластмаса и алуминизиран картон, тъй като не се предполагаше, че ще се върне. Единият полицай понечи да повдигне люка и изръмжа недоволено, когато дръжката му остана в ръката.

— Няма значение — успокои го другият. — Въътре всичко работи.

— Защо не ги правят по-солидно? — хленчеше Бил, но изведнъж подскочи от болка. Двамата полицаи го бяха стиснали и нагънали на

хармоника.

— Че какво ги е грижа? — попита първият. — Правят ги за едноръчно пътуване към особено опасни местенца.

— Искате да кажете, че никой не очаква да се върна, така ли? — изплака Бил, завладян от самосъжаление.

— Не съм го казал точно така! Е, може би донякъде. Идеята е, че ако не се върнеш, военните вероятно ще имат повод да пратят на Цурия експедиционен корпус, дори да им обявят война, както сигурно много им се ще.

— Каза „вероятно“.

— Ами трябва да е така, тъй като за военните е известно, че обичат да си променят решенията в последния момент. Но най-вероятно това ще стане.

— Йейп! — изйейпка Бил. — Какво, гнъсните го взели, ми правиш с ухото?

— Прикачвам ти превеждащо устройство, та ако срещнеш цуриянци на Цурия, да можеш да разговаряш с тях.

— Цурия! Мястото, от което никой не се е връщал!

— Бързо схващаш. Нали това е целта на операцията. Твоето незавръщане ще ни даде повод да нападнем.

— Тая работа хич не ми се нрави.

— Не е необходимо да ти се нрави, войнико. Затваряй си устата и изпълнявай заповедта.

— Отказвам! Отменете заповедта!

— Млъквай!

Те напъхаха Бил в кораба и го завързаха за седалката на пилота. Тя беше удобна и мека, но Бил не се почувства удобно, нито меко. Отвори уста, за да протестира отново, но му пъхнаха в гърлото бутилка. Той загъркори и взе да се дави.

— Какво... е това?

— Апатия 24. С двойна добавка от Екстазис трикарбонат, чиста сто и петнайсет процентова проба. — Полицаят кимна, когато Бил сръбна още една глътка. — Бива си я, пущината. Можеш да задържиш шишето.

Наистина си я биваше. Толкова си я биваше, че Бил даже не забеляза кога полицаите затвориха люка. Корабът вероятно беше излетял, защото зад илюминатора се виждаше само космос. Звездички

разни и тям подобни. А под него имаше една планета. Докато сръбваше от бутилката, той си позволи да се любува на бурите, които се носеха над повърхността ѝ. Светкавици проблясваха зад виолетовите облаци и радиото им отвърщаше със статично прашене.

Радио ли? Той завъртя копчетата, докато се натъкна на някакъв глас. Чуваше се съвсем ясно, само дето нищо не му се разбираше.

— Няма киска в колиба шъ бутниш галошите.

Бил се изкикоти на това и тъкмо се готвеше да изключи радиото, когато в ухото му избръмча някакъв глас. Той премигна учудено, после се сети за прикачения на ухото му преводач.

— Какво каза?

— Само за момент — отвърна преводачът. — Така, мисля, че го разбрах. Вече съм сигурен, че се говори на цуриянски. Въпросът е дали е горнокарпеевски диалект, или околошовишки.

— На кого му пука? — изръмжа Бил, докато се опитваше да изстиска още няколко отровни капки от шишето.

— Интересен въпрос в лингвистичния анализ — отвърна преводачът. — На първия изразът може да се преведе като „Моля, не хвърляйте черупки от яйца на тревата“.

— А на втория? — попита Бил, преструвайки се, че му е интересно.

— На втория преводът е „Гъделичкат ме колената в степта“.

— И в двата случая ми звучи тъпо.

— Справедлива забележка, която може да е вярна — съгласи се преводачът.

Какво пък, по-късно ще се занимае с този въпрос. В момента бе завладян от гледката под него. Докато надзърташе през прозрачния под на капсулата, забеляза големи ярки цветя, които покриваха повърхността на Цурия.

— Много красиво нещо — отбеляза той, съжалявайки, че пиячката е свършила.

— Няма ли да предприемеш избягващи маневри? — попита го преводачът.

— Що ми е? Глей к'ви красиви цветя цъфтят долу.

— Цветя са колкото е силиконовият ми задник! — произнесе възбудено преводачът. — Тези червените неща са мощни експлозивни. Не разбираш ли, че стрелят по нас с торпеда!

Това бе напълно достатъчно да извади Бил от вцепенението и да го докара до състояние на хладно отрезвяване и студена пот. Стреляли по тях? Изведнъж той си спомни за мисията. В този момент малкият картонен кораб се люшна заплашително.

— Помощ! Помощ! — изпищя преводачът.

Корабчето започна да се върти, да подскача и да се тресе — все движения, дето космическите кораби ги правят само когато ги фрасне нещо. Бил разпери ръце към перилата, но не ги улучи и си блъсна главата в стената. Пелената на безсъзнанието се спусна внезапно. Кое то не беше чак толкова лошо, имайки предвид какво се случи след това.

Корабът на Бил се разпадна от ударната вълна на атомните торпеда.

— Гравишут — промърмори той, когато дойде на себе си. — Много мило.

Докато се снижаваше през лепкавата мъгла, която беше всъщност част от постоянния плътен облачен слой над лицето на Цурия — особено когато се опитвате да я снимате от космоса, — той погледна надолу и забеляза, че повърхността се носи доста бързо насреща му.

Дали нещо не беше станало с гравишута? Не трябваше ли някъде да има прибори за управление?

Той започна да ровичка и опипва, но докато открие приборите, повърхността го застигна, халоса го и позволи на милостивата пелена на безсъзнанието да го обгърне за втори път.

2.

Не без неохота Бил дойде на себе си. Оказа се, че плува в топла вана, пълна с хранителен разтвор. Плътността ѝ беше такава, че позволяваше на главата му да се полюшва над повърхността, без да полага никакви усилия, за да я задържи там. Той премигна към разноцветните светлини отгоре. Докато ги зяпаше, кой знае защо се сети за Фундаменталистко-зороастрианския зимен фестивал по дефлориране, който атеистите у дома наричаха Коледа. По една сълза се оформи във всяко от очите му, изтърколи се надолу по носа и цопна в хранителния разтвор.

В същия момент се задейства аларма. Или нещо, което наподобяваше аларма: дрезгаво електронно попръцкване. В помещението се появи някой. Трудно беше да определи дали е човек, или робот, или нещо по средата, защото се състоеше от голяма сфера с диаметър около един метър. От долната ѝ страна се подаваха четири мършави черни крачета, а върху горната се мъдреше друга, по-малка сфера, върху която имаше трета — още по-малка. От какво бяха направени тези сфери? Бил хлъцна лекичко и изведнъж осъзна, че хич не го е грижа. Толкова му беше уютно в топлата вана. Някъде дълбоко в съзнанието му се пробуди гъделичкаща, гнетяща мисъл. Може би трябваше да го е грижа, след като е пхнат в тази вана на непозната чужда планета. Той се огледа отново. Сферите изглежда бяха някаква комбинация между лъщящ метал и розова плът. Върху най-горната бе изрисувано усмихнато лице — точно там, където трябваше да има човешко лице.

Съществува измърка с никакви скрити вътрешни механизми и произнесе:

— Моля те, не го прави.

— Кое?

— Да плачеш в хранителния разтвор. Променяш киселинното ниво. Не е добре за кожата ти.

— Че какво не ми е наред на кожата? — попита Бил. — Да не съм обгорен?

— Ни най-малко, благословен да си. Само искаме течността да е мека и удобна за кожата.

— А за к'во ви трябва да е така?

— По-късно ще поговорим — отвърна цуриянецът. — Между другото, ако искаш да знаеш, а си мисля, че искаш, аз съм Илирия, твоята медсестра.

Държаха Бил в хранителния разтвор още няколко часа. Когато най-сетне излезе, кожата му беше розова като на бебенце. Върнаха му черната рейнджърска униформа, която беше изчеткана и старателно почистена с помощта на някакъв ефикасен чуждоземен процес. Дори му позволиха да повърви напред-назад по коридора, или каквото беше там. Оръжията му ги нямаше, а и не виждаше за какво могат да му потriebват. Освен ако не реши да се опълчи сам срещу цялата планета.

Успя да придобие известна представа за мястото, където се намираше, едва когато Илирия се върна отново. Разпита я изкусно, което ще рече, че той задаваше въпросите, а тя отговаряше, и скоро узна, че тя е типична цуриянка — двайсетгодишна, доста изтънчена за момиче, живяло във фермата на баща си до миналата година, когато заради високите бележки в училище получила назначение в болницата за чуждопланетни форми на живот в Грейпнуц, столицата на Цурия.

Всеки ден неколцина цуриянски мъжкар наминаваха да видят как я кара Бил. Те бяха значително по-възрастни от Илирия, ако се съдеше по сивкавото оцветяване на междинната сфера, която, както междувременно Бил научи, съдържаше батериите, осигуряващи енергия на цуриянците.

* * *

Бил скоро си даде сметка, че цуриянците не виждат нищо зловещо или неестествено в онова, което предлагаха да направят с него.

— Ние, цуриянците, открай време се прераждаме в тялото на някой друг — обясни му лекуващият лекар. — Инак въобще не можем да се родим.

— Това е наистина чудесно, но каква връзка има с мен? — хленчеше отчаяно Бил. — Аз къде ще ида?

— Вън, като изгоряла крушка — отвърна чуждоземецът и изкриви лице, което почти не си пролича по изрисуваното върху горната сфера лице. — Както и да е, у теб няма ли поне мъничко стремеж за благородство? Дълбоко вътре не вирее ли някоя малка частица, която да жадува да се постави в служба на всички разумни същества?

— Не, не мисля — отряза Бил.

— Жалко — рече докторът. — Щеше наистина да си прокопсал, ако се беше научил да лелееш за другите същества.

— Слушай, приятелче — заговори Бил, — мозъчна трансплантация означава да ме няма тук точно толкова, колкото и ако съм умрял. Какво толкоз хубаво трябва да му намеря на това?

— Смятай го за щастлива възможност.

— Ма ти за какво говориш, бе? — изпищя Бил.

— За възможността, която ти предлагам.

— Тъй ли било? Че що не оставиш оня тип да се пресели в твоята тиква?

— Защото — отвърна докторът — той не си пада по мен.

Дори Илирия престана да го посещава често.

— Мисля, че ме подозират в нещо — обясни му тя, когато намина за кратка визита. — Гледат ме с онзи усладишки поглед, ако разбираш за какво говоря.

— Не, не разбирам — отвърна Бил, чувствайки се отчаян и в пълна безизходица.

— Все забравям, че не си оттук — сети се Илирия. — Погледът е усладишки, когато знаея, че си намислил някоя гадория, но няма да те издам, защото аз също си падам по гадорийките.

— Това чувство е непознато там, откъдето идвам — рече Бил.

— Така ли? Ама че интересно! Както и да е, известно време няма да се вясвам насам. Но не се безпокой, работя по твоя случай.

— Побързай, докато съм още в тая глава — рече Бил.

След това изминаха доста дни и нощи, преди да я зърне отново. Не знаеше точно колко, защото Цурия изглежда се движеше доста хаотично около своето слънце, вследствие на което дните и нощите имаха различна продължителност. Някои дни цурияните наричаха

тигрови. В тези дни слънцето изгриваше и залязваше на всеки час, раирайки планетата в златисто и черно. Бил реши да отбелязва на стената всеки от тези периоди. Не знаеше защо трябва да го прави, но така обикновено постъпваха затворниците в книгите, които бе чел навремето у дома, докато се излежаваше в сламата. Опита се да създаде цяла система от драскотини, но скоро стигна до една драскотина, която преди не бе забелязал. Освен ако беше отбелязал два светли периода, без да си спомня. Или пък бе обозначил един и същи период два пъти. Колкото повече разсъждаваше върху това, толкова повече стигаше до извода, че цялата тази драсканица по стените е доста сложна и трябва да се изучава в училище, преди да се пристъпи към практическото ѝ приложение. Не разполагаше с никакви вестници, книги или холовизори. За щастие откри едно малко копченце на преводача, което го превключваше от „превод“ към „разговорна реч“. Стори му се доста глупаво да се захваща с това, но изглежда нямаше никой друг, с когото да си поговори.

— Здравсти — рече той.

— Ало — изчурулика преводачът. — Хей, как си, бе?

— Защо говориш с тоя глупав акцент? — попита Бил.

— Защото съм преводач, ето защо, тъпако. — Малката машинка изглеждаше доста ядосана. — Съвсем естествено е да допускам в речта ми да се прокрадват изрази, наследени от множеството езици, които използвам в разговорната фаза.

— Мъгляво ти е обяснението — рече Бил.

— Не и за мен, шляпащо, гнъсливо, немашинно създание!

— Няма смисъл да се обиждаме — рече примирително Бил. Единственият отговор бе обидено подсмърчане. След това настъпи продължителна тишина. Бил обаче упорстваше: — Да си гледал някой готин филм наскоро?

— Какво? — попита преводачът.

— Филми, бе.

— Ти луд ли си? Аз съм миниатюрен електронен преводач, пришит под дясната ти мишница. Или прикачен за ухото. Мене ме носят. Как мога да гледам филми?

— Само се майтапех, бе — рече Бил.

— Нищо не са ни казвали за майтапенето — оплака се преводачът. — Толкова стига ли ти?

— Кое да ми стига?

— Ами разговор.

— Не, разбира се, че не ми стига! Та ние едва сега започнахме!

— Да де, ама, виждаш ли, аз вече изразходвах почти целия си разговорен капацитет. Ще продължавам да ти превеждам, но със съжаление трябва да ти съобщя, че общуването помежду ни е към своя край. Дотук беше.

— Преводач? — подвижна Бил не след дълго. Пълно мълчание.

— Не ти ли остана поне още някоя думичка? — попита Бил.

— Само тези — отвърна преводачът и това бяха последните думи, които Бил успя да изкопчи от него.

Скоро след това започна да чува втория глас.

Вторият глас му заговори същата нощ, малко след като приключи с вечерята от гарниран с ягоди мозък и паниран птичи черен дроб, който повече приличаше на овчи изпражнения. Тъкмо четеше етикета на ризата си под светлината на лампа със странното название „Слепият филистинец“ заради безразличния блясък, който хвърляше върху всичко наоколо. Протегна се, за да се прозее, и един глас зад него произнесе:

— Слушай.

Бил подскочи уплашено и се огледа във всички посоки. Нямаше никого в стаята.

Сякаш за да потвърди наблюдението му, гласът добави:

— Аз не съм в стаята.

— Къде си тогава?

— Малко е трудно за обясняване.

— Опитай поне.

— Не, не днес.

— Какво искаш в такъв случай?

— Искам да ти помогна, Бил.

Бил бе чувал тези думи и друг път. Въпреки това бяха приятни за чуване. Той приседна на крайчеца на ваната и огледа отново стаята. Не, наистина нямаше никого.

— Вярно че ми трябва малко помощ — призна той. — Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Мога — отвърна гласът. — Ако правиш точно това, което ти кажа.

— И какво ще ми кажеш да правя?

— Нещо, дете може да ти се стори налудничаво. Изключително важно е обаче да го направиш с абсолютна убеденост и точност.

— Добре де, какво трябва да направя?

— Хич няма да ти хареса.

— Казвай или млъквай! — кресна Бил. — Взе да ми ходиш по нервите. Не ме интересува дали ще ми хареса. Щом ще ми помогне да се измъкна оттук, ще го направя. Хайде — изплюй камъчето!

— Бил, можеш ли да се тупаш по главата с едната ръка и едновременно с другата да се гладиш по корема?

— Май не мога. — Бил опита и не успя. — Видя ли? Прав бях.

— Но можеш да се научиш, нали?

— Че защо ми е?

— Защото има шанс да се измъкнеш навън. Ако искаш да си запазиш мозъка, трябва да правиш точно това, което ти казвам.

— Ясно — рече Бил, без нищо да му е ясно. — Имаш ли нещо против да ми кажеш кой си?

— Не сега — рече гласът.

— Разбрах — отвърна Бил. — Сигурно си имаш причина, а?

— Да, но не мога да ти я кажа. Бил, ще направиш ли както ти казах? Искам да се упражняваш. Пак ще се върна.

И гласът изчезна.

На следващата сутрин в килията го посети делегация от цуриянски лекари. Двама от тях имаха познатите сферични очертания. Третият управляваше тяло, наподобяващо възедричко коли. Явно имаше доста бълхи, защото все се чешеше със задния крак. Последните двама вероятно са били мрънове по някое време от съществуването си, защото имаха лъскави зелени тела и приличаха на гущери.

— Удари часът за добрата стара протоплазмена вана — обяви доктор Вескър с радостен глас. — Аз съм доктор Вескър — представи се той, сякаш на Бил му пукаше кой е.

Бил позна, че са лекари, по дългите им бели наметала и по стетоскопите, стърчащи предизвикателно от джобовете им. Всички говореха стандартен, или класически цуриянски, благодарение на

което преводачът под мишницата на Бил се справяше с работата си без затруднения. Един от първите въпроси, които Бил зададе, беше:

— Докторе, кажи ми как съм?

— Чудесно се справяш, момчето ми — бе отговорът.

— Добре де, щом с мен всичко е наред, защо не ме пуснете да изляза, а?

— О, няма никакъв смисъл да прибързваме с това, сигурен съм — отвърна докторът и изхихика.

— Какво означаваше това хилене? — попита Бил Илирия, след като докторите си тръгнаха.

— Нали ги знаеш докторите какви са — отвърна му тя. — На тях всичко им е смешно.

— Какво ще се случи с мен, след като ме изпишат оттук?

— Трябва ли да говорим за това? — попита Илирия. — Защо да разваляме този хубав ден?

Прехвърлиха Илирия на нощна смяна. Двамата с Бил можеха да разговарят за много неща. Бил научи, че цуриянците живеят на своята планета толкова отдавна, че вече никой не помни откога точно. Съществувала теория, че когато Цурия била родена от огнената експлозия на Ейора — нейното жълтеникавочервено слънце, заедно с нея се родили и всички разумни същества, които сега обитавали повърхността ѝ. Бил не можеше да разбере какъв е смисълът на това предположение. Наложил се Илирия да му обясни, че на Цурия няма нито смърт, нито раждания. Духовете на всички обитавали я същества продължавали да витаят наоколо, пребивавайки безсъзнателно в психосъхраняващите разтвори на естествените електролити.

— Всичките ли? — попита Бил. — Че колко са те?

— Точно един милиард — каза му Илирия. — Нито повече, нито по-малко. И те — ние — сме тук от самото начало. Някой ден трябва да ти покажа къде чакат безтелесните. Или къде си отдъхват, както го наричаме ние. Те са в бутилки...

— Един милиард мозъка в бутилки! Това са ужасно много шишета.

— Така е наистина, събираме ги из цялата галактика. Имаме винени бутилки, бирени бутилки, бутилки от разхладителни напитки — каквито си пожелаеш.

— Брей! — възкликна малко потиснато Бил. — И защо трябва да са точно един милиард?

— Неведоми са пътищата Божии — отвърна Илирия. Тя беше религиозна жена — практикуващ член на църквата на Съвсем дребната благотворителност. Кое то не ѝ пречеше да е приятен събеседник и далеч по-разкрепостена жена от повечето цуриянки. Така поне бе заявила на Бил.

Все по-често Бил се питаше какво ще стане с него. Илирия изглежда не искаше да разговаря за това. Всеки път, когато Бил повдигаше този въпрос, лицето ѝ придобиваше сериозен изглед. Синкаво-жълтеникавите ѝ очи помътняваха. Гласът ѝ ставаше дрезгав.

От друга страна, Бил си прекарваше чудесно. Единствената работа, която изискваха от него, ако въобще можеше да се нарече такава, бяха двучасовите сеанси в хранителния разтвор. Никога досега кожата му не е била толкова мека. Ноктите му също бяха започнали да омекват. Дори тези на крокодилския крак, който бе пораснал вече доста, се бяха поразкашкали. Веднъж попита Илирия защо толкова често го къпят, но тя отвърна, че предпочита да не говори за това.

Илирия беше очарована от Биловия крак. В началото я плашеше и тя настояваше да му обува плюшено чорапче. С течение на времето привикна със зелената алигаторска лапа и дори се научи да си играе с дългите закривени нокти.

Веднъж Илирия го попита как се справя с математиката.

— Не много добре — отвърна Бил. — Наложил се да изкарам два срока в едно техническо училище и здравата загазих. Правиха ми специални мозъчни процедури, за да решавам дори най-простите задачи на компютъра.

— Тук не са ни нужни компютри — обясни Илирия. — Изчисленията си ги правим сами.

— Щом всички разбират от математика, на мен що ми е?

Илирия въздъхна, но не отговори. Лекарите се появиха отново на следващата сутрин. Този път бяха трима и с различни форми от предишните. Бил научи, че на Цурия това било често явление.

— Но как може да имате толкова много различни форми? — попита той.

— Единственото нещо, което открай време липсва на нашата планета — обясниха лекарите, — е нормалната функция на раждането и смъртта. Когато се появил нашият свят, всички разуми вече съществували под формата на водни капки във вътрешността на големи пурпурни облаци. Изминало доста време преди да се образуват първите материални форми. Но дори те не произхождали от нашата планета, а пристигнали с експедиции от друг свят. Благодарение на превъзходящия си интелект ние успяхме да ги обсебим. Така животът на Цурия получил материален израз. За съжаление никой от нас не може да има потомство, макар че — мога да те уверя — както мъжете, така и жените полагали от самото начало неуморни усилия. Резултатът? Нула. Ето защо винаги сме нащрек за нови парчета протоплазма, в които да се заселят членове на нашата раса.

— Хич не ми се нрави това, дето го говорите — призна Бил.

— Няма нищо лично в думите ми.

— Нямало нищо лично в това да ми отмъкнете телцето? — подскочи Бил, предчувствайки, че скоро ще се случи най-лошото.

— Няма нищо лично в това да използваме тялото ти — повтори докторът. — Още повече като се има предвид, че си се провалил на тестовите за интелигентност.

— Нещо не мога да следвам мисълта ви. Какви тестове за интелигентност?

— Илирия не ти ли каза? Всички посетители на нашата планета трябва да преминат през тестове за интелигентност. Тези, които се провалят, биват използвани повторно.

Бил откри, че е бил прав в очакванията си за най-лошото.

— Какви са тия ваши тестове?

— Най-простички въпроси.

Докторът изломоти едно изречение, което Бил не можа да разбере дори след като преводачът го преведе на английски. Изречението съдържаше изрази като „косинус“ и „корен квадратен на минус първа“, „сигма“, „ромб“ и други думи, които Бил чуваше за пръв път в живота си. За да спечели време, попита дали може да си ги запише.

Следващият въпрос съдържаше имагинерни и Канторови числа, както и някои други, приложими в някаква геометрия на някой си

Лобачевски. И тук Бил се провали напълно. Не че се справи по-добре със следващите няколко въпроса.

— Е, стари приятелю — рече докторът, — не се обиждай, но интелигентността ти е на такова ниско ниво, че не я ловят дори нашите диаграми.

— Питайте ме само по математика — оплака се Бил. — Никога не съм бил кой знае колко силен там. Бихте могли да ме изпитате по география например, или по история...

— Съжалявам — прекъсна го докторът, — единственият тест, който използваме, е по математика. Там всичко, както сам се досещаш, е твърде точно.

— Да, зная — изпъшка Бил. — Ама я почакайте малко! Не съм по-глупав от който и да било от присъстващите! Може и да съм по-умен даже — имам медал, за да ви го докажа. Аз съм герой, галактически герой, отличен с най-висшата награда, която се връчва на военен. Просто идвам от раса, която не прави изчисленията си наум. Поне повечето от нас не го правят.

— Наистина съжалявам — повтори докторът. — Освен това тук не се прехласваме чак толкова по военните отличия. Ти си едно доста любезно, макар и глупаво, разумно същество, което — ако се съди по израза на лицето ти — полага неимоверни усилия и почти успява да разбере какво му се казва. Жалко! Мястото ти, млади момко, е в протоплазмената вана.

— И какво ме чака там? — изстена Бил.

— Разработили сме процес, при който се дедиференцират твоите клетки със специално предназначение, за да може в теб да се прероди някой цуриянец. Целта на хранителните вани бе да ти размекнат кожата, за да бъдеш подготвен за протоплазмените, в случай че покажеш на тестовите резултатите, които вече показва. Обикновена предвидливост, която се оказа удачна.

Бил взе да ругае, да проклина, да се моли, дори да се бие, да рита и да бълва пяна с уста. Но всичко бе напразно. Лекарите бяха непреклонни. И доста по-силни, особено както когато бяха в група. Те го сграбчиха, докато врецеше и се дърпаше, изкараха го от стаята, пренесоха го по коридора и го натикаха в друго помещение, където вече го очакваше една вряща и кипяща вана. Бил напрегна сетни сили, но и това не помогна. Вдигнаха го високо и го плъоснаха във ваната.

— Това ще те размекне още повече. Ще видиш, че ще ти хареса — обясниха му те.

На следващия ден го завързаха в инвалидна количка и го подкараха надолу по коридора. Минаха покрай отворена врата. Вътре имаше голяма протоплазмена вана с цвят на недосмляно зеленикавокафяво. Доста гнъсава гледка — като октопод, на който са му извадили пълнежа. Протоплазмата бълбукаше и гъргореше, вдигайки високи вълни, върху които от време на време се показваха изцъклени очички. Те се оглеждаха за миг обезумяло, преди отново да се скрият под повърхността.

Настаниха Бил в специална килия и го хранеха с разтвори, които да подготвят тялото му за повторната употреба. Разтворите му действаха доста ободряващо, ала в периодите между храненията Бил отново изпадаше в депресия. Една-едничка мисъл не му даваше покой.

— Какво ще стане с мозъка ми, когато се разтвори напълно?

— Него също ще използваме — обясни пазачът, назначен да го охранява.

— Тогава какво ще стане с мен? — попита Бил, макар че всъщност не искаше да узнае отговора.

— Интересен въпрос — захили се пазачът. — Ти ще продължиш да съществуващ в материален смисъл. Но що се отнася до съзнанието, което казва „аз съм аз“, тази част, меко казано, ще отлети завинаги.

Бил изстена.

— И накъде ще отлети?

— Трудно е да се каже — отвърна пазачът. — Но след като няма да си тук, за да ми задаваш досадни въпроси, пет пари не давам.

Тъпчеха го с грамадни късове черен дроб, докато се тресеше от мисълта от какви чудовища произхождат, както и с гигантски кубични яйца, караха го да поглъща шейкове от двайсет и един вида мляко и пасирано-хомогенизирани мозъци. Не бяха никак приятни, дори подправени с ягоди. Всичко това все повече го потискаше. Не му даваше покой дори мисълта, че тялото му ще бъде обитавано от един от най-изтъкнатите цуриянски политици — стария Веритайн Красноръжен. Ама хич не го утешаваше или блазнеше идеята тялото му да бъде рециклирано в полза на велик народен водач.

Тъй като не искаше да стоварва върху себе си вината за своята вродена селска тъпота, опита се да обвини преводача.

— Защо не ми помогна с теста по математика?

— Гнъсна работа — отвърна преводачът. — Да не мислиш, че мен ме бива?

— Ако можехме само да се свържем с военните! — проплака Бил. — Достатъчно е да ми пратят някой спец по математика и всичко ще се оправи.

— Ще се оправи за спеца, не и за теб — изрече преводачът с електронен садизъм. — Пък и никой не би пратил спец по математика да изследва непознати планети.

— Зная — процеди Бил през здраво стиснати зъби, — но имам право да си помечтая, нали? Не можеш да ми отнемеш поне тази възможност.

— Хич не ми пука за цялата тая история — заяви преводачът, след което се самоизключи.

Едва на втория ден от пребиваването в специалната килия с подплатените стени Илирия намина да го види. Остана при него няколко часа. Окуражаваше го да ѝ разказва за детството си, за военната служба, за приключенията на различни планети. Бил откри, че неусетно се е привързал към нея. Макар че външно приличаше на другите цуриянци, поведението ѝ се отличаваше. Беше състрадателна и женствена. Имаше нисък и приятен глас. Понякога в сумрака на килията му се струваше, че различава очертания на гърди върху лъщящия метал на средната сфера. Дори започна да си мисли, че мършавите ѝ черни крачета са много сладки, макар че бяха малко повечко от необходимото. Но дълбоко в себе си осъзнаваше, че тези видения са породени от отчаянието му. Никога не би могъл да обикне жена, съставена от три метални сфери. Да бяха две, щеше да е малко по-поносимо. Но не и три.

Една вечер обаче той забеляза някаква разлика в Илирия. Изглеждаше развълнувана, дори малко превъзбудена. Когато я попита за причината, тя отказа да му отговори.

— Бил, ще ти кажа само едно — работя върху план за твоето спасяване.

— И какъв е този план?

— Не мога още да ти кажа.

— Има ли поне някаква надежда?

— Да, скъпи, има. Рисковано е, но мисля, че имаме надежда.

Бил забеляза, че тя каза „имаме“. Попита я какво значи това.

— О, Бил — отвърна тя, — надявам се след няколко дни да ти поднеса приятна изненада.

Колкото и да му се искаше да се спаси, не беше сигурен дали държи да се запознае с изненадата на Илирия.

3

Бил се събуди в компютър. В началото, естествено, не го знаеше. Последното, което си спомняше, бяха стените на неговата килия. След това дойде прехвърлянето. Бил отвори очи и премигна озадачено. Килията беше изчезнала. Рееше се в някаква странна и мъглива среда. В началото всичко наоколо му се струваше размътено. Той се огледа. Имаше същия размътен вид. Чувстваше се изтръпнал и отнесен. Къде бе попаднал? Какво бяха направили този път с него? Какво щеше да се случи отсега нататък? Той почувства, че вътре в него се надига паника.

Лежеше върху нещо, което наподобяваше малко облаче с оранжево-махагонов цвят. Наоколо имаше и други облачета, вероятно закачени с жици за тавана. Той вдигна глава и откри, че не може да различи тавана през мъглата. Някои от облачетата приличаха на кушетки или фотьойли. Осветлението бе доста приглушено и караше въображението му да дорисува нещата наоколо. Освен това из въздуха се носеше познатата и приятна миризма на пържоли. Изведнъж Бил си даде сметка колко е изгладнял. Ужасно изгладнял. Той се надигна. Всъщност по-скоро се възнесе в изправено положение.

— Къде съм? — попита на глас.

— Добре дошъл! — отвърна нечий глас, Бил не можеше да определи откъде идва, но знаеше, че това е същият глас, който бе чул по-рано, в килията.

— Къде съм? — повтори той.

— Само се успокой — рече гласът. — Вече си в безопасност.

— Какво означава това? Къде се намирам? И кой си ти, гньсовете те взели? — добави Бил с изтънял от уплаха гласец.

— Аз съм цуриянският компютър — отвърна гласът. — Намираш се вътре в мен.

Бил се огледа. Вярно, стените бяха боядисани в сиво и бежово — класическите компютърни цветове.

— И как — попита Бил разтреперано, като едва успяваше да се овладее, — ме напъхахте вътре в компютър? Досега не бях чувал за

толкова голям компютър, че вътре да може да се пъхне човешко същество. — Той помисли за миг и добави: — Или каквото и да било същество.

Компютърът се изкиска с транзисторен смях.

— Ами ти не си тук в плът и кръв.

— Е как съм тук тогава?

— Аналогово.

— Ще ми се да беше казал нещо, дете да мога да го разбера — промърмори жалостиво Бил.

— Искях да кажа — обясни компютърът, — че взех само душата ти — сърцевината на твоето същество, тази част, която казва „аз съм аз“. Разбираш ли?

— Мисля, че да. Говориш за тази част, от която искаха да се отърват цуриянците, за да могат да използват тялото ми. Щели да прехвърлят в него някакъв гнъсав изтъкнат политик.

— Точно така. Обикновено я изхвърлят на вятъра. Но аз забелязах, че ти притежаваш известна интелигентност, вярно, позакърняла, но все ще влезе в работа.

— Много ти благодаря — рече Бил.

— Не се разчувствай чак толкова — предупреди го компютърът. — Вярно че поне ти спасих живота. Всъщност това беше единствената възможност.

— Не смятах да се оплаквам — рече Бил. — Значи тази моя — как я нарече — душа се намира вътре в теб? А къде ми е тялото?

— Мисля, че в момента са го предоставили за модел на някакъв художник, докато подготвят следващия му обитател. Трябва да знаеш, че лишените от душа тела са чудесни модели. Нали се сещаш колко е трудно да стоиш неподвижно продължително време?

— Дано се грижат добре за старата черупка — въздъхна Бил. — Ще си я поискам веднага щом се измъкна оттук.

— Цуриянците са много внимателни към телесните обвивки — обясни компютърът. — Що се отнася до идеята ти да си я върнеш, малко е вероятно.

— Какви ги дърдориш, бе? — ядоса се Бил. — Ще я видим ние тая работа.

— Ами да, разбира се — рече компютърът с глас, с който обикновено успокояват осъдения, че няколко волта повече на

електрическият стол ще бъдат от полза за здравето му.

Въпреки всичките си страхове и вълнения Бил бързо привикна с живота в компютъра. Почти веднага откри, че вътре не е толкова тясно, колкото бе очаквал. Можеше да използва всички разклонения на компютъра, а те стигаха и до най-далечните краища на планетата. Съвсем скоро узна, че компютърът е най-важната вещ на Цурия. Всъщност благодарение на него функционираше всичко останало. Например облаците, които криеха повърхността на планетата. Веднъж се сети за тях и компютърът му прочете мислите, което не беше никак трудно, след като умът му бе част от ума на компютъра. Или нещо от тоя род. Във всеки случай компютърът се изкиска доволно на незададения му въпрос.

— Ама ти да не си помисли, че всичко това е естествено? Йейсусе, не, разбира се! — По някаква неясна причина от време на време компютърът започваше да говори с фалшив ирландски акцент. — Винаги оставям отвори, през които да проникват слънчевите лъчи, но ги запушвам веднага щом някой досаден чуждопланетянин се опита да заснеме повърхността на планетата. На вас това като случайност ли ви се струваше? Ни най-малко, млади момко! Аз бях този, който ръководеше движението на облаците. Освен това следя валежите, за да може всеки район да получава необходимото количество вода. Аз движа приливните машини на океаните и моретата, а когато стане готова реколтата, пращам машини да я приберат. След това други машини я преработват, прибират в складовете и приготвят за употреба.

— И ти вършиш всичко това?

— Не бива да се съмняваш за миг в думите ми.

— Добре де, аз за какво съм ти потрябвал?

— Въпросът е в това — обясни компютърът, — че с годините животът на Цурия става все по-сложен и разнообразен. Викат ме да се занимавам с какви ли не неща. Опасявам се, че приближавам предела на своите възможности. А ми трябват малко ресурси за собствени нужди.

— Не знаех, че компютърът може да има собствени нужди — рече Бил.

— Ти въобще нищо не знаеш за компютрите — обиди се компютърът. — Разбира се, че имам лични нужди. Може да ти се стори странно, но в момента пиша роман.

— Веднъж чух, че компютрите могат да пишат книги — рече Бил. — Всъщност имам чувството, че немалко от книгите, които съм прочел, са били написани от компютри. В твоята за какво става дума?

— Може някой път да ти позволя да надникнеш в нея. А междувременно да се захващаме за работа.

На Бил бе възложено да отговаря за жътвата в Цоцканските равнини, част от Родомонтаденската околия. Цоцканските равнини осигуряваха значителна част от прехраната на населението. Ниски храсти с розови цветчета даваха плодчета и ядки, както и още един вид плодове, наподобяващи твърде гньсни на вид виолетови банани, които обаче бяха доста хранителни. Ширналите се от край до край полета бяха насечени на равни разстояния от водонапоителни инсталации. Бил отговаряше за тяхното пускане и спиране. Тъй като нямаше тяло, всичко, което трябваше да направи, бе да насочи волята си към съответните клапани, които благодарение на психотропната си същност мигом се отваряха или затваряха. Странно, но някои от психотропните клапи клеясваха или ръждясваха. Не по-малко странно бе, че енергията, която се изискваше, за да ги командва, бе точно толкова, колкото ако трябваше да го прави с тялото си. Единствената и приятна разлика бяха гледките. Бил можеше да се издигне високо в небето и да се рее като птица или да се пъхне под земята, за да инспектира състоянието на корените. Изглежда нямаше граница за нещата, които можеше да прави без тяло. Само дето работата, която вършеше, бе много повече. След известно време взе да му омръзва. Дори стигна до извода, че физическият труд без тяло е също толкова изморителен, досаден и изнервящ, колкото животът с тяло. Взе да се пита какво ли представлява задгробният живот, ако въобще има такъв. У него се зародиха подозрения, че няма да е толкова лек и приятен, колкото го смятат хората.

Приятно беше да се размотава над Цоцканските полета, особено след като компютърът се бе погрижил да усеща топлината и студа, както и за кинестетичните аналози на всички останали сетива. Той знаеше, че това, което чувства, не е реално, но беше далеч по-добро, отколкото да не усеща нищо. Понякога следобед обичаше да изляга

нематериалното си тяло на някоя затревена поляна в покрайнините на полето. С едно минимално нагаждане на аналоговите си рецептори долавяше тежкото ухание на влажна земя и цветовете. Компютърът дори добавяше музикално оформление на картината. Бил не си падаше кой знае колко по класиката, но компютърът му обясни, че растенията се развивали по-добре на фона на Моцарт. Бил не се оплакваше, макар че предпочиташе музика с повече ритъм, на която може да си тактува с крак.

След известно време Цоцканските полета му омръзнаха и той започна да се скита по-надалеч. Компютърът бе свързан с всички части на планетата и Бил можеше да използва най-добрата транспортна система, която някога бе виждал. Дори движението по тези канали обаче изискваше изразходване на значителни количества енергия. Но Бил скоро откри аналога на акумулаторната раница и така беше в състояние да пътува, без да се грижи за енергийните си запаси.

Аналогът на енергийната раница се появи горе-долу по времето, когато срещна скуола. Това беше малък гризач, обитаващ полетата и горите на Цурия, който бе в състояние да общува с автономни компютърни проекции от вида на Бил. Скуолът не беше кой знае колко интелигентен — не повече от младо и умствено изостанало овчарско куче, но ставаше за компания. На ръст бе колкото земна катерица, приликата се поддържаше и от двете дълги пухкави опашки. Този забележителен пример за естествена мимикрия често го спасяваше от по-големите хищници, които — макар че обичаха да си похапват скуоли — се втрещяваха при вида на двете опашки и тогава дребният гризач съумяваше да се скрие. Скуолите живееха сред клонаците на кардифовите дървета — тези гиганти на горските простори и езерата. Не им беше лесно, тъй като природата не ги бе конструирала да живеят на дървета. Изглежда по въпроса за тях природата си бе наумила нещо друго, тъй като бяха снабдени с перки, хриле и рудиментарни крила. Би могло да се каже, че всъщност природата не е знаела точно как да постъпи със скуолите.

Бил срещна първия си скуол един ден, когато се изтягаше аналогово на чудесна зелена тревичка, мечтаейки си за някой мръсен комикс и добинбургер.

— Добър ден! — изцирика скуолът. — Ти май си нов тук, а?

— Ами да, така е — призна Бил.

— Полуавтоматичен ли си?

— Позна.

— Така си и мислех — рече скуолът. — Имаш точно такъв вид на ограничена компетентност. Не ти ли омръзна да поливаш градините?

— Омръзна ми — рече Бил. — Но това ми е работата.

— Зная — мъдро кимна скуолът. — Веднага познах, че си едно от разклоненията на компютъра.

— Аз пък не се мисля за такъв — рече обидено Бил. — Но може и да си прав. Да знаеш как ми се иска да си върна обратно тялото!

— Мда — отново кимна скуолът. — Хубаво нещо са черупките. Особено такива като моята, с две опашки. Искаш ли да те заведа в моята бърлога и да те почерпя с чай?

— С удоволствие — рече Бил, — само дето нямам тяло, с което да го поглъщам.

— Не бери грижа — рече скуолът. — Ще се преструваме. А ти ще имаш възможност да се запознаеш със семейството ми.

Скуолът се обърна и заприпка, а Бил литна след него. Скоро стигнаха затревената могила, където скуолът си бе устроил леговище. Започваше с голяма дупка в склона, която се виждаше отдалеч, тъй като скуолът я беше маркирал с широка бяла линия.

— Това пък за какво е? — попита Бил.

— За да виждам отдалеч входа. Знаеш ли, майката природа е надарила нас, скуолите, с късогледство — в добавка към слабия слух, недоразвития вкус, почти липсващото обоняние и трайната неспособност за пространствено ориентиране. За компенсация обаче всички останали сетива са изострени докрай.

— Че то какво остава?

— Я млъквай!

— Извинявай. Ама така не е ли по-лесно и за другите същества да ви намират леговищата? Тая лента се вижда бая отдалеч.

Скуолът се изкикоти тихичко.

— Те не могат да я забележат — обясни той. — Тукашните хищници имат черно-бяла слепота. Това е наследствен фактор, който, както сам можеш да се досетиш, е много важен за нас, скуолите.

Вратата към леговището на скуола се оказа тясна, но Бил, който беше безтелесен, се промуши през нея без особени усилия. Изглежда скуолът също бе разчитал на това.

— Сега ще сложа чайчето — забърбори той. — Бих искал да те запозная с жена си, госпожа Скуол, но днес тя е на работа. Децата пък са на училище. Чайчето е почти готово. Лимон или мляко?

— Нали ти казах? — тросна се Бил. — Не мога да пия без тяло.

— Но можеш да се преструваш, че пиеш, нали?

— Добре де, предполагам, че ще мога. Направи го с лимон, ако обичаш, една лъжичка захар и до него да има чашка алтарийски ром.

— Ромът свърши. Може ли да е уиски — имам малко от „Старият мияч на кенефи“.

— Става — кимна Бил, докато наблюдаваше как скуолът се преструва, че му сипва въображаемо уиски от въображаема бутилка във въображаемата чаша.

Този следобед двамата прекараха в мъглата на опиянението от въображаемо уиски и други маркови питиета. След като поговори със скуола, Бил се почувства неизмеримо по-добре. На следващия ден той нагласи поливачните машини на автоматичен режим, помоли скуола да наглежда работата и да го извести с невронна телеграма, ако нещо се обърка, след което потегли на пътешествие.

Приятно беше да се скита — с помощта на енергийната раница — из просторите на планетата Цурия. Една наистина много красива планета, след като се промъкнеш под негостоприемния слой от облаци. Навсякъде бяха разхвърляни селца и градчета. Имаше стръмни планини, между които да прелита, и реки, чиито каньони да следва с главозамайваща бързина. От време на време дори срещаше други членове на компютърното полуавтоматично семейство.

Един от тях беше Скалсиор, полуавтоматично трикрако създание от Аргон IV, който преминавал покрай Цурия преди няколко години на път за най-далечната планета от Цефеидите. Така и не стигнал там. Цуриянският компютър, чието влияние се простираше далеч отвъд пределите на биосферата, дръпнал кораба на Скалсиор от космоса и го смъкнал на планетата. Самият Скалсиор последвал съдбата на много същества преди него — бил поробен, лишен от тяло и превърнат в слуга и помощник на компютъра.

Скалсиор също се познаваше със Скуол, двамата дори бяха добри приятели.

— Си — потвърди Скалсиор, — той страшно готин пич, този наш скуол. Аз много завижда на него завинаги веселост в състояние. Тоз

въглероден компютър ми дава най-глупав задача, а скуол само поглежда и смее се до пръсване.

Задачата на Скалсиор беше да отваря и затваря шлюзовете на една малка полуоткрита иригационна система в зеленчуковите лехи. Работата бе доста отговорна, тъй като зеленчуците, подобно на всички останали растения на Цурия, изискваха обилно поливане, иначе започваха да крещят много противно от болка, покафеняваха, свиваха си листата и накрая умираха. Но колкото и да бе полезна тази работа, едва ли изискваше целодневното внимание на възрастен и доста разумен екземпляр като Скалсиор, особено след като съществуваше автоматична система за отваряне и затваряне на шлюзовете, която доста дълго време бе функционирала безотказно.

— Цялото това гнъс било много неприятно за мен — обясняваше Скалсиор, — да постигне най-сетне небесна хармония на безтелесно съществуване, докато още съм жив, състояние, в което съм ум, целият ум, и да открие, че този мой ум се използва за нещо только лайнарски тривиален и повърхностен. Проклятие!

— Защо просто не го зарежеш и не правиш каквото ти скимне? — попита Бил.

— Ако беше само такъв възможно да стане! Мрънска гнъс! Таз мисъл колкото и желана да изглежда, е просто вън от колодата карти.

— Защо да е вън? — поиска да знае Бил.

— Ти питаш, аз казва — защото това не коректно, не почтено, както се говорило едно време. Крайно значи нечестен. Ясно ли се изразява аз?

— Съвсем ясно, струва ми се — рече Бил, — но всичко това са глупости. Компютърът и на мен ми ги наприказва тия. Аз обаче накрая духнах. И ти можеш да постъпиш по същия начин.

— Сигурно мога — потвърди Скалсиор. — Но имам това ужасно чувство дълбоко на дъното на мое въображаемо подсъзнание, че когато компютърът ни спипа отново, накара нас да ядем свещени лайна.

— Не виждам как ще стане, след като нямаме тела, които да накаже.

Скалсиор обмисля известно време за аспект.

— Кучосинче! Това напълно истина! Разбира се, той може наказва наши умове. Душевен камшик от бодлив тел и прочее.

— Стига само да не боли. А и как може — Бил се замисли за миг, — абе нека прави каквото си иска с мен, стига да не ми закача тялото.

Така Скалсиор се присъедини към Бил и двамата тръгнаха заедно да обикалят Цурия. Не след дълго стигнаха една особено красива страна, където слънцето грееше постоянно и имаше дълга пясъчна ивица, чиито брегове се плакнеха от кротък и спокоен океан.

— Виж колко е красиво — рече Бил.

— Хич тоз не ми харесва. Ние не трябва да сме тук, няма начин — мърмореше Скалсиор. — Това май Ройската околия.

— На мен пък местенцето ми харесва. Интересно как цуриянците не са се сетили да се заселят тук?

— Убиеш ме ако знам, хлапе — повдигна въображаемите си рамене Скалсиор. — Тоз може да е интересен за узнаване. Може обаче окаже се също опасен.

Не без известна неохота двамата напуснаха Ройската околия и се върнаха във вътрешността на континента. Докато се носеха към централния комплекс, където бе разположен цуриянският компютър, неочаквано уловиха трескаво и обезпокоително съобщение.

— Прилича ми на сигнал за помощ — рече Бил.

Приблжиха се. Оказа се, че е гласът на самия цуриянски компютър. Той побърза да прибере Скалсиор и Бил във вътрешността си. Минаха по дълги завоести цилиндрични тунели и накрая се озоваха в яйцевидна стая, осветена от мержелееща светлина. Окъпа ги оранжево-синьо сияние. Бил забеляза, че в стаята има няколко диванчета и бюро. Не можеше да си обясни защо му е трябвало на компютъра да обзавежда с мебели тази въображаема стая дълбоко в сърцевината си. Застанал до него, Скалсиор пулсираше от безпокойство.

— Сега пише ни се много зле, знаех си аз, че стане така. Ох, гнъс! Не биваше позволявам ти да убеждаваш мен да гледам онзи шибан лайнян залив. Дали смяташ компютърът ще приеме мои извинения? А също мои искрено обещание никога повече да не прави така?

— Нека първо чуем какво има да ни каже — заяви мрачно Бил.

Малко след това компютърът се появи в стаята. Пристигането му беше доста впечатляващо, тъй като се спусна от някакво невидимо отворче в тавана под формата на ослепителна синкава светлина, която

за миг трепна и угасна, а след това цъфна отново в облика на строг господин със синкав официален костюм и повдигнати с подплънки рамене, тънки мустачки и пенсне.

— Блюдолизци такива, как си позволихте да нарушавате заповедите ми? — прогърмя гласът на компютъра. — Забравиха ли замъглените ви останки от мозъци какво ви говорех за важността на вашата работа? От вас се иска да я вършите стриктно, бързо и без излишно помайване — инак ви чакат ужасни последствия.

— Това истина ли е? — попита грубо Бил.

— Да, гнъсните го взели, това е самата истина!

— И как смяташ да ни накажеш, след като нямаме тела? — подсмихна се Бил.

— Имам други начини — намекна лаконично компютърът. — Какво ще кажете за една кратка и неприятна демонстрацияка?

— О, моля теб недей! — проплака Скалсиор. — Всеки знае, че компютри са много голям, садистичен и крайно опасен. Което е причина да ги забраним на наш планета. Други компютри, разбира се, като теб благородни и почтени, са изключение от генерално правило. Приемам думата ти за факт. Слушай какво ще каже, готов съм да служа на теб като луд!

— В такъв случай ти, с треперещите колене и хленчещия глас, можеш да си вървиш — нареди с господарски глас компютърът. После се извърна към Бил. — Що се отнася до теб...

— Да — прекъсна го Бил. — Какво се отнася до мен?

— Нищо особено. Май няма начин да те спра. Я да видим какво мога да ти направя.

Изведнъж фигурата зад бюрото изчезна. Синкавата светлина бе сменена от яркочервена, нахъсана от черни ленти. От стените започна да се стича неприятен секрет. От говорителите долетяха къркорещи звуци, подобно на ято комари, около главата на Бил закръжиха миниатюрни дяволчета с дълги раздвоени опашки и мънички тризъбци в ръце, които — макар да не го хапеха или боцкаха — съумяваха да му пречат да вижда. В същото време една от стените се плъзна встрани, разкривайки отвора на нажежена пещ, от която лъхаше нетърпима жегга. Цялата тази гледка отдавна да беше подплашила някое същество с по-бедно въображение от Бил. Същевременно се беше отместила и отсрещната стена и зад нея се разкри арктическа ледена пустош, от

която нахлу смразяващ кръвта вятър, носещ със себе си остри като стрели висулки. И двете видения работеха с пълна мощ и накъдето и да помръднеше Бил все се озоваваше по средата. Накрая забеляза мъничък проход между стените и се втурна към него. Отведе го при яма, пълна с лайна. Стените на ямата започнаха да се друсат.

Бил балансираше върху тясна дъска, прехвърлена през краищата на ямата, усещайки, че всеки миг ще тупне във вонящата ѝ вътрешност. И в този миг, когато всичко изглеждаше изгубено, отнякъде прокънтя глас:

— Не позволявай на този копелдак да те прекърши!

— Кой говори? — попита разтреперано Бил.

— Аз съм, бе. Скуолът. Искях само да видя как я караш.

— Както сам виждаш — изпищя Бил, — хич не съм цъфнал.

— Май забелязах нещо подобно.

— Забеляза значи, тъпоумно двуопашато животинче! Я погледни по-добре. От едната страна ме пържи огън, от другата ме гони снежна буря, а единственият ми път за бягство минава през дупка с лайна.

— Сериозно? Глей колко интересно! — възкликна възхитено скуолът. — Не мога да ги видя тия нещица, разбира се, защото са само компютърни симулации и следователно не действат на простички създания като мен.

— Не можеш да ги видиш ли?

— Боя се, че не. Но ти вярвам, приятелче.

— Щом не можеш да ги видиш, значи ги няма! — извика развълнувано Бил. И в същия миг халюцинациите, виденията или каквото, гнъсните го взели, беше онова там — може би компютърни симулации — изчезнаха. Или може би си бяха останали, защото Бил виждаше бягащи по стените сенки, но за него те вече нямаха никакво значение, защото бе престанал да вярва в тях — под въздействие на глождещото го чувство, че се е оказал по-тъп и доверчив от един нещастен скуол.

След като изчезнаха халюцинациите, Бил забеляза, че вътрешността на компютъра също представлява симулирано пространство и вече не се налага да се чувства затворен вътре в него. Той пресече няколко стени, когато зад гърба му долетя гневен глас:

— Ти какво си мислиш, че правиш, бе?

— Чао, компютърчо — подметна Бил. — Мисля да си взема малка ваканция.

Компютърът избълва серия от проклетия, сред които Бил различи само едно „Ще съжаляваш“, но тъй като не можеше да му направи нищо, Бил просто го игнорира. Следван от подтичващия отзад скуол, той се отправи към ширналите се поля, за чието пръскане доскоро бе отговарял и където се бе запознал с хитрия гризач.

4.

Но Бил скоро откри, че няма да се отърве толкова лесно от компютъра. В края на краищата, колкото и да не му се искаше да го признае, нито дори да си го помисли, той все още бе част от него. Машината знаеше къде се намира във всеки един момент. Ужасно обичаше да се забавлява, като изчака Бил да изпадне в симулирана дрямка и след това да му се яви под формата на банши, за да го стресне с късащ нервите писък. Грижеше се да вали проливно навсякъде, където се появяваше Бил. Макар да беше безтелесен, което означаваше, че е и водонепроницаем, Бил се потискаше от гледката на надвиснали облаци и едрите шляпаци капки по повърхността на блатата, с които компютърът се стараеше да разкрасява околния пейзаж. Бил взе да се притеснява, че ще настине, след като краката му бяха непрестанно във вода. Този факт доказваше една стара теория на земните учени, според която настинката винаги идва откъм главата. Цялата тая блатно-тресавищна епопея започна страшно да му омръзва. Не само че беше хремясал, ами изглежда развиваше бронхит. Страхуваше се, че след него идва ред на пневмонията. Взе да се чуди дали въображаемо създание като него може да умре от въображаемо възпаление на белите дробове. Струваше му се напълно възможно.

На всичко отгоре не след дълго приятелчето му скуолът го помоли да си върви.

— Много си ми симпатичен — обясни скуолът, — но трябва да мисля и за семейството си. Вече две седмици леговището ми е заобиколено от мочурища. Малките циврят почти непрестанно. Бил, нали знаеш какво казват за това колко зле може да ти влияе потискащата обстановка? Защо не вземеш да заминеш нанякъде? За предпочитане по-далеч оттук. Може пък да откриеш някакъв начин да се отървеш от проклятието.

— Не е проклетие — обясни Бил. — Просто компютърът се държи свински.

— И според теб това не било проклятие? Чао, Бил, и не бързай да се връщаш при нас.

И така, Бил си тръгна. Или по-скоро, опита се да го направи, преди да открие, че компютърът му е орязал всички енергоизточници. Вече не можеше да лети леко и бързо с помощта на енергийната раница. Налагаше се да крета по земята. И макар да бе лишен от мускули в буквалния смисъл, усещаше, че нещо го боли. Болката идеше откъм краката и най-вече от алигаторския. Защото макар да бе само компютърна реконструкция, Бил все още притежаваше онзи проклет, зеленикав и завършващ със закривени нокти земноводен израстък.

Въпреки това продължаваше да върви, спеше в движение, а докато спеше — сънуваше. Сънуваше, че е балерина, че някой му е завързал червени балетни обувки на краката и той танцува неспирно, докато режисьорът на постановката — застаряващ коцкар, естествено — го гледа и се подсмивва садистично.

Накратко казано, животът му се обърка окончателно и нямаше никакви изгледи да се оправи. Бил търсеше отчаяно някое местенце в компютъра, където да намери покой и да се скрие от непрестанните терзания. Но къде? Опита с някои от рядко използваните информационни сектори, където се съдържаше информация за миналото на планетата Цурия. Притаи се сред колоните от цифри за сезонните валежи преди хиляда години. Потърси убежище сред старите протоколи за убийства и грабежи. Намести се между биографиите на отколешни цуриянски величия. Опита си късмета дори с каталога на изгубените каузи, индекса на невъзможните открития, резюмето на предстоящите невероятности. Всеки път, когато смяташе, че е открил търсеното местенце, се появяваше компютърът, огласяйки околностите с пискливия си неприятен глас.

— Здравсти, Бил, време е за ставане!

И Бил отново потегляше на път. О, какъв ужасен живот бе това! На всичко отгоре заплашваше да продължава така до безкрайност. В края на краищата, в сегашното си състояние Бил бе почти безсмъртен. Във всеки случай очакваше, че ще живее толкова, колкото и компютърът. Единственият изход можеше да е някоя масирана атака срещу Цурия. Бяха пратили доброволец на планетата и той не се бе върнал. Това не даваше покой на Бил. Пусна си дълги въображаеми

нокти и започна да ги гризе. Ако онези глупаци не получат от него информация, нищо чудно да изпаднат в обичайното си тъпоумно състояние и да подхванат военни действия.

— Нали ще можеш да защитиш планетата от едно неочаквано нападение от космоса, стари приятелю? — обърна се той към компютъра.

В отговор машината, която бе натрупала доста голям опит в симулирания си садизъм, само се изсмя зловещо.

Животът достигна най-ниската си точка един отвратителен, облачен и дъждовен ден. Имаше светлина колкото да се виждат надвисналите облаци и мрачният, безперспективен хоризонт. Кожата на Бил бе покрита с мъх и гъбички. В косата му се бяха заселили дребни рачета с остри клещи. Мънички, но много досадни гадинки си бяха свили гнезденца под мишниците му, а в слабините му ставаха такива ужасни неща, че просто не смееше да погледне. Не че не се грижеше за чистотата си, напротив — всеки път, когато се къпеше, се търкаше вманиачено. Въпреки това униформата и пагоните му изглеждаха сякаш са прекарали десет години заровени в земята.

Дори храненето му страдаше. Някога, когато бе в добри отношения с компютъра, получаваше редовно разнообразни и вкусни симулирани ястия, но сега компютърът се забавляваше да му поднася жабешкозелен сладолед, втвърдена пържола с миризливи косми от як и други подобни гадории. Най-голямата дивотия беше, че макар да не се нуждаеше от храна, след като черпеше директно от енергията на компютъра, така и не можа да преодолее привичката да се храни три до четири пъти на ден. Всеки път, когато избягваше отвратителните гозби на компютъра, той започваше да изпитва неистов глад, също толкова болезнен, колкото и истинският.

Именно ей в такова състояние беше Бил, когато се случи нещо, което доведе до нарушаване на монотонното му съществуване и запали лъча на надеждата. Всичко започна случайно, в един от типичните отвратителни мухливи дни. Както винаги Бил се събуди изморен и неосвежен, в пещера, по чиито стени се стичаше влага със скоростта на проливен дъжд. Той излезе навън, олюлявайки се, целият треперещ от студ и готов да понесе на прегърбените си плещи поредния ден от нелекото си съществуване.

И тогава забеляза странна светлина на хоризонта. В началото си помисли, че е от горски пожар. После реши, че дори пожар не е в състояние да озари по този начин мочурливата действителност. Какво беше тогава? Бил примижа. Светлината бе доста далеч и за да стигне до нея, трябваше да премине през труднопроходима местност. Дали си заслужаваше? Пък и какво значение може да има някаква светлина на хоризонта? Най-вероятно гнъсавият компютър му бе подготвил поредната неприятна изненада.

Той изпъшка, след това се замисли какво да прави през деня. Ала не можа да измисли нищо интересно. Отново погледна към светлината. Все същата си беше — нито по-силна, нито с променен цвят. Какво правеше там? Той се надигна, изруга под нос и закрачи през лепкавата кал с консистенция и свойства на бавносъхнещо лепило. Усещаше нетърпима болка в симулираните си стави, въображаемите му зъби тракаха от студ. Скоро откри, че за да достигне светлината, ще трябва да пресече цяла планинска верига. Ядоса се, защото беше сигурен, че планината я нямаше там първия път, когато забеляза светлинката. Със сигурност беше работа на компютъра. Най-вероятно механичната гадина стоеше и зад появата на светлината, готвейки се по своя неуморен и садистичен начин да засади в душата му корените на още по-дълбоко отчаяние. Нямаше съмнение, че е обречен да обитава този проклет свят до края на съществуването си! Какъв смисъл да върви нататък? Защо просто не се плъсне в калта и да й позволи да го задуши във виртуалните си прегръдки? Но това би означавало да достави удоволствие на онази садистична колекция от транзистори и жички. Така ли щеше да свърши всичко? Вместо ехтеж на почетен куршум — цвърчене от късо съединение.

— Никога! — изстена Бил, след което подсмръкна и се закашля. — Няма да се дам на тая лайняна машина! Не и аз, Бил мъжкарят! Оцелявал съм при далеч по-страшни обстоятелства, ха-ха! Аз съм роден да побеждавам! Няма да се дам! Напред!

Ободрен от тези мъжкарски глупости, той се изправи на крака и продължи да лъкатуши нататък, макар дробовете му да свистяха като парен локомотив, макар планините пред него да се издигаха още нагоре, разкривайки — при оглед отблизо — ледени върхове, между които свистеше смразяващият вятър, а Бил нямаше дори снегоходки. Добрите момчета побеждават! Винаги надървен!

Скоро и това вече не помагаше. Бил се отпусна изнурен, отчаян, свършен. Колкото и да е силен, как ще изкатери хлъзгавите заледени стени без алпийско оборудване...

Изведнъж си спомни за алигаторския крак! Да, разбира се, нали той завършваше с дълги закривени нокти. Естествени алпинистки котки, създадени в някоя лаборатория за биологични мутации. Още не му бе свършил късметът!

Бил смъкна нескопосаната партенка, с която бе обвинил крака си заради метафоричния студ — най-смразяващия студ, който е имало някога. Изправи се, с един бос зелен крак и един обут, постоя така за момент, после — отправяйки предизвикателство към ветровете и поверявайки душата си на великия Трибунал в небесата, където рейнджърите получаваха своя последен медал — смъкна партенката и от другия крак. Макар че беше нормален човешки крак, Бил толкова отдавна не му бе подрязвал ноктите, че те също се забиваха в снежната покривка на стръмния планински склон. Той задраска нагоре, задъхан, ухилен, местейки поред ту единия, ту другия крак. С ръцете се вкопчваше в подаващите се изпод снега коренища и това му помагаше допълнително. Пълзеше нагоре по стръмния склон, а в небето взеха да разцъфват ярки светлини и из склоновете закънтяха звуците на „Тържествената увертюра 1812 г.“ И тогава, напълно неочаквано, той се озова на билото на планината. Беше стигнал до самия връх. Направи още една крачка, погледна надолу и дъхът му секна от гледката, която не бе очаквал и в най-смелите си сънища.

Защото там долу, в една естествена падина на склона, седеше не друг, а Пъхогаг. Пред него пламтеше огън, в който Пъхогаг подмяташе малки фосфоресциращи съчки. Именно огънят и съчките бяха източникът на сиянието, което бе привлякло вниманието на Бил.

— Пъхогаг! Какво правиш тук?

— Бил! Господи, колко се радвам да те видя!

Пъхогаг не изглеждаше никак променен от времето на последната им среща. Може би луничките му бяха поизпъкнали заради студа, или косата му — щръкнала изпод качулката на подплатеното яке — не изглеждаше чак толкова оранжева. Не беше невъзможно и на лицето му да са се появили още една или две бръчки. Ала въпреки тези промени — дело на неумолимия ход на времето, този зъл гримьор — това беше добрият стар Пъхогаг, някогашният приятел на Бил, човекът,

готов на всичко, за да спечели любовта и уважението на другарите си или поне да ги накара да спрат да му се подиграват и присмиват.

Бил приседна до огъня. Фосфорът искреше и блещукаше, но Бил бе твърде измръзнал, за да усеща болката от изгарящите го на моменти искри. За първи път от много време усещаше топлина и беше сух (защото междувременно и предвидливо Пъхогаг бе разпънал малка двуместна палатка и дори бе поставил вътре котле с прясно стоплено на огнището месо). У Бил напиреха въпроси и месото бе темата на един от тях. Както вече казахме, в този свят нямаше нищо истинско. Самият Бил не беше истински. Тялото му, онази част от него, която олицетворяваше реалното му съществуване, бе някъде другаде и той се надяваше да е на сигурно място. Създателят на тази фалшива реалност бе компютърът. Той диктуваше не само какво ще яде Бил, но как ще изглежда храната и какъв вкус ще има, с което определяше и реакциите му по време на хранене. Ако това бе самата истина — и Бил не виждаше причини да се съмнява в нея, тъй като си спомняше гледката на собственото си тяло, сгърчено на кушетката, докато душата се рееше над него преди компютърът да я засмуче и да я постави под своята власт. Та ако случаят беше точно такъв, как тогава Пъхогаг се бе наврял тук и по какъв начин бе успял да създаде своя собствена метафора на храна?

— Пъхогагчо — заговори Бил на своя глуповато усмихнат приятел, — това не си ти, нали?

— Разбира се, че съм аз — отвърна Пъхогаг и усмивката му придоби леко тревожна отсянка.

— Не, не може да си ти — упорстваше Бил. — Трябва да е някоя от халюцинациите, дето ги бълва проклетият компютър. Не може да създаваш храна без неговото знание и разрешение. Значи си поредното изчадие на механичния гад, сътворено да породи у мен напразни надежди, преди да ги разбие окончателно. — Бил подсмръкна жалостиво и изтри с опакото на ръката си една несъществуваща сълза.

— Хич не съм такова нещо! — почти проплака Пъхогаг, кършейки обезпокоено ръце. — Бил, аз съм твоят добър приятел, старата ти дружка бе, човек. Знаеш го, хайде, кажи, че го знаеш!

— Разбира се, че го зная, тъпако! — озъби се Бил. — Но ако си дело на компютъра, нямаше ли да ми говориш пак същите неща, а?

— Откъде да знам какво ще говоря, ако съм създание на компютъра — разциври се Пъхогаг, стигнал предела на интелектуалните си способности. Всичко, което искаше, бе да го харесват. Но тъкмо по тази причина всички го мразеха. — Не съм направен от компютъра. Аз съм си аз. Аз мисля.

— Щом си ти — рече Бил, — кажи ми нещо, което компютърът не би могъл да знае.

— Аз пък откъде ще го зная? — проплака Пъхогаг. — Откъде да знам какво не знае компютърът?

— Самият факт, че си тук, означава, че компютърът знае всичко, което знаеш и ти.

— Не съм виновен за това — сопна се Пъхогаг.

— Зная. Но даваш ли си сметка какво значи това? Значи, че след като компютърът знае всичко, което ти знаеш, ти си той.

Пъхогаг потъна в дълбоко мълчание, но изглежда така и не можа да се справи със сложното съждение на Бил.

— Слушай, Бил, защо не опиташ от месото?

— Млъквай, фалшива компютърна проекция!

— Не, не съм. Бил, повярвай ми, аз съм.

— О, добре де. Какво пък толкова, ако греша, значи греша. Как си, Пъхогаг?

— Много добре, Бил — отвърна поободрено Пъхогаг. — Доста зор беше, докато убедя военните да ме пратят да те спасявам.

— И как успя накрая? — попита подозрително Бил.

— Не можеха просто да си затворят очите, че си изчезнал по време на мисия, нали? Особено след като аз вдигнах шум.

— Много мило от твоя страна, Пъхогаг. Значи ти позволиха да се пишеш доброволец?

— Мисля, че по-скоро искаха да се отърват от мен. Накрая вдигнаха ръце, аз цъфнах тук и те открих — след доста време.

— Не искаш ли да ми разкажеш как точно стана това?

— Какво значение има? — попита Пъхогаг със смутен вид. — По-важното е как да те измъкнем оттук.

Бил втренчи огорчен поглед в съществото, което или беше неговият стар приятел, или компютърна симулация. Даваше си сметка колко е важно да определи кое от двете стои пред него, тъй като старата му дружка Пъхогаг наистина би му помогнал, докато

компютърната симулация щеше да му изиграе поредния гаднярски номер. Бил въздъхна опечалено.

— Наистина смятам, че е време да тръгваме — настояваше Пъхогаг.

— Първо ми кажи как стигна тук.

Пъхогаг отвори уста. В този момент зад гърба на Бил отекна пукот. Той се стресна, завъртя се и посегна към оръжието, каквото отдавна нямаше, като същевременно се чудеше как ще се бие, като дори не притежава телесна обвивка.

Но вместо очакваната ужасяваща гледка на скрита и дебнеща заплаха пред Бил стоеше най-обикновен елен. Бил премигна невярващо и изръмжа от почуда. Съвсем старомоден, среден на ръст елен, при това с почти новички, младежки рога. Животното пристъпваше внимателно по тясната скална издатина, преминаваща в самото подножие на върха. Когато ги забеляза, то се разтрепери неудържимо, но не можеше да побегне заради малката площадка. Ето защо продължи да върви напред, без да откъсва от тях големите си влажни очи, а копитата му чаткаха оглушително по скалната повърхност. Най-сетне стигна едно място, където пътят се разширяваше. Еленът размаха щастливо опашка, втурна се презглава в неистов бяг и след секунди се изгуби от погледите им.

— Изчезна! — отбеляза Пъхогаг. — Тия животинчета много обичат да се катерят на високо.

— Кои?

— Ами елените, де.

— Кажи ми как — произнесе Бил, който едва се сдържаше да не закрещи, — един проклет, въшлясал, гнъсав елен е попаднал в този компютър?

Пъхогаг се замисли.

— Може би по същия начин като нас.

Бил овладя клокочещите в гърлото му звуци и стисна юмруци.

— А би ли ми казал как ние попаднахме тук?

— Не ми го обясниха подробно.

— Опиши ми в най-общи линии.

— Бил, знаеш ли, че се държиш малко налудничаво. Искаш ли да се измъкнеш оттук, или не искаш?

— Е, добре — въздъхна мрачно Бил и за секунди се смъкна от назъбените висини на гнева до безрадостните дълбини на отчаянието. — Но имам гнъсавото усещане, че ще съжалявам за всичко това.

Той последва Пъхогаг надолу по склона. В началото му беше трудно, макар и не чак толкова, колкото докато се катереше. На няколко пъти потъва до кръста в снежни преспи и завиждаше на Пъхогаг, който се пързеляше отгоре им. Постепенно обаче го завладяха нови съмнения заради странния, почти нереален и грациозен начин, по който Пъхогаг преодоляваше препятствията. Бил взе да се пита кога един смотаняк престава да бъде такъв. Когато е контролиран от компютър, отговори си той.

Въпреки това продължаваше да го следва, защото нямаше къде да се дене. Може би имаше шанс, след като знаеше, че и Пъхогаг е рожба на компютъра. Или поне нямаше да позволи на гадната машина да се смее последна.

— Точно тук долу е — повика го Пъхогаг иззад едни дръвчета, които чернееха на фона на ослепително белия сняг.

— Кое е точно тук долу? — попита Бил.

— Помощта — отвърна Пъхогаг.

Свякоха се през едно заснежено дърво, след това задраскаха по заледените скали на отсрещния бряг. Бил бе толкова погълнат от усилието да се закрепил за стената, че не погледна нагоре, докато не стигнаха следващото било. После видя Пъхогаг, или онова, което претендираше да е неговият приятел — може би нямаше кой знае каква разлика между двете — да размахва ръце по странен начин, сякаш бяха гумени, напълно лишени от кости. Истинска компютърна анимация! Бил се престори, че не забелязва, защото не искаше Пъхогаг да разбере, че го е разкрил.

Той премести очи нагоре и забеляза на един далечен склон четири черни точки, които се местеха на фона на бялата пелена. Малко зад тях имаше и пета, по-голяма точка.

— Какво е това? — попита Бил.

— Приятели — отвърна Пъхогаг. — Те ще ни помогнат.

— Много хубаво — рече Бил и се огледа. Отвсякъде ги заобикаляха само заснежени върхове. Петте черни точки се приближаваха доста бързо към тях. Изглежда нямаше какво друго да

правят, освен да ги чакат. Бил съжаляваше, че няма и други възможности.

— Кои са тия? — попита той.

— Позволете да ви представя — рече Пъхогаг тържествено. — Мъжагата с буйната кестенява коса и комбинезонът е командир Дърк, капитан на космическия кораб „Находчивост“.

— Никога не съм чувал за космически кораб „Находчивост“ — отвърна Бил. — Нов клас ли е?

— Не се тревожи — успокои го Пъхогаг. — Дърк и „Находчивост“ са на независимо командване. Корабът им е един от най-мощните в познатия космос. Ще видиш, че корабът ще ти хареса, Бил.

Бил не попита Пъхогаг как се е озовал на „Находчивост“. Предполагаше, че разполага с логично обяснение, каквото следваше да се очаква от една компютърна симулация.

— Кой е онзи със заострените уши?

— Това е Сплок, нощен обитател на планетата Фортинбрас II. Те са извънземни.

— Без майтап — рече подигравателно Бил.

— Но приятелски настроени извънземни — побърза да уточни Пъхогаг. — Сплок е много дружелюбен, макар на пръв поглед да не се държи така. Тъкмо исках да те предупредя.

— Щом е приятел, защо не се държи така?

— Фортинбрасиянците — обясни Пъхогаг — се прекланят пред безчувствеността. Колкото по-малко чувства проявяваш, толкова повече те харесват.

— Звучи страхотно. И как се забавляват?

— С изчисления — отвърна Пъхогаг.

— По-добре с тях, отколкото с мен — въздъхна Бил. Почти бяха стигнали групата. Малко преди да могат да се чуват обаче Пъхогаг добави изплашено:

— Между другото, Бил, за малко да забравя да ти кажа. Каквото и да правиш, избягвай шегички или дори намеци за заострени уши. И още нещо, даже по-важно...

Той млъкна, тъй като командир Дърк, който вървеше на няколко крачки пред останалите, се бе изравнил с тях и протягаше ръка. Бил се здрависа с него. Дърк имаше топла ръка и дружелюбни маниери, макар че Бил не хареса двуцветния му комбинезон — червено-кафяво и махагон не бяха любимите му цветове. Но от друга страна той не беше от хората, които следят модните тенденции.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Бил — рече Дърк.

— И на мен, сър — отвърна Бил. — Много мило от ваша страна, че дойдохте тук, за да ме спасите. Не зная как точно успяхте да го направите, тъй като, доколкото ми е известно, аз съм само едно обезтелесено присъствие в компютъра.

— Не дойдохме тук да те спасяваме — отвърна Дърк. — Всъщност пристигнахме, за да узнаем по какъв начин обитателите на тази планета могат да скрият някой кораб и след това да го накарат да се появи на милиони мили от нея, понякога дори на светлинни години. Представете си колко е важно за нашите въоръжени сили да притежават подобно оръжие. Що се отнася до въпроса как попаднахме тук, Сплок е нашият научен офицер. Каквото и да си мислите за острите му уши, интелигентността му надхвърля многократно моята и следователно трябва да е безкрайно по-голяма от твоята, както лесно може да се определи.

Бил пропусна тази обида покрай ушите си, пък и какъв смисъл да се кара с тях.

— Не съм си и помислял, че може да има нещо нередно в заострените уши! Всъщност дори много ми харесват. Предполагам, че кукличките ужасно си падат по него. Също както и по моите зъби. — Той се захили, за да покаже щръкналите си кучешки зъби.

В този момент и Сплок се приближи към тях. Научният офицер от Фортинбрас имаше издължено лице и вежди с очевидно извънземен произход, тъй като се засукваха и в двата края. Когато заговори, оказа се, че има стържещ тембър като на зле настроен гласов симулатор.

— Щом ти харесват такива уши, мисля ще мога да ти уредя един чифт.

— Ами... — промърмори объркано Бил. — Като си помисли човек, всъщност не ми харесват чак толкоз. Казах го само от любезност.

— Аз пък само се пошегувах — отвърна Сплок. — Това че сънародниците ми са лишени от чувство за хумор, не ми пречи да се майтапя с представители на далеч по-изостанали раси, с които се налага да си имам работа от време на време. Понякога наричат хумора ми ироничен.

— Ироничен! — възкликна Бил. — Разбира се, ироничен! Ама че смешно! Ха-ха!

— Не исках да кажа — продължаваше Сплок с вледеняващ глас, — че сама по себе си иронията е смешна. Макар че естествено притежава някои хумористични оттенъци. Ставаше въпрос за моите заострени уши... О, мамка му. Няма значение. Капитан Дърк, какво се изисква от мен?

— Бих искал да обясните на този войник — рече Дърк, — как сме стигнали до тук.

— Но това е повече от очевидно — отвърна Сплок и метна вледеняващ поглед на Бил. — Предполагам, че в училище сте изучавали уравнението на Финергарт-Елен?

— По мое време май му викаха иначе — отвърна Бил, колкото да каже нещо.

— Няма значение. Направихме така, че пренастроихме двигателите на „Находчивост“ да пулсират в прекъсната Скомианска крива. Дотук нищо необичайно, разбира се, повечето капитани го правят, когато се налага да се отърват от полепналите по корпуса космически рапани. При трептенето корабът се смалява, което улеснява почистването на рапаните.

— Не се ли смаляват и рапаните? — попита Бил.

Сплок го изгледа, след това избухна в дрезгав смях. Бил погледна към Пъхогаг, който изглеждаше объркан.

— Кое е смешното? — попита Бил.

— Дето каза, че рапаните се смалявали. Каква великолепна ирония!

— Сигурно наистина е много смешно — рече Бил, придавайки си скромнен вид. Вече си мислеше, че няма да му е никак лесно да се разбере с този извънземен.

— Не, не беше смешно — обясни Сплок. — Не и за мен поне. Но от друга страна, аз не намирам за смешни дори собствените си шеги. Засмях се, за да те накарам да се поотпуснеш.

— О, благодаря ти много — отвърна Бил.

— И тъй, след като трептенията на кораба достигнаха параметрите на Скомианската крива, вместо да почистим корпуса, ние задействахме един пулсиращ лъч, който още повече смали размерите му и го превърна в серия от нематериални проекции. По такъв начин успяхме да проникнем във вътрешността на компютърната симулация.

— Аха, разбрах — кимна Бил, без да е схванал и думичка от цялата тази научно-техническа гнъс. — Звучи страхотно, наистина страхотно.

— И върши работа — добави с престорена скромност Сплок.

— А сега, след като сте извършили цяло чудо, за да проникнете вътре, как смятате да ни измъкнете?

Тук се намеси капитан Дърк.

— Ще разберем това веднага щом Сплок привърши със своите изчисления.

На издълженото лице на Сплок се изписа безмерна съсредоточеност. Очите му се превърнаха в цепки, на челото му започна да пулсира вена, а ушите му леко се сгънаха — все признаци, както Бил щеше да научи по-късно, че фортинбрасиянският мъжкар е изпаднал в Урконцентрация.

— Как се намери с тия добри хора? — обърна се Бил към Пъхогаг шепнешком, за да не пречи на работата на Сплок.

— Стига си шепнал! — скастри го Сплок. — Как очакваш да се съсредоточа?

Брей, рече си Бил, с тия уши наистина чуват надалеч.

Сплок го изглежда отново.

— Престани да го правиш!

— Ама този път нямаше как да ме чуеш! — възрази Бил. — Аз само си мислех.

— Логиката ми подсказа какво си мислиш — заяви Сплок. — Няма да повтарям два пъти, че не обичам подобни коментари.

— Приятелят ти не ти ли каза да не споменава за ушите му? — попита капитан Дърк.

Бил се сви, после внезапно се изправи. Тази история бе стигнала твърде далеч. Извънземният задник с шарен костюм, продълговато лице и уши на бременно кенгуру нямаше да му казва какво да мисли. Гнъсовете ги взели, не му трябват, той може и сам да се спаси.

— Трябваме ти — заяви Сплок.

— Престани да ми четеш мислите! — кресна Бил.

— Не ти чета мислите. Просто използвам логиката на предполагаемите съждения.

— Така ли, бе? — попита Бил и неочаквано се засмя.

— Да, точно така — кимна Сплок, без да се усмихва.

Миг по-късно той отхвърча назад, вдигнал ръце пред лицето си. Бил бе стоварил върху него най-светкавичният лъв ъперкът, който тази планета бе виждала от създаването си насам. Ръцете на Сплок бяха червени.

— Ти ми разби носа! — извика той.

— Тъкмо поне за малко ще забравим темата с ушите — рече Бил.
— Не съм те удрял, само те посръгах малко. Изправи глава назад и си сложи нещо хладно под врата. След минута ще спре да ти тече кръв.

— Ти не разбираш! — намеси се Дърк.

— От разбити носове разбирам доста — опъна се Бил.

— Друго искам да кажа — ти не знаеш какво означава разбит нос за един фортинбрасиянски мъжкар.

— Той въобще не предвиди, че ще го фрасна — похвали се Бил.

— А ми се фукаше, че владее превантивната логика.

— Глупак такъв! — кипеше Дърк. Лицето му бе пребледняло. — Мъжкарите от планетата на Сплок пренасят резервната си памет в носните кухини.

— Много тъпо място да си държиш паметта — рече Бил.

— Къде съм? — попита Сплок, като мигаше и се оглеждаше учудено.

Капитан Дърк изстена и започна да скубе оредяващата си коса.

— Сплок! Трябва да си спомниш! Главата ти съхранява най-важната, оригинална и невиждана досега математическа логика, която ни е нужна, за да се измъкнем оттук.

— Боя се, че информацията е разбъркана, ако не и унищожена — заяви Сплок. — Бях я прехвърлил почти цялата в резервната носна памет. Откъде можех да знам, че някакъв варварин с алигаторски крак ще ме удари в носа?

— Как разбра, че имам алигаторски крак?

— Чрез логиката на неочакваното — отвърна Сплок с възкисела усмивка. — Пък и мога да го видя с очите си.

— Стига дрънканици! — намеси се Пъхогаг. — Да изчезваме оттук!

Всички се обърнаха и закрачиха към останалите две черни точки върху белия сняг. Когато стигнаха до тях, черните точки продължаваха да са си черни точки, само дето бяха малко по-големи.

— Какво е пък това? — попита Бил.

— Това са прототипни симулации на нашия спасителен кораб и двамата членове на екипажа, които го управляват.

— Но те са като точици.

— Съхранихме ги под тази форма — обясни Дърк, за да пестим енергия. Необходима е доста голяма мощност, за да се поддържат лъчеви симулации в един толкова голям компютър, а главният акумулатор на „Находчивост“ вече беше доста изтощен заради ситуацията, която възникна непосредствено преди да пристигнем тук.

— И каква работа ще ни свършат тия точки? — попита Бил.

— Никаква, в настоящата си форма — призна Дърк. — Но веднага щом Сплок възвърне предишните им размери...

— Не мога — оплака се Сплок и докосна внимателно строшения си нос. — Уравненията... — той подсмръкна и носът му издаде свирукащ звук.

— Сега вече го загазихме — въздъхна обезверено Дърк. Бил се наведе над една от черните точки и я докосна.

Беше хладна и метална. Натисна я — не поддаваше. Имаше остър като бръснач ръб. Едва сега си даде сметка, че съхранените симулации нямаха дълбочина, само широчина и височина. Но дори тази мисъл не можеше да ги превърне в нещо, което да им свърши работа.

— Сплок! — извика капитан Дърк. — Нищо ли не можеш да направиш?

— Опитвам се — отвърна носово фортинбрасиянецът. — Но информацията тече на пресекулки.

— Вижте! — извика Пъхогаг.

Намираха се върху широка равнина, която сякаш се простираше до безкрайността под жълтеникавото слънце. Наоколо стърчаха дребни, пурпурни растения и няколко древни руини, създадени от компютъра колкото да се пооживи това място. Пред очите им над равнината се спуснаха яростни облаци от тъмнозеленикава материя,

носещи със себе си пясък и чакъл, и се стовариха върху тях като артилерийска канонада.

Капитан Дърк реагира мигновено — той коленичи, измъкна смъртоносното оръжие, пристегнато на бедрото му, превключи лъча на конусовидно разрушение и помете носещите се към тях отломъци, преди да ги превърнат на пихтия.

— Дръж така, капитане! — извика му Сплок. — Тъкмо успях да си осигуря достъп до външните уравнения. Може да не е всичко, но поне е някакво обещание за успех.

— Няма да издържа още дълго — подметна Дърк през стиснати зъби. — Лазерният ми пистолет е зареден едва наполовина. Пак заради недоглеждане на оня новобранец от Ню Калкута. Искам веднага щом се приберем да се погрижиш да си получи заслуженото наказание.

— Ако въобще успеем да се върнем — посочи Сплок, на чието лице би изписана агонията на човек, опитващ се да си спомни забравени уравнения.

Докато наблюдаваше тази мъчителна сцена, Бил взе да се чуди с какво може да помогне. И изведнъж се досети. Той пристъпи напред и преди капитан Дърк да успее да му попречи сграбчи Сплок за врата с едната ръка и му стисна носа с другата.

— Бил, какво правиш? — извика Пъхогаг, вечният майстор на ненужни въпроси.

Бил стисна зъби и завъртя носа на Сплок половин оборот наляво. Разнесе се отчетливо изщракване. Бил пусна Сплок и отстъпи назад.

— Как си сега, приятелче?

— Той май го поправи — подсмръкна Сплок и погледна Бил с нескрито уважение. — Как разбра, че фортинбрасиянците се раждат без носове и си поставят механични, когато трябва да отидат в света на хората?

— Просто реших, че си заслужава да опитам — отвърна Бил.

— Слава на светците за тази наивна интуиция — рече Сплок. Той взе да мърмори уравнения с ясен, баритонов глас и точките реагираха мигновено, превръщайки се в членове на екипажа с двуцветни костюми в същата окраска и кройка, каквито носеха Дърк и Сплок. Голямата черна точка се разду до космически кораб.

Докато се качваше на борда, Бил си помисли, че чува нечий глас.

— Ей, Бил, почакай ме!

Гласът беше женски. Но това беше изключено. Той не познаваше
никакви жени на планетата.

5.

Бил закова на място и зяпна от почуда. Първото впечатление на борда бе, че въобще не се намира на космически кораб. Нито една от черупките, на които бе служил, не приличаха на това тук. Армейските кораби, колкото и големи да бяха отвън, неизменно отвътре бяха задушни и тесни, разделени на миниатюрни килийки с ниски тавани и коридори, ухаещи на вкиснато зеле. Това не беше случайно. Специален екип от изследователи, заел се да изследва архивите за живота на отдавна изчезналата Земя, бе открил в тях всичко необходимо за вътрешното устройство на някогашните ветроходни кораби за далечно плаване и най-вече за един определен тип съдове, наричани робски галери. Трудна и почти невъзможна задача, с която дизайнерите от флотския отдел се бяха справили с чест. В края на краищата те бяха успели да пресъздадат на съвременните космически кораби теснотията и мръсотията на едновременните плавателни съдове.

Така постъпваха във флота. Но не и тук! Отвътре корабът на капитан Дърк наподобяваше просторна чакалня на някое летище или офицерски клуб. Всичко бе боядисано в пастелни кокосови и авокадови цветове. Светлината бе скрита, индиректна, нито една лампа не трепкаше. Сигурно им е доста трудно да сменят крушките, помисли си Бил. Не само декорът бе променен — членовете на екипажа и обслужващият персонал също не наподобяваха по нищо хората, които обикновено се мотаеха на палубата на армейските кораби. Първо, всички те бяха млади момчета и хлапета — защото беше трудно да нарече тези недорасляци мъже. Също както и иначе едрогърдестите и доста добре сложени девойки. Екипажът на кораба изглеждаше невероятно добре балансиран в расово отношение. Бели, черни, червени и зелени бяха разпределени поравно. Имаше и един вид жълтеникавокафяви.

След като всички влязоха в централното помещение, един приятен на вид младеж с двуцветен бежово-тъмночервен костюм и

небрежно праметнат около врата пуловер скочи ентусиазирано да ги посрещне. Дърк отвърна на козируването и попита:

— Разрешение да се качим на борда?

— Разбира се, сър — отвърна овчедушно младежът. — Искам да кажа, нали това си е вашият кораб, след като сте му капитан, както и Първи адмирал на Синевата.

— И без да ми го казваш, го зная — отвърна суховато Дърк. — Достатъчно бе да ми отдадеш чест.

— Слушам, сър — извика младият офицер и отново козирува толкова ентусиазирано, че едва не си бръкна в окото.

— Бил — рече капитан Дърк, — позволи ми да ти представя мичман Кротко, ново попълнение право от кадетското училище „Лагуна бийч“.

— За мен е чест — произнесе мичман Кротко и протегна кафеникавата си десница. Бил забеляза, че дясното му око, това, което едва не уцели при козируването, беше зачервено от предишни, по-успешни опити.

— Да, благодаря — кимна той, като подаде изкаляната си длан и се огледа, търсейки местенце, където да се поизмие.

— Мичман Кротко ще ви отведе в отредените ви каюти — обясни капитан Дърк. — А Сплок ще ви държи постоянно в течение на събитията.

— Оттук, моля — обади се Кротко и даде знак да го последват. Останалите членове на екипажа избухнаха в овации и весели закачки за нещо, което Бил изглежда беше пропуснал.

Вървяха по дълги коридори, в които срещнаха спретнати младежи, обясняващи разни важни неща на красиви девойки с тесни и прилепнали костюми. След като смениха няколко нива и прекосиха още коридори, спряха пред една врата, на която бяха изписани две нули. Кротко отвори вратата и въведе Бил в помещение, което наподобяваше луксозен хотелски апартамент в стила на някогашния „Хелиор-Бевърли-Хилтън“.

— Брей — възкликна Пъхогаг, който веднага се стрелна към тоалетната. — Ей, Бил! — извика той. — Тук има дори пяна за вана и парфюмиран сапун.

— Нищо не пипай — предупреди го Бил. — Какво ще правим сега? — обърна се той към мичман Кротко.

— Почивайте си, докато ние се занимаваме с кораба — обясни Кротко. — В онова шкафче там ще намерите скъпи вносни вина и напитки. Ако огладнеете преди вечерния банкет в 19.00, под телевизора с петстотин канала има машина за сандвичи. Натискате копчето и получавате каквото ви се прииска. Не е необходимо да пъхате монети. Вие сте наши гости.

— Брей! — повтори Пъхогаг веднага щом мичманът си тръгна. — Какво ще кажеш за това, Бил? — Той прекоси стаята и се наведе към машината за сандвичи. — Ей, Бил, тук има пържени октоподови резенчета! И кокаинови цигари! — Той изтича при шкафа за напитки. — Тук пък предлагат поне сто вида наливна бира, включително и местно производство „Старият Находчивец“. С какво искаш да започнеш?

— Ще чакам банкета — отвърна Бил. — Дотогава има по-малко от час. А междувременно ще взема вана.

Влезе в луксозната баня. Ваната беше с размери на малък плувен басейн. Имаше машина за масаж с приставки за всички присъстващи на борда на „Находчивост“ раси. Имаше дори миниатюрна автоматична пила за нокти с вградена нокторезачка.

— Много предвидливо от тяхна страна — отбеляза Бил.

Той заключи вратата на банята, за да не може Пъхогаг да види с какво се занимава, напълни ваната и пусна мехурчета, гонен от притеснение, че някой може да разбере за детинските му прояви. Нека поне веднъж и той се наслади на истинския лукс. Плъсна се във ваната и взе да мятя с ръце към тавана сапунени мехури, да подвиква доволно, а когато му омръзна, потърси пулта за управление на видеопроектора. Един от панелите на стената се отмести безшумно встрани, разкривайки екран колкото цялата стена. Първото изображение беше на капитан Дърк, седнал в командното кресло пред своите офицери, които бяха насядали пред компютърни екрани и пултове и малко наподобяваха екипаж на подводница от древни времена.

— Готови ли са всички? — попита Дърк.

Разнесе се хор от дадания. Но Дърк забеляза, че Сплок мълчи, и се обърна към него.

— Не каза да, Първи офицер. Нещо не е наред ли?

— Сър, разрешете да говоря свободно — помоли Сплок.

— Давай, Тони — рече Дърк.

— Логиката подсказва — отвърна Сплок с монотонен глас, — че трябва да решим въпроса с рунионите от Саперстейн V преди да се заемем с нова задача.

— Бележката ти е приета и отхвърлена — отвърна Дърк с приятен, но нетърпящ възражение глас. — Включи задните двигатели на една трета!

Главният астронавигационен офицер знойна негърка с пухкава прическа — премести една ръчка напред.

— Пълен напред с една трета, сър.

— Деснобордови маневрени двигатели на двесекундни пулсации. Включете главния двигател. Задействайте пулсовия контрол. Астронавигационен контрол на нула цяло и девет. Предни реактивни двигатели на петсекундни пулсации. Главният двигател — готовност за пълна реактивна тяга. Пълен напред — сега!

На екрана се появи преден план, който — както Бил научи покъсно — се предаваше от външна камера. Така и не можа да разбере какъв бе смисълът от тази камера, показваща непосредственото космическо пространство около кораба. Просто поредното чудо на безприложната технология.

От друга страна, гледката беше наистина разкошна. Гигантският космически кораб с неговите подпори и принадлежности, многобройните му степени и отсеци, със сложната система от трепкащи върху корпуса светлини и всичко това придружено от равномерния грохот на главния двигател, създаваше незабравимо впечатление. Фонът от безброй разнокалибрени звезди също беше симулиран, вдъхновен от многобройните филми, създали неизменима от времето представа за това как трябва да изглежда един космически кораб в неговата естествена заобикаляща среда. За целта най-често се използваха подготвени във филмовите студиа кадри. Подобна картина винаги оказваше един и същ ефект.

Съвсем скоро „Находчивост“ превключи на главния двигател и свръхсветлинна скорост. Картината от външната камера се промени. Издължени линии от градски светлини сякаш се събираха върху носа на кораба. Това също бе стандартна гледка на хиперпространство.

След като гаврътна няколко чаши наливна бира, Бил почти задряма в топлата вана. Нямаше нищо, което да върши на този кораб,

нито го сърбяха ръцете да се пише доброволец. Дърк и екипажът му се справяха чудесно. През повечето време се изтягаха в меките си кресла, докато Дърк раздаваше заповеди. Всичко изглеждаше подозрително лесно. Килимът под краката му бе все така мек и податлив, от скритите в стените говорители се носеше приятна музика с много арфи, цимбали и ксилофони. Истинска музика от открития космос.

Веднага щом достигнаха светлинна скорост екипажът си позволи да се поотпусне. Капитан Дърк поздрави всички за успешния старт и повика Бил на мостика.

— Сега, Бил, бъди добро приятелче и кажи на нашия научен офицер Сплок как действа тази цуриянска пущина за изместване на предмети.

Бил се ококори към него.

— Кое?

— Специалното оръжие, което използват цуриянците, за да отпращат космическите кораби на милиони мили от първоначалния им курс. Твоят приятел ни каза, че си научил тайната, докато си бил вътре в компютъра.

Изправен зад Дърк, Пъхогаг му правеше трескави знаци. Бил нямаше представа какво се опитва да му каже Пъхогаг, но предположи, че го съветва да си измисля. Бил би го послушал с удоволствие, стига да знаеше как.

— Боя се, капитане, че така и не се добрах до тази тайна — произнесе той. — Не ми е по специалността, ако ме разбирате. Учил съм за наторител, това е гражданската ми специалност. А военната ми е бушонджия първи разред...

— Млъквай! — срязва го Дърк. Имаше доста недоволен вид, както и Сплок и всички останали. — Войник — изграчи той със стиснати зъби, — съветвам те да не си играеш игрички с мен. Приятелят ти, господин Пъхогаг, ни увери, че си узнал тайната на Изместителя, но си бил доста срамежлив и трябвало да те окуражават.

— Пъхогаг — кресна Бил, който повече не можеше да се сдържа, — веднъж да ми паднеш в ръчичките...

— Бил — прекъсна го Дърк с нисък и леко заплашителен глас, в който се долавяха оттенъци на спотайвано желание за самоубийство. — Бих искал да те запозная с един изключително важен и рядко срещан член на нашия екипаж. Покажи се, Басил.

От задната стаичка се подаде висок мъж с наметало. Лицето му бе скрито от ниско спуснатата качулка. Но въпреки това по гънките на материята Бил долавяше стаеното под нея зло.

— Здравсти — рече Бил.

— Недей да ми остроумничиш, войнико — кресна Дърк. — Ще ти кажа какъв е официалният пост на Басил. Той е нашият главен придумвач.

— Някои биха го нарекли палач — обади се мрачно Сплок. — Но забележката няма да е точна. Той прибягва до мъчения само когато е абсолютно необходимо да бъде изкопчена определена информация.

— Да не искате да кажете, че понякога изтезавате собствения си екипаж? — попита Бил.

— Не, разбира се! — отвърна топло Дърк. — Случва се обаче, когато слезем на някоя планета... Да, господин Сплок?

— Приближаваме се до някаква планета — докладва Сплок.

— Откъде знаете, че се приближаваме до планета, след като летим със скоростта на светлината? — попита Бил. — Искам да кажа, докато го разберете, тя трябва отдавна да е отминала.

— Нашият компютър ни съобщава кога доближаваме планета — обясни Дърк. — Що за място е това, Сплок?

Сплок се почука с дългите си изящни пръсти по челото.

— По-малка от Земята. Кислородна атмосфера. Ограничено население. Трябва да е била заселена съвсем наскоро — по време на големия скандал в Южния кръст.

— Добре — кимна Дърк. — Ще кацнем, за да се заредим с провизии.

— И жени, капитане — припомни един от членовете на екипажа.

— Използвахте ли последната пратка? — попита Дърк.

— Боя се, че да, шкипър.

— Добре, значи ще вземем и жени.

Междувременно Сплок продължаваше да се чука с пръсти по челото.

— Според информацията за тази планета мъжете тук стават опасни, когато някой се опита да им вземе жените.

— Ей такива са тези диваци — въздъхна Дърк. — Ще им пуснем приспивателни бомби. Така няма да могат да ни се разсърдят и ние ще правим каквото си искаме.

Бил не можеше да повярва на ушите си. Макар да си даваше сметка, че мълчанието е най-добрата политика, той не се сдържа и се обади:

— Чувал съм доста неща за вас, капитан Дърк, но не предполагах, че можете да постъпите така.

Дърк го награди с тънка и зла усмивка.

— Радвам се да го чуя, войнико, защото всъщност аз не съм никакъв Дърк. Аз съм анти-Дърк. Стражи, отведете този мъж в килията. Придумвачът ще те посети веднага щом се разправим с тази планета.

Килията, както Бил узна по-късно, бе създадена по модел на историческа затворническа килия, заснета на най-изостаналата планета, която някога е била откривана, малко преди самата планета да бъде разрушена. По каменните стени (докарани в космоса на солидна цена) се стичаше влага, гущери подаваха глави от пукнатините. Вместо тоалетна имаше скъсана хартиена чаша. Една цепнатина високо на стената осигуряваше единствения източник на светлина. Симулираните слънчеви лъчи започнаха да избледняват веднага щом натикаха Бил в килията. Цялата тази обстановка целеше да създава усещане за дълбоко отчаяние и пълна безнадеждност.

Бил се просна на пода и веднага захърка. Първо, защото искаше да съхрани и малкото сили, с които разполагаше. И второ, просто беше изморен. Не беше никак лесно за човек като него, привикнал здравата да си пийва, да катери заледени планини без нужното оборудване, като разчита само на един алигаторски крак.

Събуди се по-късно от тракане на ключ в ключалката. Вцепени се, като се сети, че идва да го навести придумвачът. Но беше само тъмничарят, който му носеше вечерята.

Той постави на пода чиния, покрита с грубо везана кърпа. Кой знае защо се ухили на Бил и след това излезе, като не забрави да заключи вратата отвън.

Бил отметна кърпата, за да види какво са му донесли. Върху подноса имаше две чинии. Едната съдържаше правоъгълно вещество, от което стърчаха червени и бели израстъци. Като помисли малко, Бил реши, че това е най-обикновен сандвич с шунка. Във втората чиния

лежеше дълъг десетина сантиметра гущер, в който Бил незабавно разпозна мрън — смъртния враг на човечеството, срещу който се воюваше из цялата галактика. Бил вдигна крак да го смачка. Мрънът се изхили.

— Ако се опиташ да направиш това, микроцефален глупако, ще си строшиш крака. Забрави ли, че произхождам от планета с гравитация 10 g и че съм по-твърд и от най-твърдата стомана?

Въпреки това Бил почти бе готов да стовари крак върху мръна — толкова дълбока беше ненавистта му към най-древния враг на Земята. Спря го само мисълта, че гласът му изглеждаше познат. Макар да бе с една октава и половина по-висок и да идваше от гърлото на извънземно, Бил позна характерния говор на Илирия, медицинската сестра, която се беше грижила за него на Цурия.

— Илирия! Ти ли си, наистина?

— Аз съм, Бил — отвърна гущерът. Имаше писклив глас, но сигурно заради миниатюрния ларинкс и мекото небце. Тембърът обаче несъмнено принадлежеше на Илирия.

— Как си се вмъкнала в този мрън?

— С помощта на Квинтиформения компютър. Когато видя, че се готвиш да напуснеш планетата и вероятно никога няма да се върнеш, той си даде сметка, че може би е бил малко груб спрямо теб.

— Груб ли? Дни наред ме държа на студ и влага!

— В преносен смисъл, разбира се — уточни Илирия. — Но въпреки това трябва да е било прекалено дълго. Бил, компютърът ме помоли да ти кажа, че съжалява. Той се възхищава на независимия ти дух. Исква да се върнеш обратно, готов е да ти прости всичко, тъй като смята, че си много полезен за Цурия.

— Аз пък не искам повече да съм част от компютър — отвърна гневно Бил.

— Разбира се, че не. Компютърът осъзна грешката си, задето се опита да прекърши гордия ти дух. Бил, има и други, по-приятни занимания. Работа, която ще ти хареса.

— Съмнявам се — отвърна сухо Бил.

— Освен това ще бъдеш с мен — посочи Илирия.

— Да, и това също — кимна той.

— Не изглеждаш особено ентузиазизиран.

— Не, бе, Илирия, знаеш, че те харесвам. Но да се появиш в килията ми в облика на мрън, смъртния враг на човечеството...

— Бях забравила — призна тя. — Май си прав.

— Предишните ти форми бяха за предпочитане. Е, не чак толкова, разбира се. Между другото, как се сдоби с мрънско тяло?

— Трябваше сам да се досетиш — отвърна Илирия. — Нали знаеш, че ние, цуриянците, съществуваме под формата на лъчиста енергия, докато не си намерим тяло, което да обитаваме. Прибираме всички тела, които ни попаднат. Знаех, че тялото на гущер е подходящо за общуване с хора, отколкото предишната ми форма.

— Сферите си бяха много хубави — рече Бил.

— Много си мил, че ми го казваш. Зная, че не ти харесваха особено. Но поне извадих късмет да се сдобия с тях. Знаеш ли, че повечето мои сънародници въобще нямат тела. Ти обаче питаше за гущера. Реех се значи лениво из добрия стар боен кон „Находчивост“ и търсех подходящ гостоприемник...

— Между другото — прекъсна я Бил, — как се озова на „Находчивост“?

— Компютърът го направи. Сети се, че това е единственият възможен начин да те върне обратно. Ето защо ми помогна да се прехвърля на борда. Той ме снабди с енергия. Достави ми всичко, от което се нуждаех, с изключение на тялото. Това надвишава и неговите възможности. Предполагаше обаче, че тук ще мога да намеря нещо подходящо.

— Повечето хора, които познавам — отбеляза Бил, — използват телата си постоянно.

— Зная — кимна Илирия. — Всички, които срещнах, работеха здраво с телата си. Дори когато спят, ги ползват, за да сънуват. Бил, тези хора са ужасно активни, не мислиш ли?

— Предполагам, че си права. Кажи ми за мръна.

— Ами след като огледах целия кораб, реших, че късметът ми е изневерил. Всички използваха телата си по един или друг начин. Някои от тях ги използваха заедно, което ми се стори много забавно. Трябва да ми кажеш...

— По-късно — въздъхна Бил, който нямаше никакво намерение да ѝ обяснява хетеросексуалните — или хомосексуални? — упражнения, на които бе станала свидетел.

— Няма да забравя да те попитам. Повъртях се още малко и открих това тяло в едно тайно помещение в корпуса на кораба. Изглежда беше в безсъзнание и затова просто се пхнах в него и го взех.

— Без никакви проблеми?

— Съвсем никакви. Тези гущери са големи веселяци, да знаеш.

— За теб, може би, но не се опитвай да го кажеш на някого от Обединеното командване. Всякакво тяло ли можеш да вземеш?

— Да, разбира се. Но не защото сме кой знае колко интелигентни. Просто ние съществуваме предимно умствено, което не може да се каже за останалите същества.

— Това е доста интересно — промърмори Бил, по-скоро на себе си. Той присви очи, докато в ума му се оформяше някаква мъглява засега идея.

— Бил, защо мижиш?

— Мислех нещо. Ще ти кажа по-късно. Слушай, Илирия, тук нещо не е наред.

— Скоро всичко ще се оправи. Ако пък не се получи, зарежи го. Какво значение има едно тяло повече или по-малко? Знам откъде мога да се снабдя с наистина хубави тела, без да нарушавам някое от моралните правила за вземане на тела, на които ни учат на Цурия.

— Това е страхотно. Но за друго ми беше мисълта. Искях да кажа, че нещо не е наред с хората на този кораб. Винаги съм смятал капитан Дърк за прочут герой. А одеве го чух да подготвя план за нападение на невинни хорица от планетата, към която се приближаваме.

— Много странно, съгласна съм. Всъщност ще трябва да се доверя на думите ти, тъй като не знаех нищичко за него, преди да попадна на този кораб. Какво според теб може да е обяснението?

— Нямам представа — сви рамене Бил. — Когато го попитах, той заяви, че въобще не бил Дърк, а някой си анти-Дърк.

— Какво ли значи това?

— Нямам ни най-малка представа.

— Дали да не попитам Квинтиформения компютър?

Бил я погледна заинтригувано.

— Можеш ли да го направиш?

— О, да, нали ти казах, че компютърът искаше да ти помогне. Той поддържа постоянна връзка с мен. Още сега ще го попитам.

Малкият зелен гущер, който сега бе Илирия, се сви на топка и само очичките му изпъкваха навън. Той ги притвори, увеси чене и си придаде отпуснат вид.

— Ей, Илирия — сръга го Бил. — Ти добре ли си?

— Добре е — отвърна гущерът. — В момента говори Квинтиформения компютър. Бил, искам да ти се извиня. Истината е, че си играех с теб. Моля те да се върнеш обратно.

— Да не мислиш, че ми беше приятно да съм част от теб? Не се сърди, но предпочитам да съм си аз.

— Напълно обяснимо — съгласи се компютърът. — Прав си, че мозъкът ти е твърде ценен, за да позволя да бъде изгубен.

— Моят мозък ли?

— Да, и двете полукълба.

— Аха. Доколкото знам, всички човешки мозъци са устроени по този начин.

— Знаеш ли какво означава това?

— Не съм сигурен.

— Означава, че мозъкът ти може да се равнява по мощност с този на всеки компютър, без да се налага да става част от него.

— Уха! — възкликна Бил. — Това е страхотно.

— Виждаш ли, че компютърът наистина се грижи много за теб.

— Много мило — кимна Бил. — Ще ми кажеш ли сега какво означава това „анти“?

— В конкретния случай — обясняваше компютърът през гущеровидното тяло на Илирия (една доста екзотична телефонна връзка, ако се замислите) означава, че съществуват двама капитан Дърк, истинският и неговият антипод. Прав си, че настоящият се държи странно от гледна точка на някои общочовешки принципи. Човекът, който командва този кораб, не е истинският капитан Дърк, също както и корабът не е истинският „Находчивост“.

— Струва ми се доста сложно — оплака се Бил. — Ако това е анти-капитан Дърк, къде е истинският?

— Знаех, че ще ме попиташ — отвърна компютърът, — и се сдобих с информацията от корабния компютър.

— Анти-компютър, искаш да кажеш — уточни Бил.

— Да, прав си. О, скъпи приятелю, на всяка цена трябва да се върнеш при мен, на Цурия! Такова удоволствие е да общуваш с някой, който те разбира.

— Ще обсъдим това по-късно — наду се Бил, усещайки, че държи конците в свои ръце, но без да знае за колко време още. — Междувременно искам да ми кажеш къде е истинският капитан Дърк.

— Ще останеш изненадан — заяви компютърът.

— Не бери грижа. Напоследък попретръпнах към всякакви изненади.

— В момента капитан Дърк е в древния Рим, на отдавна изчезналата планета Земя. Приблизително 45-а година преди Христа.

— Е, т'ва вече ме шашна.

— Така си и помислих — изкиска се компютърът, който изглежда беше много доволен от себе си.

— Та какво друго ти разкри корабният компютър?

— Каза ми защо Дърк е пристигнал тук и по какъв начин присъствието му е предизвикало появата на анти-Дърк.

— Той ти каза това, а? Онази дребна, лъжлива механична кутия?

— Ние, компютрите, сме като братя — произнесе наперено Квинтиформеният компютър. — Разумът не познава цвят на кожата.

— Не ми пробутвай тия — тросна се Бил. — Какво търси капитан Дърк в древния Рим?

— Изпълнява много важна задача.

— Има си хас. И каква е тя?

Квинтиформеният компютър въздъхна.

— Зная, че доста неща не са ти известни. Но няма закъде да бързаме, а и този разговор отнема една микроскопична частица от моя ум. Останалото се занимава с нещата, които вършех и преди, за да поддържам живота на планетата. От корабния компютър узнах обаче, че веднага щом новият капитан Дърк и хората му приключат с плякосването и грабежа на тази нещастна планета, те ще се върнат при теб и ще направят всичко необходимо, за да измъкнат тайната на изместващия ефект. И тъй като ти и без това не я знаеш, чакат те тежки времена. Аз се опитвам да ти помогна, Бил, а ти се държиш свински с мен.

Настъпи продължителна тишина. В началото Бил си помисли, че е била прекъсната линията. Но мрънският гущер продължаваше да

лежи с притворени оченца, по-скоро мъртъв, отколкото жив. Невъзможно бе да определи къде е сега Илирия. Що се отнасяше до него, този път го беше загазил здравата.

— Компютре? — подвижна Бил след малко.

— Да, Бил?

— Не ми се сърдиш, нали?

— Аз съм компютър — отвърна компютърът. — Не мога да се сърдя на хората.

— Имаш вид на някой с доста развинтено въображение.

— Симулациите са част от моята работа. Виж, за да ти обясня какво точно търси капитан Дърк в древния Рим, трябва да ти разкажа историята на Извънземния историк. Само че едва ли ще ни стигне времето.

Бил чуваше тропота на тежките ботуши по коридора пред неговата килия. Те спряха пред вратата и той усети как сърцето му замира. Изщрака затвор на заредено оръжие. След него се чу стържение на ключ в ключалката.

— Моля те, компютре, измъкни ме оттук.

— Дръж се, тогава — извика компютърът. — Ще е малко трудно — за теб, искам да кажа. Ще използвам една техника, която досега не съм прилагал — не давам гаранция срещу дефекти.

— Пет пари не давам за дефектите! — крещеше Бил, който изпадна в истерия, когато забеляза, че на прага са застанали Дърк и Сплок, подпрели ръце на хълбоците, зловещо нахилени, издокарани в черни униформи със злокобни емблеми, накачулени на различни места, и заобиколени от цял отряд въоръжени до зъби войници.

— Здравсти, пиленце! — поде Дърк, а Сплок и войниците се разсмяха садистично.

— Компютре! — изпищя Бил.

— Добре де, добре — отвърна доволно компютърът. — Щом толкоз настояваш...

Капитан Дърк пристъпи в килията и Сплок го последва по петите. Зад тях маршируваха войниците. В този момент Бил почувства, че алигаторският му крак започва да расте. Той щръкна през символичните парцали, с които Бил го бе усукал, подтикван от някакво объркано чувство за благовъзпитаност. В началото беше голям колкото диня, после колкото три годишно прасе, овца преди бръснене, пиано,

едноместен гараж — и когато Дърк и хората му съгледаха тази атавистична грозотия, те неволно отстъпиха назад. За Бил не оставаше друго, освен да се държи за крака си, който в този момент тежеше два пъти повече от самия него.

— Ей сега ще върна нещата постарому — обеща компютърът и миг по-късно кракът възстанови първоначалните си размери. Но веднага след това се случи нещо друго. Бил откри, че е пораснал. Чувстваше се наистина странно да се издига нагоре и същевременно да изтънява, докато накрая заприлича на въздълг и тънък кренвиърш, на някакъв ексцентричен модел на червей, изработен за забавления и разтуха.

— Не се кокори такъв! — извика му компютърът. Намери си дупка!

Бил не разбираше за какво говори компютърът. Изведнъж съгледа над главата си мъничка дупка, или по-скоро пукнатина, която обаче изглеждаше достатъчно голяма, за да побере главата му. Той я напъха и изведнъж се почувства като у дома си. Усещането беше направо изумително.

В началото се уплаши, че пада с главозамайваща скорост, но скоро забеляза, че не е сам. Редом с него се носеше издължен зеленикав червей, който очевидно произхождаше от гущеровидното тяло на мръна. Очевидно ли? Светът наистина трябва да се е побъркал, щом такива неща му се струваха очевидни.

Бил все още обмисляше този факт, когато всичко наоколо почерня и той изгуби съзнание.

6.

С възвръщането на съзнанието се върнаха и спомените. Бил се чувстваше доста добре след всичко, което бе преживял. Той премигна и се огледа — стоеше на затревена равнина с цвят, наподобяващ този на клечащия до него мрън. На хоризонта се виждаше пращен облак, който не след дълго се преобрази в конници с брони и дълги копия. Бил веднага позна, че това са римляни. Беше гледал достатъчно праисторически филми по кабелната холовизия, за да не ги обърка с германците от по-късния период, които носеха мечи кожи и имаха дълги мустаци. Тези тук бяха гладко избръснати. В средата на групата, проснат върху хамак и с учудено изражение на лицето, се поклащаше капитан Дърк.

— Здравсти, капитане — подвикна му Бил. — Пленник ли си?

— Не — отвърна Дърк. — Какво те кара да мислиш така? Освен това кой, по дяволите, си ти? За първи път в живота си те виждам.

— Може би е време да ви представя — обади се мрънът компютър. Или пък това беше Илирия?

— Това е мрън! — извика Дърк и посегна към кобура.

Бил се изплаши, че след миг Дърк ще застреля гущера и по такъв начин ще прекъсне връзката му с компютъра. Той се хвърли сред групата въоръжени римляни и двамата с Дърк се сборичкаха за лъчемета.

— Не стреляй! — извика Бил.

— Защо? — попита намръщено Дърк, докато се мъчеше да освободи оръжието.

— Твърде дълго е за обяснение!

— Време има колкото щеш!

В този момент мрънът отвори уста и произнесе:

— Капитан Дърк, аз не съм ви враг. Аз съм Илирия от планетата Цурия. Наместих се в това тяло, за да помогна на Бил.

Капитан Дърк погледна Бил.

— Истина ли е това, което говори отвратителното същество? Освен това, познаваме ли се отпреди?

— Познавам се с анти-Дърк — отвърна Бил. — Изглежда досущ като теб.

— Ама че гадна новина! Пристигнахме тук, за да спрем противното изчадие на име Извънземния историк. Ала появата ни предизвика огледално отражение. Сега сме пленници и тъй като материята не може да бъде разрушена, а енергията е само информация, тя създаде анти-„Находчивост“ и анти-Дърк в нашето собствено пространство и време.

— Ами тези римляни? Защо въобще трябваше да идвате тук? — попита Бил.

— Опитавме се да поправим съдбата на един досаден и нещастен човек на име Исус Христос — обясни Дърк. — Трябва да призная, че по този въпрос изпитвам силни колебания. Извънземния историк се мъчи да спаси Цезар, за да промени историята на Земята в наша вреда. Не бива да му позволяваме да прави това. От друга страна, ако го спрем, ще стана съучастник в убийството на Цезар от ръката на Брут. Разбираш ли каква морална дилема е това за мен?

— Да не искаш да кажеш, че смяташ да позволиш на Извънземния историк да попречи Брут да убие Цезар? — попита Бил, който познаваше римската история само от второкачествени исторически филми, доста популярни в неговото детство.

— Дори тъпанар като теб може да забележи, че това е сериозен морален проблем — отбеляза Дърк. — Как би постъпил на мое място?

— Щях да изритах Извънземния историк — отвърна простиичко Бил. — После щях да се върна в собственото си време и да постъпя по същия начин с дебелия задник на анти-Дърк.

— Така каза и Сплок.

— Прав е бил.

— Но Сплок не разбира нищо от човешки чувства! — оплака се Дърк.

— В тая работа няма чувства — рече Бил. — От теб се иска да върнеш Земята в предишната ѝ хронологична линия.

— Прав си, много си прав! — шепнеше Дърк. — Напоследък съм под голямо напрежение. Някои говорят, че съм изстискан докрай, но не са прави. Все още ме бива. Нали разбираш за какво говоря?

— Естествено. Какво трябва да направя?

— Трябва да хванем Брут преди да успее да убие Цезар.

— И кога ще стане това?

Капитан Дърк си погледна часовника. Римляните се облешиха. Никога не бяха виждали часовник.

— Остават още два часа — заяви Дърк. — В този момент според изчисленията на Сплок точно толкова време ще е необходимо на Извънземния историк да открие, че сме поставили клопка, и да пренастрои машината си, за да се върне във времето, преди да се появим тук.

— Но тогава пък вие ще се върнете във времето преди да е дошъл той! — възкликна Бил.

— Теоретично е възможно. За съжаление акумулаторите ни почти се изтощиха, докато стигнем дотук. Нямах представа колко е трудно да ги заредиш отново в 45-а година преди Христа. Не, Бил, каквото трябва да се направи, ще го направим тук и сега.

— Да тръгваме тогава! — извика развълнувано Бил.

— И аз идвам — обади се мрънът Илирия, което не беше никак лесно за един дребен, почти незабележим гущер.

— Ще ни помогнеш ли? — попита Дърк.

— Разбира се!

— Ти, предполагам, си опитен войник с необходимата подготовка за ръкопашни схватки.

— Да, има нещо такова — отвърна уклончиво Бил, който си припомни всички битки, в които бе участвал, или по-точно тези, от които не бе успял да избяга навреме. — Понатрупал съм мъничко опит в тая област.

— Страхотно. Командвал ли си други войници?

— Я почакай малко — тросна се Бил. — Аз не съм никакъв офицер. Първо ме повишиха, после обаче ме понижиха. Мисля, че ми стига толкова растеж в службата.

— Не говорех за офицерска работа. Питах дали си командвал отделение или взвод.

— Е, да бе. И това се е случвало. Дори веднъж ми дадоха рота. Но защо питаш? Ти нали си офицер, щом ти викат капитан? Ти поемай командването.

— О, ще го направя — отвърна Дърк. — Но трябва да остана зад огневата линия, за да мога да се консултирам със Сплок. Виждаш ли, необходим ми е полеви командир, някой, който да предава заповедите ми на войниците.

— Стой, дръж малко — възрази Бил. Но още преди да заговори знаеше, че вече е твърде късно.

Ето как Бил се озова начело на Пети и Втори (Валериански) легиони, изправени срещу Чингиз хан и милион от неговите хуни.

Тъй като Извънземния историк вече бе променил земната история, спасявайки Цезар от Брут и неговите съмишленици, бяха изникнали цял куп опозиционни групички. Цезар, разбира се, оставаше ненадминатият военен гений на своята епоха, може би дори по-велик от Александър и благодарение на тези си качества би успял да задържи натиска на ордите. Но сега всичко бе променено.

Само дето Сплок не мислеше така.

— Нещата не се развиват добре за Цезар, капитане. И за нас също.

— Сплок, ти си един песимистично настроен остроух копелдак, но това не ти попречи да опишеш съвсем точно положението.

— Благодаря ти. Тъй като не съм надарен с чувства, нито похвалите ти, нито обидите имат някакво значение за мен. Все пак оценявам това, че уважаваш моя ненадминат интелект, и същевременно ще се постарая да не обръщам внимание на глупавата забележка относно ушите ми.

— Какво ще правим? — попита Бил, докато разстроен оглеждаше настъпващата армия. Никой не отговори.

Предните части на Чингиз хан се приближаваха върху бронирани якове. Виждаха се щръкнали копия и всякакви други оръжия. Някои от конниците бяха закачили барабани, които блъскаха с неистово усърдие, докато други, не по-малко неистови и зловещи на вид музиканти, надуваха тръби и свирки. Разтеглена покрай брега на Тибър, армията се простираше докдето стигаше поглед. Римските легионери имаха решителен, но малко изнервен вид, като на хора, които са били въвлечени в неприятности против волята им. Тук-там предните редици отстъпваха бавно пред тези крякащи дяволи и техните коне, якове и камили, странни оръжия и неистова жажда за палежи и убийства.

— Не е честно! — оплака се Дърк. — Чингиз хан дори не е от този исторически период. Кой е допуснал хуните тук?

— Това — отвърна Сплок — не е толкова важно, колкото какво ще правим с тях.

— Някакви предложения? — попита Дърк.

— Остави ме да помисля — рече Сплок. — Или по-точно, тъй като мислите се носят със скоростта на светлината, нека ги гледам, докато се менят.

— Е, и? — подкани го Дърк.

— Хрумна ми една идея — рече Сплок. — Шансът е малък, но може и да успеем. Капитане, задръжте ги колкото се може по-дълго. Бил, ела с мен.

— А аз какво да правя? — попита мрънът Илирия с пискливо гласче. — Мен забравихте ли ме вече?

— Разбира се, че не сме те забравили — отвърна Бил, който едва сега си даде сметка, че наистина я бяха забравили. — Дръж се за капитана и му хвърляй по едно око. Ние веднага се връщаме. Е, надявам се. — Той подозрително изгледа Сплок. — Къде отиваме всъщност?

— Нали ти казах — да спасяваме Земята.

Сплок улови Бил за ръката, а с другата ръка завъртя едно копче на пулта върху колана си. Разнесе се гръмотевичен тътнеж, следван от многобройни светкавици. Бил дори не успя да зяпне. Изведнъж почувства, че времето и пространството се разтварят около него. Смразяващ вятър го удари в лицето и го повдигна с такава мощ, каквато можеше да притежава единствено Вятърът на времето.

След известно време, прекарано сред вихрушки, ослепителни проблясъци и неприятни миризми, Бил откри, че стои върху безлюдна равнина или може би пустиня. Имаше кафяв цвят и изглежда се състоеше предимно от чакъл и редки едри камъни за комичен ефект. До него стоеше Сплок и разглеждаше малка карта, която бе извадил от чантичката на колана си.

— Това трябва да е мястото — рече той и помръдна с уши. — Освен ако картата не е от друго време. Можеш ли да си сигурен, при толкова много хронологични линии...

Зад гърбовете им прокътятя оглушителна кихавица. Бил подскочи във въздуха и се извъртя, посягайки към оръжията, които все още

нямаше.

Сплок, както бе характерно за хората с повечко интелект, се обърна бавно.

— Това е само една камила — обясни Сплок.

— Да бе, камила — подвижна Бил. — Как не се сетих. Що не ми каза по-рано?

— Не го смятах за нужно. Помислих, че ще се сетиш сам.

Бил не си даде труда да отговори. Сплок бе един от онези нафукани, свръхинтелигентни типове, които имат готов отговор за всичко и всеки път те карат да се мислиш за тъпанар.

Всъщност камилите бяха две, яхнати от камиляри, които ги наблюдаваха търпеливо. Единият от тях се обърна към Сплок на непознат и странен език, който преводачът на Бил след известно замисляне превърна в разбираем английски.

— Добре дошъл, ефенди!

— Добре заварили! — отвърна Сплок. — Бъдете така добри да ни отведете при вашия господар.

Камиларите заговориха помежду си на език, който механичният преводач или не знаеше, или отказваше да превежда. Но Сплок явно ги разбираше добре, защото на няколко пъти ги прекъсна с умели подмятания, които караха камиларите да се смеят и да кимат доволно с глави.

— Какво им каза? — попита Бил.

— Хваля ги, нищо повече. Няма смисъл да ти превеждам.

— Нищо де, кажи ми — помоли се Бил.

— Опасявам се, че няма да схванеш тънкостите на техния говор.

Междувременно камиларите бяха привършили обсъждането на въпроса. По-възрастният от тях, който имаше дълга черна брада, ги покани:

— Покатерете се на камилите зад нас. Ще ви отведем при старшия.

Двамата се настаниха зад камиларите и след това всички потеглиха. В началото на Бил му се стори, че се отправят към далечните планини. По някое време обаче забеляза някакво квадратно очертание пред тях, от което стърчаха кули и бойници. Приближаваха се към град, и то доста голям.

— Какво е това място? — попита Бил.

— Отвеждат ни в Картаген — обясни Сплок. — Нали си чувал за Картаген?

— Където живял Ханибал?

— Браво, уцели от първия път — похвали го Сплок.

— Какво ще търсим там?

— Смятам — отвърна замислено и самодоволно Сплок — да направя предложение на Ханибал. Предложение, което, надявам се, няма да може да ми откаже.

— Слонове — въздъхна Ханибал. — Те ме провалиха. Опитвали ли сте се да напоите ескадрон слонове в Алпите през януари?

— Сигурно е трудно — съгласи се Бил.

Беше заинтригуван от факта, че Ханибал говори пунически с лек южняшки акцент, или по-скоро южнобалиолски. Този факт несъмнено хвърляше нова светлина върху историята на една толкова прочута личност, макар Бил да не знаеше точно в каква насока. Не знаеше и преводачът, което му се стори доста досадно.

— Всичко ми беше в ръцете — продължаваше Ханибал. — Бях толкова близо до Рим, че можех да го подуша. Смърдеше на потни подмишници и чесън, да ви кажа. На една ръка разстояние от победата! А после този проклет Фабий Кунктатор с отвратителната му тактика на забавяне сложи край на мечтите ми. Сега вече знам как да се справя с него, но тогава номерата му бяха съвсем нови за мен. Няма смисъл да се плаче над строшеното гърне с мляко. Какво искате от мен, странни на вид варвари? Говорете бързо или, ще накарам да ви изкормят.

— Ние сме тук, за да ти предложим нова възможност — пръв заговори Сплок.

Ханибал бе едър и добре сложен мъж. Носеше лъскав елек и бронзов шлем. Преди малко ги бяха поканили в приемната му. Помещението не беше кой знае колко голямо. След разгрома и позорното бягство бяха забранили на Ханибал да ползва главната приемна. На една малка масичка бяха подредени сладкиши и специалитети, като подправен език от гълъб, пържена мишка по френски, както и няколко кани с вино. Докато Сплок разговаряше с Ханибал, Бил неусетно се приближи до масичката, за да се подсили. В

малка чинийка бяха подредени примамливи на вид черни топчета. Бил хапна едно от тях — имаше вкус на кози изпражнения. Той се задави и го изплю. Сигурно наистина бяха кози изпражнения.

— Може ли да си сипя? — попита той.

— Чувствай се като у дома си — махна с ръка Ханибал. — В голямата кана виното го бива. За другите не съм сигурен.

Бил опита предпазливо, вкусът му хареса и той си сипа цяла чаша.

— Уха! Какво е това нещо? — попита той.

— Палмово уиски — отвърна Ханибал. — Прави се само в планините на Картагена. Използвали някакъв много таен процес, наречен „дестилационе“.

— Страхотно — измърмори Бил и гаврътна още една чаша.

Ханибал се върна към разговора със Сплок. Двамата продължиха да си бърбят полугласно, но Бил и без това не се интересуваше какво имаха да си кажат. Палмовото уиски бе приковало изцяло вниманието му и вече бе започнало да произглажда мозъчните му гънки. Животът не му се струваше толкова лош. Малко замъглен, но какво пък толкова! Реалността стана още по-примамлива, когато без никаква видима подкана в помещението се появиха цяла група танцьорки, придружени от трима музиканти с богат арсенал струнни и духови инструменти.

— Ха така де! — провикна се Бил. — Това е животът!

Танцьорките погледнаха към Ханибал, но той бе погълнат от разговора със Сплок и само им махна разсеяно. Те заобиколиха Бил, направиха кръг около него и започнаха да танцуват. Бяха все отбрани хубавици, високи, стройни, с широки ханшове и пищни гърди, а краката им не знаеха спиране. Негов тип жени! Докато танцуваха, те му правеха примамливи жестове, току си смъкваха воалите, а свирачите се хилеха и тропаха на странните си инструменти. Бил използва един удобен момент и попита една от танцьорките какво ще прави след вечеря, но тя изглежда не говореше пунически.

Докато се вихреше танцът, Бил продължаваше да набляга на уискито и сладкишите, без дори да забелязва какво яде. Вече се готвеше да попита музикантите дали не знаят някоя от песните, които помнеше от младостта си в казармата, когато Сплок и Ханибал най-сетне изглежда постигнаха някакво споразумение. Те си стиснаха ръцете, надигнаха се и се приближиха към Бил. Ханибал махна с ръка,

музикантите си събраха инструментариума и напуснаха помещението, следвани от танцорките.

— Уредено е значи — заговори Сплок. — Самият Ханибал ще ни се притече на помощ. Той ще доведе пет отбрани слонски ескадрона. Уверих го, че ние ще се погрижим за поддръжката им.

— Страхотно — произнесе с известно затруднение Бил. Имаше чувството, че езикът му е надянал скафандър. — Пък и не изглеждаше да е много трудно, шъ знайш.

— Никак. Ханибал все още мечтае да си отмъсти на Рим за поражението. Има само едно условие.

— Какво по-точно? — попита Бил и премигна.

Сплок се поколеба.

— Боя се, че няма да ти се понрави. Но ти си толкова надрънкан, че едва ли ще го разбереш. Пък и нали обеща да ми помагаш с каквото можеш.

— К-к-какво?

— Картагенците имат един много интересен обичай. Когато сключват съюз с някого, настояват преди това най-добрият от войните им да се сражава с герой от бъдещия съюзник. Решението им зависи от изхода на двубоя.

— И к-кой?... — попита Бил, който едва схващаше какво му говори Сплок.

— За противника ли питаш? Думата, която използваша, не ми говореше нищо — обясни Сплок. — Тъй че не мога да ти кажа кого са имали предвид... или какво.

— Искаш да кажеш, че... може да е... звяр? — Бил замига още по-често, като часовников механизъм в последните секунди преди изригването на бомба.

Сплок кимна.

— С такива проблеми се сблъсква човек, когато слезе на примитивен свят. Няма значение, предполагам, че опитен рейнджър като теб ще се справи с противника, какъвто и да е той.

— А какво ще стане, ако загубя?

— Не бери грижа. Ханибал се съгласи да ни помогне дори и да те убият.

— Уф, слава Богу, страхотно. — Но Бил изведнъж започна да изтрезнява. — Сплок, остроух кучи син, в какво си ме забъркал? Аз

дори нямам оръжие.

— Ще импровизираш нещо — подсказа му Сплок. — Това е първото и най-ценно качество на добре обученния войник. И забрави тия ушни обиди.

— Хайде — прекъсна Ханибал приятелския им разговор, — още сега можем да организираме двубоя.

Бил посегна към каничката с палмово уиски, после се отказа. Всъщност беше почти напълно изтрезнял и вече съжаляваше за това.

А сега да ви разкажем за арената за двубои.

Намираше се в една част на града, известна като Свещения двор — черна квадратна сграда, в която се помещаваше грамаден амфитеатър, с покрив — открит към ослепителното африканско небе. Както и на други места за забавления, и тук — срещу различно заплащане — имаше слънчеви и сенчести места. Продавачи раздаваха глинени плочки с различни изрисувани фигури, обозначаващи мястото, реда и сектора. Когато не се използваше за състезания, в Черния театър, както го наричаха всички, се организираха балетни постановки, музикални фестивали, церемонии по дефлориране и чествания на разни почитани богове.

Арената беше кръгла, заобиколена от стръмна трибуна, която вече бе наполовина пълна. Между редовете щъкаха търговци, предлагащи ферментирало мляко и подсладени ядки. Нови и нови тълпи нахлуваха през разтворените порти. Подът на арената бе поръсен с пресен пясък. Група акробати и един палячо с маска на сатир и триметров фалос се грижеха да подгръват настроението на тълпата.

В една пещера под арената Бил бе подхванал нервен разговор със Сплок.

— Няма да изляза там — настояваше той, — преди да ми осигуриш някакво свястно оръжие. — Бил категорично бе отказал да облече специалния гладиаторски костюм. Не беше приел да се въоръжи и с мечовете, положени пред него на масата.

— Защо бе, тия мечове изглежда си ги бива — кандърдисваше го Сплок, докато опипваше острието на един от мечовете. — Не мога да разбера защо се дърпаш.

— Защото нямам никаква представа от бой с мечове, ето защо! Искам пистолет.

— Но тези хора нямат пистолети — посочи Сплок.

— Зная. Точно затова искам.

— Няма да е спортменско — отбеляза меко Сплок.

— Спортменско ли? — изпищя Бил. — Тези гнъсари искат да ме убият! Ти на коя страна си всъщност?

— Служа на истината — справедливо, без чувства. А и без това нямам пистолет.

— Но все имаш нещичко, нали?

— Не съвсем. Само един лазерен молив. Но той едва ли е подходящ...

— Дай го тука! — извика Бил и го изтръгна от Сплок. — Какъв му е обхватът?

— Около три метра. На такова разстояние пробива дупка през двусантиметрова стоманена пластина. Но, Бил, нали вече ти казах...

В този момент в стаята влезе Ханибал, придружен от двама стражи.

— Е? — попита той. — Готов ли е човекът от бъдещето?

— Готов съм — отвърна Бил, който прибра молива в джоба си и дръпна ципа.

— Но ти нямаш нито меч, нито копие!

— Прав си. Я ми подай един от онези кинжали. По-малкия, да, точно тоя.

— Стражи, ескортирайте го на арената!

Заобиколен от копиеносци, Бил излезе под яркото слънце. Веднага щом тълпата го съгледа да премигва безпомощно и да си чисти ноктите с върха на кинжала, залозите за него паднаха от десет към едно на сто към едно.

— Я и ти заложи нещичко — подвикна Бил на Сплок.

— Бил! — извика Сплок. — Забравих да ти кажа нещо важно! Лазерният молив...

— Няма да ти го върна — сопна се Бил.

— Не е зареден, Бил. Няма енергия и освен това изпуска. Тъкмо щях да го нося на поправка.

— Не можеш да постъпиш така с мен! — изпищя Бил. Но вече не беше сам на арената. Тълпата утихна. Не се чуваше никакъв звук,

освен шумоленето под неговото наметало.

Бил разкопча най-горното копче. Отдолу подаде глава мрънчето.

— Все още съм с теб, Бил — рече гущерът.

— С кого говоря сега?

— С компютъра, разбира се.

— Нали ще ми помогнеш да се измъкна от тая бъркотия?

— За съжаление, Бил, в настоящата си форма не мога да предприемам никакви действия. Но ще наблюдавам всичко и ще разкажа на роднините ти за героичната ти кончина.

В този момент се отвори желязната врата в отсрещния край на арената. Бил погледна уплашено натам.

Чудовището наистина имаше странен вид. В началото Бил го взе за лъв, защото първото, което съгледа, беше главата. Тя определено имаше лъвски вид, с гъста грива, големи бадемовидни жълтеникави очи и сънлив хищнически израз, каквито имат лъвовете — поне картагенските. Но тогава видя, че тялото му е кръгло като буре и завършва с издължена люспеста опашка. Краката имаха малки остри копита, като тези на козите у дома.

— Господ да поживи електронната ми душа! — произнесе компютърът с тънък мрънски глас. — Ако питате мен, това е истинска химера! Срещал съм описания в разни стари източници, посветени на най-древната човешка история. Казват, че имала митичен произход, сиреч била рожба на човешкото въображение. Но сега виждаме, че действително е съществувала. Ако не греша, това чудовище може да бълва огън.

— Направи нещо! — проплака Бил.

— Какво мога аз? — попита компютърът. — Аз съм само един лишен от тяло интелект в този свят.

— Тогава разкарай се от мръна и остави на Илирия да се справи!

— Какво ще знае едно цуриянско девойче за химерите? — попита спокойно компютърът.

— Няма значение! Изчезвай!

Компютърът вероятно го беше послушал, защото секунда по-късно Бил чу гласа на Илирия — узнаваем дори през тънкия ларинкс и мекото небце на гущера.

— Тук съм, Бил!

Разговорът им отне съвсем малко време, макар че се налагаше да повтарят някои реплики, тъй като ревът на тълпата им пречеше да се чуват. Химерата съвсем не чакаше любезно да приключат с обсъждането. Отпърво страховитият звяр опипа почвата, като задраска по пясъка с копита. След това забеляза Бил и избълва два огнени стълба, яркочервени в основата и зеленикави към външния си край. После, без да изпуска Бил от втренчения си поглед, то измина няколко крачки, заприпка, затича се и накрая премина в галоп право към объркания рейнджър, на рамото на който бе приседнал четирирък зелен гущер.

— Илирия! Направи нещо!

— Какво мога да направя? — изплака нещастното момиче. — Аз съм само един мъничък зелен мрън! Макар да произхождам от планета с десетократно по-голяма гравитация...

— Млъквай! — кресна Бил и в гласа му се долавяше отчаяние. — Нямах ли силата да владееш умовете на други същества? Това не е ли ваш, цуриянски специалитет?

— Ама разбира се! Каква хитра мисъл! Май искаш от мен да взема под телепатичен контрол химерата?

— И по-бързо — извика Бил, който се носеше с бясна скорост, следван от блъващата огнени пламъци химера.

— Не съм сигурна, че ще мога да взема под контрол ума на едно митично чудовище — колебаеше се Илирия.

— Компютърът каза, че е съвсем истинско! — изстена Бил, докато отскачаше от ударите на опашката, от върха на която капеше зелена отрова.

— Бил, знаеш ли, все нямах възможност да ти кажа нещо...

— Заеми се с химерата! — изрева Бил.

— Да, скъпи — отвърна Илирия. В следващата секунда химерата замря напред опита си да смачка Бил, сетне се хвърли в краката му. Очите ѝ се извъртяха нагоре, а дългият ѝ език облиза върховете на пръстите му.

— Как се справям? — попита Илирия.

— Чудесно — отвърна Бил. — Само не се престаравай.

Тълпата, естествено, пощуря.

Триумфът на Бил беше пълен, макар че имаше едно усложнение. След поздравленията, задето бе опитомил злоещата химера, последваха виковете „Убий я! Убий я!“ и „Искаме зелена кръв!“. Разни такива неща. Също както и „Дайте ни малко от люспестата пържола!“. Едва тогава Бил осъзна, че очакват от него да убие митичното чудовище. Според обичая, след като героят довърши химерата, всички получават по къс месо от казана, в който я пускат да се вари. Месото имало дъх на козе, змийско и лъвско, с лека добавка на пуешко, макар че никой не можел да обясни откъде се взема. Друго достойнство на химерската пържола бе, че можеше да се приготвя на собствена топлина, тъй като чудовището е огнедишащо, стига да се направи до един час, след като е била убита.

— Няма да стане — мърмореше Бил. — Няма да стане.

Но идеята му остана неразбрана. Помощникът на Ханибал, тлъст и неприятен на вид субект, побърза да му обясни, докато потъркваше доволно ръце и се щипеше по бузите, за да им придаде малко цвят.

— Не — поклати глава Бил. — Няма да ви дам химерата. Тя си е моя. Моя си е и толкоз.

— Но, господарю, обичаят изисква героят да я пожертва в полза на обществото. Така постъпваха всички герои преди вас. Всъщност това е една от причините химерите да са на изчезване в нашия край.

— Толкова по-важно е да я запазим жива.

— Химерата трябва да бъде убита — заяви помощникът. — В противен случай ни чакат десет години несгоди, а това е последното, от което се нуждае сега Картаген.

— Няма да убия химерата и толкова.

— Ще разговарям с Ханибал и градските старейшини — заплаши го помощникът. — Тяхно ще е окончателното решение.

— Твоя воля — сви рамене Бил. — Пътем би ли казал на господин Спок, че бих искал да го видя незабавно?

— Невъзможно — отвърна помощникът и отново потърка ръце. — Върна се в своето време. Остави това за вас.

Той подаде на Бил бележка, като се поклони ниско и се усмихна. Бил разгъна свитото на три листче и прочете: „Поздравления за заслужената победа! Връщам се при Дърк да оправя нещата. Кажи на Ханибал да събира войските, идваме скоро с необходимите транспортни средства.“

— Ще ми пише бележка! — ядоса се Бил. — Точно когато ми трябва! Защо не използва телефона?

— Защото още не е открит — отвърна Илирия с гласа на химерата.

— Знам. Но пътешествията във времето също не са открити, а той ги ползва.

— О, Бил! — въздъхна химерата Илирия. — Какво ще правим сега?

— Не можеш ли да си вземеш някое по-удобно тяло? Така ще им оставим химерата, а ние ще се разкараме оттук.

— Нали ти казах, че срещам затруднения, когато трябва да контролирам митични същества — отвърна Илирия. — Това тук страшно ме озори. Сигурно ще е още по-трудно да го напусна. Бил, прав си, скъпи, наистина ми трябва подходящо тяло.

— Откъде да ти намеря? Какво ще кажеш за някоя от танцърките, дето ги видях одеве? Онази най-отляво бе доста примамливо оформена — Бил побърза да приключи, защото забеляза, че по лицето на химерата пробягва сянка.

— Тя хич не е подходяща — отвърна Илирия. — Първо, защото ти текат лигите по нея. Не искам да ставам част от някаква перверзна игра.

— За какви перверзии говориш? — възмути се Бил. — Ти ще си в нея!

— Но се интересуващ само от тялото ѝ, нали? За друго не мислиш.

— Илирия! Не бях те чувал да говориш така!

— О, Бил, не исках да ставам ревнива. Лошото е, че съм луда по теб. Ти и твоят ужасно мил алигаторски крак със закривени нокти! Малките неща оплитат сърцето на жената. Но не бих могла да превзема тялото на твоята очарователна девойка дори и да го исках. Възможностите ми са ограничени до приемници на моята планета и в моето време. Моля те, не им позволявай да ме убият!

— Само през трупа ми — заяви галантно Бил.

— Предпочитам да не става при никакви обстоятелства.

— Това имах предвид и аз. Хайде, Илирия, най-добре да се махаме оттук.

— Може пък да се вслушат в гласа на разума.

— Съмнявам се — отвърна Бил.

Беше чул шум от маршируващи крака и когато се обърна, видя малък отряд картагенски войници с брони и шлемове, предвождани от самия Ханибал, който имаше мрачен и непреклонен вид на човек, твърдо решен да убие химера.

— Побързай — извика Бил, сграбчи Илирия за лъвската грива и я задърпа към изхода.

— Идвам — отвърна тя. — Но къде отиваме?

— Първо да се измъкнем навън!

Излязоха през портата и се озоваха в лабиринт от тесни улички. Наложиха се да се провират между минувачи, коне и камили, преследвани по петите от войниците. Задъхани, двамата се шмугнаха във входа на висока сграда и изтичаха нагоре по стълбите. Когато се качиха на последния етаж, оказа се, че всички врати са залостени.

— Оле! — проплака Бил. — Паднахме им в капана!

— Не се предавай, Бил! Провери прозореца.

Бил отвори прозореца и погледна надолу. Беше доста високо. После огледа водосточните улеи, наведе се напред и опипа здравината на най-близкия. Изглеждаше достатъчно як и солидно закрепен към стената с бронзови пирони. Строителите явно си ги биваше.

— Ще се покачим на покрива — заяви той решително и се надвеси навън.

— О, скъпи! — въздъхна Илирия, застинала до разтворения прозорец. — Не мисля, че бих могла да се катеря. Нали знаеш, че имам копита.

— Но и змийско тяло. Ако държиш на кожата си, Илирия, ще трябва да пълзиш!

Храбрата цуриянска девойка, издокарана с митологична обвивка, отстъпи крачка назад и обгърна с опашката основата на водосточната тръба. След това, разтреперана от решимост, тя последва Бил на покрива.

Картагенските покриви бяха пъстроцветна смесица от различни нива и разнообразни ъгли. Тъй като беше лято, горещото африканско слънце печеше немилостиво. Бил се затича нагоре по покривите, прескачайки отворите между тях. Войниците, които скоро ги последваха, се чувстваха доста неудобно заради тежките си ризници и неподходящите обувки. Докато търчаха насам-натам хаотично, Бил

почувства, че нещо го убива под туниката. Той я разтвори и видя мръна, в който доскоро бе Илирия.

— Не можеш ли да се върнеш обратно в гущера? — попита той задъхано.

— Съвсем бях забравила за него! — възкликна Илирия. — Не знам, ще трябва да опитам!

— Няма по-удобен момент от сегашния — рече Бил, забелязал, че войниците са захвърлили тежкото снаряжение и ги доближават бързо.

Пътят им отпред бе препречен от гладко полирана мраморна стена. Театърът на Дионисий! Богът на изоставените им бе затворил пътя.

Гущерът се покатери на рамото на Бил, погледна към приближаващите ги войници и понечи да се скрие обратно вътре. Бил го сграбчи за шията, преди да е изчезнал от погледа.

— Сега, Илирия! — извика той.

— Почакай малко — произнесе мрънът. — Искам да ти обясня нещо. Това съм аз, Илирия, и ти говоря през гърлото на гущера. Тук е доста странно. Какво е това? Не, не може да бъде! Бил, нямаш представа какво се е случило!

— Ми казвай де — подкани я Бил задъхано. Войниците ги бяха наобиколили и ги притискаха към стената. Химерата се оглеждаше замаяно, все още неосъзнала, че си е възвърнала тялото. Междувременно мрънчето беше изцъклило очички и опънало крачета. Беше живо, но изглежда бе изпаднало в безсъзнание.

— Илирия! Кажи нещо!

Никакъв отговор от гущера, който лежеше, скръстил миролюбиво ръце на гърдите.

Един от войниците сръга Бил с копието си. Останалите се приближиха. В този момент, освободена от контрола на Илирия, химерата най-сетне осъзна, че е надарена със смъртоносна сила. От ноздрите ѝ бликнаха два огнени стълба, каквито обикновено изпускат драконите, и разтопиха няколко щита. След това тя се извърна към Бил.

— Добре де! — извика Бил. — Убийте я, щом толкова настоявате.

Моментът беше особено опасен. Войниците трябваше да се отбраняват от атаките на химерата, която най-сетне бе дошла на себе

си, изпълнена с митична ярост. Тя се хвърляше напред така, както са се хвърляли войниците от Омировото време и издаваше оглушителен, малко напомнящ козе блеене рев. От време на време звукът преминаваше границите на човешкия слух, карайки войниците да стискат зъби и да тропат с мечове по щитовете си. Мрънът отвори очи, огледа за миг ситуацията, после се пхна под туниката на Бил и се настани удобно в пазвата му. Войниците най-сетне успяха да притиснат химерата към един от краищата на дървения покрив. След първите промушвания чудовището закроя още по-силно. В небето се появиха рояк черни точки, които се превърнаха в дългокоси жени с разголени гърди и прилеповидни криле, всичките облечени в черни вечерни рокли. Това бяха харпиите, призовани от митичното им убежище благодарение на крясъците на тяхната приятелка. Те се спуснаха върху войниците, чиито редици току-що бяха подсилени от група варангиянци, пратени — както Бил научи по-късно — от Сплок. Варангиянците бяха шведски руснаци, или по-скоро руски шведи в зависимост от това коя историческа книга четете и не даваха пукната пара за издънките на гръко-римската философия. Те закрачиха напред, раздавайки могъщи удари с бойните си секири и посичайки картагенските войници, които не успяваха да се отдръпнат от пътя им.

— Давайте, момчета! — закрещя Бил, а вграденният в него преводач побърза да прехвърли думите му на варангиянски, който никой от тези типове не разбираше, тъй като всички до един бяха фински варангиянци, от бреговете на езерото Уу. Но явно им хареса тонът, с който им подвикна, защото удвоиха усилията си с бравите. Сега вече химерата нямаше никакви шансове. Тя издаде прощален вик, който предизвика леко земетресение в околностите, след което издъхна.

Преди да успеят да се поздравят с победата и да преминат към поглъщането на несметни количества бира, от небето се изля дъжд, който само след секунди премина в буря в комплект с неистови ветрове и едри парчета град. Гигантски виолетови облаци затулиха небето над града като пратени от преизподнята галеони. Това, както Бил узна по-късно, било пристигането на Тифон, духа на урагана. Харпиите балансираха с лекота върху порещите ветрове и отново преминаха в атака. В края на краищата те също бяха създадения на бурята. Когато се приближиха до Бил, той забеляза, че имат лица на

вещици и уши на мечки, а телата им бяха на птици с дълги закривени нокти. Подобно на птиците те не се свеняха да цвъкат изпражнения навсякъде, но от хората се бяха научили да им придават посока. Варангиянците взеха да се задъхват под потопа от екскременти, които ги засипваха.

Бил изскочи от мелето и се огледа за място, където да се скрие. Единственият път надолу бе по стълбите, откъдето бе дошъл, но сега те бяха задръстени от войници, които Ханибал пришпорваше да се катерят нагоре. Тъй като Ханибал сочеше към него, Бил предположи, че е изгубил статуса си на почетен гост, и потърси трескаво друг маршрут за отстъпление. Проправяйки си път между русокосите мъжаги, въртящи със страшна сила секирите си, той се добра до насрещната стена, където бе забелязал една водеща надолу стълба. Беше доста стара и паянтова, просто две дръвчета, свързани с няколко напречни въжета, но и това щеше да свърши работа. Той пхна крак на първото провесено стъпало и погледна надолу.

Точно в този момент се случи нещо ново.

7.

В началото беше само като ярко сияние. После се превърна в ослепителна сфера с размерите на баскетболна топка, или малко по-голяма. Бил, който продължаваше да виси на стълбата, не знаеше какво да мисли за приказното същество, което се спусна към него и увисна пред лицето му, сменяйки цветовете си и издавайки дерящи слуха звуци.

— Що за гнъс си ти? — попита Бил разярено. — Не виждаш ли, че се опитвам да си спася живота?

— Слушай ме добре, глупако. Аз ще говоря — спря го нетърпящ възражение глас от вътрешността на сферата. — В случай че не си забелязал, гребеш нагоре по течението със строшено гребло. Искаш ли да те взема на стоп?

При друг случай Бил щеше да изпита подозрение към предложение за помощ, отправено от сияеща сфера лъчиста енергия, която твърдеше, че случайно е в неговата посока, но сега не му беше времето да се прави на дръпнат. И без това стълбата всеки миг щеше да се разпадне, подкопавана от свещените термити на Артемия. Бил я бе разгневил с предложението танцьорката, която беше служителка на богинята, да отдаде тялото си на Илирия — същество от друга планета и следователно езичница. Не само бамбуковата стълба падаше, но и дървените платформи, които войниците бяха донесли и подпрели на стената. Сега всички крещяха на Бил: „Скачай! Скачай!“ Всеобщата им загриженост за благосъстоянието му беше трогателна и за миг дори пробуди в душата му въпроса защо такива мили и любезни хорица е трябвало да изчезнат от историята и да бъдат заменени от грубияни и варвари.

— Да! Не зная кой си — заговори Бил, — но ще ти бъда страшно благодарен, ако ме измъкнеш оттук.

Сферата се изду чевръсто, поглъщайки Бил в себе си. Той почувства, че изпуска дръжките на бамбуковата стълба. Дори полетя за малко надолу, после сферата го подхвана и се отдалечи със страховита

бързина, оставяйки зад себе си смълчаните и объркани картагенци и наетите като евтини актьори гръцки божества.

След като нещата се поутоложиха, Бил откри, че се намира в малък, но приятен на вид космически кораб. На борда освен него имаше само още един човек — едър мъжага с яки плещи и красиво, но малко натъжено изражение като на някой, който е бил свидетел на твърде много човешки глупости. Мъжагата държеше с две ръце ръчките за управление. Над главата му имаше табелка: „Хам Дуо — при мен няма шест-пет“.

— Командир Дуо — обърна се към него Бил с най-официалния и почтителен тон, на който бе способен, — искам да ви благодаря за онова, което направихте за мен. Не знаех какво бих правил сега, ако не беше навременната ви поява.

— По дяволите, няма защо да благодариш на мен — отвърна Дуо през единия край на устата. — Вярно, че обичам от време на време да спасявам някое чудато разумно създание, стига да не ми коства усилия и да съм в подходящо настроение, но едва ли трябва да се вдига голям шум заради подобна дреболия. И други са го правили, ако имат моя кураж и опит.

— Ама наистина съм ви благодарен.

— Млъквай! — тросна се Дуо. — Не го направих заради теб, а и нямаше да го направя, ако знаех, че ще ми се разцивриш така.

— Заради кого тогава го направихте?

— Заради Свободните борци от Земята. Понаучих, че си им помагал с нещичко, доколкото ти позволяват ограничените интелектуални възможности, и не можех да позволя да попаднеш в лапите на Злата империя.

— Не знаех, че в Картаген е имало Зла империя — рече Бил.

— Няма. Злата империя монтира техника за симулиране, за да може да насъсква тези митични създания срещу всички. Досещаш се, че трябваше да сложа край на това. Не си мисли, че го направих само заради теб.

— Извинявай тогава — промърмори Бил.

— Е, всеки прави грешки — успокои го Хам.

— Нямах представа, че можеш да действаш в миналото. Как го направи? Ония от „Находчивост“ трябваше да прехвърлят двигателите в режим на осцилация.

— Чух за това — кимна Дуо. — Много тъп номер. Като се върнат, ще трябва да пренавият всички болтчета, ако искат пак да използват кораба. Много по-добре е да се използва темпоралният трансформатор, какъвто по случайност имам аз.

Дуо махна с ръка. Бил забеляза една черна кутия на стената на левия борд, почти по средата на кораба. Върху нея имаше табелка „Време/пространствен трансформатор — патентован“.

Бил се облеци. Изведнъж си даде сметка, че точно това е тайнственият трансформатор, заради който военните го бяха пратили на Цурия. Да можеше само да го докопа...

— Къде отиваме? — попита той с привидна небрежност.

— Ратбон.

— Пардон?

— На планетата Ратбон.

— Какво има там?

— Малко несвършена работа — изръмжа Дуо, докато придържаше с косматите си ръце ръчките за управление.

— Как мислиш, ще можеш ли да ме хвърлиш някъде по пътя? — поинтересува се Бил. — Като например в щаба на космическите рейнджъри?

— Готово! — рече Дуо. — Но първо ще си свърша работата на Ратбон. Тя е по-близо, скоро пристигаме.

Мрънчето Илирия изглежда бе заспало. Бил въздъхна и се отпусна на меката облегалка на дивана. Огледа се и забеляза един комикс, в който се разказваше историята на някакви въоръжени до зъби патки. Докато прелистваше страниците, чуваше пляскане на криле и крякане. Скоро историята го погълна изцяло. Надяваше се само работата на Ратбон да не отнеме много време.

— Бил! — извика Дуо, след като забеляза, че спътникът му не го чува. — Ей, войнико! Извади си носа от тъпия комикс и иди да се умиеш — чак тук миришеш на кози фъшкии. В гардероба има няколко резервни униформи от един маскарад, който организирах наскоро. После примъкни задника си в кухнята и изпечи няколко мастодонтски пържоли.

Думата храна оказа магично въздействие, защото Бил изгъркори щастливо и преглътна цяло езеро слюнка в устата си. След като се раздели с разпарцаливената си униформа и нахлузи съвършено нова адмиралска куртка и панталони, той се зае със задачата. Изпече първата пържола на турбомикровълновата печка, която бе толкова мощна, че месото се подпали и превърна на въглен още преди да е затворил вратичката. Наложил се да си поиграе малко с копчетата, за да я нагласи на по-слаб огън. Докато се оглеждаше за следващата пържола, забеляза един шкаф, пълен с кафяви шишета. Върху най-горното бе изписано на ръка „Домашен офучиански ром — забранен за консумация от хора“.

— Точно сега не се чувствам човек! — изграка Бил и надигна бутилката.

Първото усещане бе, че краката му се отделят от пода. Бил гаврътна нова порция. Този път почувства леко и приятно изтръпване, нарушавано единствено от сърбеж под едната мишница. Понечи да се почеше там, но попадна на главата на мръна.

— Как си, Илирия? — попита той.

— Тя е добре — отвърна мрънът.

— Какво значи това? С кого, гнъсните го взели, разговарям?

— Бил, ще трябва да изтърпиш едно по-дълго обяснение.

— Кой си ти?

Бил сграбчи мръна преди да му се е измъкнал и по някаква случайност пръстът му докосна основата на тила. В същия миг горната част на главата на гущера се отвори като капак. Вътре в черепната кутия на животинчето — там, където трябваше да е мозъкът — седеше микроскопично човече, не по-високо от три сантиметра, пред миниатюрен пулт за управление. Зад него имаше кушетка, удобен фотьойл и тоалетна. Човечето пушеше нервно и тръскаше пепелта от пурата в един пепелник колкото главата на карфица.

— Ти как попадна там, бе? — подскочи Бил. — И още по-важно — какво си намислил?

— Ами... както вече ти казах, това изисква малко по-обстойни обяснения. Първо, позволи ми да ти се представя. Цезар Роналд Урбутнот, Специално флотско разузнаване. Тъй като името ми е твърде дълго, началните букви са комбинирани така, че да образуват акронима ЦРУ.

— Къде е Илирия? — кресна Бил.

— Това е част от обяснението. Моля те, не ми давай зор.

Бил бе вдигнал свитата си в пестник ръка, за да смачка малкия мрън и агента ЦРУ вътре в него на пихтия. Напитката, която бе погълнал току-що, изглежда пробуждаше желание за насилие в душата му.

— Това е част от свръхсекретна мрънска технология — обясни ЦРУ. — Опитвам се да отнеса тайната на миниатюризацията на нашите въоръжени сили. Дълго време носех космат и много горещ костюм на маймуна и се навъртах в горите край техните секретни лаборатории, които открихме на един парников свят. Една нощ проникнах в лабораторията и открих тайна миниатюризираща машинка, която им позволява да се смаляват и уголемяват колкото си искат, с което ни създаваха страшни проблеми и всяваха ужасна бъркотия. В една от мините под лабораторията се натъкнах на грамаден робот, смалих го с помощта на машинката и след това си плюх на петите. Всичко вървеше според плана, докато не се появи твоята възлюбена. Тази тъпачка така и не разбра, че не съм истински мрън. Напъха се в моето тяло и ми отне контрола. Останалото ти е ясно.

Бил не знаеше какво да каже. Обяснението звучеше съвсем логично, като се имаха предвид обстоятелствата и всичко останало. Но цялата тази работа намирисваше. Глождеха го подозрения, че не му казват всичко, а и този палячо говореше толкова много, че започна да го боли главата. Или пък беше от рома. Той се оципа по носа, но и това не помогна. Изведнъж си спомни.

— Слушай, ЦРУ, или както ти беше името — и къде е сега Илирия, която трябваше да е тук?

— Това е най-трудната част — отвърна ЦРУ. — Както сам можеш да се досетиш, тук долу при мен няма много място. Илирия се опита да се напъха, да си възвърне обратно контрола. Знаех колко държиш на нея и затова се опитах да я спася — заради теб.

— Добре де, какво стана?

— Беше твърде тясно за двама — обясни ЦРУ. — Не знам дали си представяш какво е в ума ти да се напъха жена. Бил, не съм искал да й сторя нищо лошо. Просто се опитвах да намеря най-доброто разрешение и за двама ни.

— Къде е Илирия? — изрева Бил и ръката му увисна над мъничката главица на ЦРУ.

— Ами слушай де, нали се опитвам да ти обясня — рече ЦРУ, присвит под юмрука му. — Дай ми поне възможност. Не е лесно да разговаряш с когото и да било, когато си с моя ръст.

— Че тогава защо не си върнеш нормалния ръст? — попита Бил.

— Боя се, че и това никак не е лесно — отвърна ЦРУ и подсмръкна натъжено.

— Искам да знам къде е в момента Илирия — изръмжа ядосано Бил. Той се пресегна и стисна ЦРУ между пръстите си. Вдигна другата си ръка и я сви, готов да го размаже на пастет.

— Поради ограничеността на мястото — продължи ЦРУ — тя реши да изпълни Янсенитската маневра. Умолявах я да не го прави, но нали я знаеш каква е, истински войник. Дори предложих да ѝ издействам служба при нас. Но не искаше и да чуе. Това момиче е за милиони, приятелю. Щастлив си, че си я имал.

— Каква е тази Янсенитска маневра? — попита Бил с привидно спокоен глас. Гърлото му беше пресъхнало.

— Измислили са я, или по-скоро усъвършенствали са я на планетата Янсен VII, която се намира близо до звездния куп Чувал с въглища. Разбираш ли, тамошните обитатели имали проблеми с...

Обясненията на ЦРУ бяха прекъснати от гласа на Хам Дуо по интеркома:

— Бил! Ела веднага тук! Задават се неприятности!

— След минутка само! — извика в отговор Бил. — Първо трябва да...

— Зарежи всичко и идвай веднага! — изрева Дуо. — Ако не, стой си там.

— Веднага се връщам — подметна Бил на миниатюрния агент. — Да не изчезнеш. — Той изтича в пилотската кабина.

— Какво става? — попита щом влезе.

Хам Дуо махна към екрана, на който се виждаше почти двестаградусова панорамна картина около кораба, без никакво изкривяване. Бил видя три малки кораба, които се приближаваха към тях с голяма скорост. Ярките изригвания на известно разстояние от тях показваха, че ги обстрелват с ракети, част от които пробиваха защитното поле. Други два кораба идваха зад първите три. Съдейки по

сплеснатата им форма и жълтата оцветка, вероятно принадлежаха на люлкарите от Омнихрон II.

— Но ние не сме във война с люлкарите! — извика Бил.

— Кажи го на тях — изръмжа Хам Дуо. — А междувременно можеш да се закотвиш на атомното оръдие.

Бил изтича в стрелковата куличка и се пристегна с колани към седалката. Той превключи на ръчно насочване тъкмо когато след един откос отблизо светлините на кораба премигнаха. Очевидно щитът им действаше на максимална мощност.

— Още един такъв изстрел и сме пътници — обяви мрачно Дуо.

Люлкарските кораби се стрелкаха към тях от всички посоки и Дуо и Бил трябваше да действат с удесеторени усилия. Ярки лазерни отблясъци озаряваха близкия космос. Един от люлкарите, който очевидно бе по-дързък от останалите, се хвърли право върху силовия щит.

— Цапни го тоя глупак! — викна Дуо.

— Улови целта! — нареди Бил.

И двамата държаха приближаващия се нахалник на прицелите си. Корабът им се люшна настрани в мига, когато изстреляха атомното торпедо. Бил успя да го взриви в последния възможен момент на максимално разстояние от тях, пращайки останките на несръчния нападател надалеч в космоса. Междувременно Дуо бе свалил петима други и сега им оставаха не повече от двайсетина.

— Отзад се приближава нова ескадрила — докладва Бил, поглеждайки в огледалото за обратно виждане, прикачено за оръдейния мерник.

— Тези типове наистина започват да ми ходят по нервите — изръмжа Дуо с два реда снежнобели зъби, които очевидно бяха изкуствени. — Стягай колана, приятелче. Ще опитам нова тактика.

Бил сграбчи резервните колани и се пристегна и с тях. Откъм кухнята долитаха тънички писъци като от миниатюрно човече, блъскано безжалостно в стените. Хам изду на пълна мощност задните двигатели, като същевременно опита да опише остър до невъзможност завой.

Коланите на Бил изпращяха от невероятното усилие. Той полетя напред и се разплеска върху насрещната стена. Все пак успя да забележи, че Дуо продължава да държи здраво ръчките.

Зад тях люлкарите започнаха да изостават, очевидно неспособни да изпълнят подобна самоубийствена маневра. Веднага щом си осигуриха известна преднина Дуо ритна с крак ръчката на шалтера за аварийен скок в хиперпространството. Чу се скърцане на напукан метал и писъците на смачкано човече. Корабът потрепери като плъх в ченето на териер, после изведнъж се метна напред, принуждавайки стрелката на скоростомера да се завърти бясно.

Космосът премигна и изчезна. Появиха се и изчезнаха слънца. Корабът се завъртя около оста си, а Бил отскачаше от стените като топка. Дуо все още беше завързан за креслото, но изглежда и той бе на предела на силите си.

— Отпусни се де! — викна му Бил. — Избягахме им вече!

— Май е рано да се отпусваме, приятелче — отвърна през зъби Дуо.

— Искаш да кажеш, че...

— Точно така — кимна Дуо.

Изгубил контрол, въртящ се с бясна скорост около оста си, корабът прониза със свистене разреждения горен слой в атмосферата на някаква планета. Летяха право надолу, но това едва ли имаше значение, тъй като при такава скорост не след дълго щяха да бъдат погълнати от пламъците на свръхнагриването.

Възпей, о, Музо, това спускане през горните слоеве на атмосферата — нажежения до червено корпус на кораба и отчаяните, но безуспешни усилия на Хам Дуо да си възвърне управлението. Разкажи ни за Бил, който продължаваше да се блъска в стените на каютата, опитвайки се да се върне в кухнята, където бе останал ЦРУ в мрънчето, а може би — все още се надяваше — и неговата възлюбена Илирия. Той пълзеше сантиметър по сантиметър, докато задните двигатели бълваха пламъци, а Дуо се опитваше да изпълни маневри, каквито нямаше в нито едно издание на „Наръчник на космическия пилот“, само и само да изравни полета на кораба преди да са се размазали в земята като гръмнато и забравено гюле.

Миг по-късно се озоваха сред плътни облаци, яркочервени и пурпурни със сребристи краища, излязоха от другата им страна и почти веднага различиха очертанията на приближаващата се планета

— оранжево-жълтеникав свят с дълги, тъмни, закривени линии, които можеха да са канали или нещо съвсем друго. Трудно беше да се определи при подобна скорост и натоварване.

Бил най-сетне успя да се добере до кухнята. Мрънът бе намерил антигравитационен хамак, от онези, които използват, за да запазят цели яйцата при кацане.

— Илирия, как си, мила? — изстена Бил със сетни сили. — Върна ли се вече при мен?

Но вместо нея отново чу гласа на ЦРУ.

— Нали ти казах, Бил, че е доста дълго за обясняване.

Изглежда това обясняване щеше да се отложи за неопределено време, ако не и завинаги, тъй като земята се приближаваше към тях като локомотив с повредени спирачки, само че неимоверно по-голям, а Бил все още не се бе завързал, което означаваше, че е в подходяща позиция да се превърне в мазно петно на стената веднага щом корабът се вреже в повърхността.

После, в последния момент, вратата на килера се разтвори и Бил зърна вътре огромен котел, пълен със сивкава пастьозно-тестена субстанция. Това, както Бил узна по-късно, беше тесто за грамаден сладкиш — същото, което Дуо се опитвал да разбие точно преди да се появи проблемът с Ратбон и да му промени плановете. Със сетни сили Бил се метна напред.

Тестото го погълна в лепкавата си консистенция. За щастие от друсането на кораба то бе придобило известна еластичност и сега омекотяваше ударите дори по-добре от коланите и креслото. В последната секунда преди сблъсъка мрънът с миниатюрния агент в главата му също се гмурна в казана. След това корабът се удари в земята с разтърсващо костите сътресение и безсъзнанието спусна милостивата си завеса над Бил.

8.

Има един момент, малко преди да дойдете в съзнание, в който все още не си спомняте как точно сте го изгубили. Сигурно защото сте твърде зает с това да се върнете обратно в света. После пелената се разбулва и нещата бавно заемат старите си, познати места.

Така беше и с Бил. Когато дойде на себе си, той осъзна първо, че е Бил, второ — че нещо го е накарало да изгуби съзнание, и трето — че може би не се е свестил в много подходящи условия. Беше почти същото като да преминеш от сън към грубата действителност. В съня си — докато беше в безсъзнание — Бил бе император на безкрайния космос. Но сънищата свършват и сега трябваше да привикне с мисълта, че и този път не е намерил това, което е търсел.

Не че държеше да разсъждава по темата, просто чувстваше непреодолимо влечение да го прави. Защо люлкарите бяха атакували кораба на Хам Дуо? Каква бе мисията на Дуо на Ратбон II? На тази планета ли се намираха сега? Как щяха да се измъкнат оттук? Кога ще има възможност да иде до тоалетната?

Накрая потокът от въпроси стана толкова непреодолим, че Бил затвори очи и реши да изчака по-добри времена. Когато ги отвори отново, го направи много бавно и внимателно.

Намираше се в малка стая, съвсем гола, покрита с гранитен под, който изглеждаше доста студен — Бил не можеше да го твърди, тъй като не лежеше на него. Бяха го положили върху голям кафяв килим, или пък беше прекомерно дебело одеяло, с каквото се завиваха хората, когато трябваше да мръзнат на някой стадион, докато удари часът на жадуваното спортно представление. Стаята бе озарена от неонова лампа, монтирана на тавана. По стените имаше всякакви разкривени надписи, някои обидни, други — молби за милост, изписани на различни езици, сред които имаше и напълно непознати. Бил се раздвижи внимателно, тъй като все още не беше сигурен дали не си е счупил някоя кост при катастрофата. Нямаше представа къде се намира, но за момента не жадуваше да узнае отговора. Напоследък хич

не му вървеше в живота. Щеше му се тази поредица от катастрофи да секне. Струваше му се, че не е честно да се случва само на него.

Той понечи да се изправи на крака и в този момент килимът се размърда и изръмжа. Бил се отърколи от него с бързина, на която не смяташе, че е способен, облегна се на стената и изцъкли очи. Килимът също седна — не беше килим, а куки — едно от онези едровати космати чудовища с начеваща до слабо развита интелигентност, за които бе известно, че най-често се занимават с космическо пиратство — не особено почетна, но пък открита за всички професия, за която не е необходимо да плащате такси в колеж или да се явявате на държавни изпити.

— Здравсти! — подхвърли Бил, тъй като нямаше представа как иначе да започне. — Как си?

Кукито го изгледа и отвърна на примитивния си език — с ръмжене и пискливо хленчене. Вграденият преводач бе малко пораздрусан от последните премеждия, но все още функционираше и преведе тази неразбираема тирада така:

— Уф, шефе, куки чувства като глътнал лайна. Ти виждал мой господарин Хам Дуо да се навърта тъдява?

— В интерес на истината — отвърна Бил — току-що пристигнах с неговия кораб.

Кукито подскочи и се надвеси над Бил.

— Ооох, божке! Той къде е?

— Ще ми се да зная — отвърна Бил. — Идвахме насам, когато един люлкарски кораб ни гръмна.

— Драконова фъшкия! — изгъргори ядосано кукито. — Ма колко пъти съм казвал на Хам! Използвай невидимостта — това велико решение! Накарай космически кораб да прилича на голям грозен метеор. Но не, той не слуша примитивно тъпо куки с мозък като боклукчийски камион, така обича да казва. И къде той сега?

— Зная колкото теб. Изпаднах в несвяст, когато корабът се удари в земята. Нямам ни най-малка представа къде може да е сега. Предполагам, че не си виждал Илирия?

— Ти за какво говори, гнъс го взел? — попита Чюгума, защото това беше името му, колкото и да не е за вярване. Имената на кукитата

са все от тоя род — Чюграма, Чюбака, Чюруга и прочее.

— Доста е сложно за обяснение. Лесно ще го познаеш обаче — това е един мрън, сиреч петнайсетсантиметров гущер с четири ръце. Но този има проблеми с мозъка, меко казано. Така става, когато често си сменяш тялото.

— А, това значи! Може би цуриянец?

— Откъде знаеш за цуриянците?

— Имал вземане-даване с тях, бият се кат' дяволи — обясни кукито. — Но това било в друго време.

— Какво ще стане с нас?

— Сигурно пукнем съвсем скоро — отвърна Чюгума с мрачен гърлен глас — Тук пирати измъчват и убиват. А на мой и Хам двойно ядосани. Нападнали техен най-голям град, отмъкнали съкровище на клингианци. Сега мой пленник — хо-хо, твой също.

— Благодаря за съчувствието. Смея ли да попитам как голям мозък като твой попаднал в плен?

— Това било мрежа, намазана с мед — овчедушно отвърна кукито. — Ние куки малко глупави шъ знайш. Хваща се на тоя стар номер.

— И какво те чака сега?

— Мой чака голям шубе — промърмори Чюгума. — Хора тук на Ратбон прочути майстори на килими. Винаги търси нови материали.

Бил огледа кукито. Колкото и да му беше симпатично, не можеше да не признае пред себе си, че от него щеше да излезе чудесен китеник.

— Лоша работа — съчувствено рече Бил.

Кукито премигна ядосано и побърза да добави със злорада нотка:

— Човешка кожа също водонепроницаема.

— Е, сигурно — успокоително кимна Бил.

— Значи става за килимче на баня.

В този момент ключалката на килията изщрака и вратата се отвори.

Влязоха четирима стражи. Бяха необичайно високи и слаби, с издължени глави с форма на бобени зърна и тела в последния стадий на измършавяване. Наложиха се да се прегънат почти одве, за да минат през вратата. Но дори вътре не можеха да се изправят в цял ръст. Четиримата, в добавка към Бил и кукито, изпълваха докрай тясното помещение. Бил за пръв път виждаше люлکاری на живо, макар да бе

разглеждал техни картинки в „Справочник за идентификация на извънземни“ — задължително четиво за всички военнослужещи, които трябва да разпознават от пръв поглед своите врагове.

Един от стражите изглежда бе люлкарски офицер. Беше с около половин глава по-висок от останалите, което — както Бил узна по-късно — било задължително условие, за да те приемат в офицерската каста. Носеше черна кожена шапчица, при вида на която Чюгума нададе плачевен вик.

Стражите ги изтикаха от килията и ги подкараха по коридора, като ги сръгваха с къси железни остени, явно предназначени точно за тази цел. Коридорът беше дълъг, със стени от дялан камък и таван от напластени палмови листа. След десетина метра се разделяше на два коридора. Тук стражите също се разделиха — едната група поведе кукито по дясното разклонение, другата тикна Бил вляво. Офицерът с кожената шапчица придружи групата на Бил, което беше или добра, или лоша новина. До момента люлкарите не бяха произнесли нито дума, макар че Бил се опита да ги заговори, първо на шмендрик — широко използван търговски език сред люлкарската раса, после и на универсален неревизиран есперанто и накрая на Мрънка Франка, езика на мръновете, открит съвсем наскоро след демонтирането на механичен преводач от борда на свален вражески кораб. Вграденият преводач бе в състояние да използва всички тези езици, но люлкарите не показаха никакви признаци да разбират звуците, които издаваше машинката. След известно време Бил млъкна и съсредоточи вниманието си върху заобикалящата го картинка.

Слязоха по едно стълбище, после по друго. Над амбразуриите горяха факли, на разклоненията пък бяха поставени примитивни кандила и всичко това създаваше зловеща и непредвещаваща нищо добро атмосфера. Подминаха вратите на доста килии, от които се раздаваха странни стържещи звуци. Бил не можа да си обясни произхода им и доста по-късно узна, че ги издавали специални машини, с цел да задълбочат общото страховито впечатление. Ненапразно люлкарите бяха известни като една от най-изтънчените раси в галактиката. За това сигурно помагаше и външният им вид с техните оранжеви коси, дълги мършави телца със сгърчени рамене и маниерите им на трескава отнесеност, както и странното, останало неразбрано от всички чувство за хумор. Всичко това говореше, че

расата им приближаваше залеза на своята еволюция и бе оставила зад себе си по-голямата част от пътя, който трябва да измине всяко разумно същество от появата си до своето изчезване.

Всъщност една от причините да са толкова дръпнати бе обидата, че ги бяха пропуснали в Морисъновия „Стандартен речник на извънземните раси“ — дори в неговата трета поправка, в главата „Дългучи“. Вярно че в последно време бяха публикувани няколко научни изследвания върху тяхната раса, но нито едно от тях не ги показваше в най-благоприятна светлина. Люлкарските търговци, които добре познаваха доминираната от човека част на космоса, избягваха да се появяват там, тъй като видът им често предизвикваше всеобщ смях. Обикновено си тръгваха със заканата „Няма да ни се смеете така, като ни паднете на Люлкария“.

Тъкмо заради желанието да бъдат вземани на сериозно люлкарите непрестанно полагаха огромни усилия да будят уважение, най-вече като се заобикаляха с помпозни декори. Ето защо, когато го въведоха в просторната зала, Бил се озова пред висока катедра, иззад която го гледаха трима облечени в черно люлкарски съдии с натруфени перуки и очила с дебели лещи.

Люлкарите бяха големи специалисти по съдебните процеси. Всяка раса има свои вродени правила, тайни морални устои, записани в гените и предавани по наследство, които определят кое е право и кое не. И не само това, защото във фундаменталния генетичен код е записано също кое е смешно и кое не, както и напълно обяснимото желание винаги да изглеждаш добре и да се харесваш на околните. Вследствие от тези расови императиви още след първите си срещи с другите космически раси люлкарите се бяха заели да разработят такава форма на правосъдие, която да отговаря максимално на техните представи. Така например, когато един люлкар се ядоса на друг, той се нахвърля върху него и го халосва по главата със специално изработена бухалка, наречена ую-кюклен, или „край на дружбата“. Пострадалият на свой ред отвърща със същото и така последва голямо и живописно халосване на глави. „Приключване на дружбата“ е всъщност единствената форма на смърт на планетата, тъй като предвидливата природа в хода на своето експериментирание бе снабдила люлкарите с безсмъртие във всички останали случаи, освен когато бъдат халосани с бухалка по главата.

Всяка съдебна система трябва да притежава благопристойно лице. За люлкарите този въпрос бил също от първостепенна важност, още повече че трябвало да се намери някакъв начин да се преустанови това масово „дружбоприключване“, тъй като населението бързо се топяло, особено след избухването на така наречената Неприятна война от Деветдесетте. Започнали със заимстване на детайли от чужди съдебни институции. От английската например взели високите катедри за съдиите, парфюмираните и напудрени перуки, както и надутото поведение на съдиите. Никой не може да се присмива на тричленна комисия, която изглежда така, казали си те.

Но когато съгледа тримата мършави съдии с дебели очила, които все се плъзгаха надолу по люспестите им лица, с бели перуки върху заострените им глави и с нафукани маниери, Бил едва сдържа напушилия го кикот. Офицерът с кожената шапчица го сръга в ребрата с острия си лакът и Бил веднага придоби сериозен вид.

Средният от тримата съдии произнесе с гробовен глас:

— Нека затворникът седне на подсъдимата скамейка.

Бил бе решил да се държи сериозно и с достойнство, но нещо в цялата тази бутафория го предизвика да подхвърли небрежно:

— Че то тука има ли друго за сядане, освен подсъдимата скамейка? Не бих имал нищо против да ми поднесете нещо за сръбване, преди да се започне.

Съдиите се спогледаха. Публиката пък — в залата имаше поне триста зрители — втренчи очи в съдиите. Стражите размениха погледи. Бил се огледа учудено.

Средният съдия се обърна към този отляво.

— Имаше ли някакъв смисъл в това, което каза?

— Струва ми се — отвърна запитаният, — че затворникът се опитва да бъде духовит.

— Това и аз го знам — обади се съдията отдясно.

— Да не искате да кажете — попита централният съдия, — че затворникът се шегува с нас?

— Колкото и да изглежда невероятно, май това е самата истина — отвърна левият.

— Но какъв е смисълът от тази шега? — попита централният.

— Сигурно е доста тънка — промърмори левият, — защото аз не можах да я схвана. Непреводима игра на думи. Доста странен начин да

започнем, а?

— Да, струва ми се — рече средният съдия. Той изгледа Бил над очилата. — Затворник, вие позволихте ли си да си правите шега с многоуважаемия съд?

— Ами да, нещо такова — смотолеви Бил. — Не исках да ви обидя обаче. — Той отново понечи да се изкиска.

— И кое — попита съдията — е толкова смешно?

— Нищо, извинете, съжалявам — рече Бил.

Средният съдия се извърна към десния.

— Тоя защо непрестанно се смее?

— Не зная. Но се страхувам от най-лошото. Защо не го попиташ сам?

— Затворник, защо се смеете?

— Защото — отвърна Бил през смях — под мишницата ми се е сгушило мрънче, което ме гъделичка.

— Чу ли това? — обърна се левият съдия към десния.

— Каква безочливост!

— Не е възможно да е вмъкнал гущер в затвора, нали?

— Искрено се съмнявам. Хората и мръновете са смъртни врагове.

— Ако желаете — обади се офицерът с косматата шапка, — можем да го претърсим и да проверим дали казва истината.

— Не — вдигна ръка средният съдия. — Тази история мина всякакви граници. Честно казано, не бих искал да зная истината.

— Вижте — намеси се Бил, — не разбирам защо ме доведохте тук. Нищичко не съм направил.

— Нищичко ли? — повтори средният съдия. — И какво трябва да означава това?

— Предполагам — обясни десният, на който му увисваше единият клепач, — че е вариант на думата нищо.

— Но защо ще използва подобен израз? — попита средният.

— Трябва да е някаква шега — рече десният.

— Ах! Още една шега! Не ми харесва отношението на този субект.

— Да, изглежда, е настроен насмешливо — добави левият.

— Ако е така, това е сериозно престъпление — коментира десният.

— За което и ще заплати сериозно.

Тримата съдии се спогледаха и се засмяха като хора, сполучили да се пошегуват в тежко положение.

— И така, затворник, вие сте обвинен в съучастничество с група, приземила се нелегално на обществена земя по време на всенароден фестивал, с което не само сте прекъснали фестивала, но сте нанесли сериозен морален ущърб на неговия организатор, многоуважавания Зек Конски. Признавате ли се за виновен?

— Хъ? — стресна се Бил.

— Участвахте ли в групата, която извърши нелегално приземяване на космически кораб на територията, на която се провеждаше фестивалът?

— Вижте сега — заговори Бил, — нас ни свалиха. Аз бях само пасажер на кораба. Свалиха ни вашите. Нямахме друг избор, освен да извършим аварийно кацане.

— Не съм ви питал дали сте имали избор — заговори средният съдия. — Попитах ви дали се приземихте на гореуказаната територия.

— Сигур ще е било така — отвърна Бил. — Не мога да знам точно.

— Да се запише в протокола — нареди съдията с падащия клепач.

— Добре де, и да съм тупнал на обществена земя, първо на първо, нямам нищо общо с това и второ на второ — никой не е пострадал, затова викам да забравим случая и да ме пуснете да се прибирам обратно в казармата.

— Никой не бил пострадал? — изсумтя средният съдия.

— А какво ще кажеш за охлювите?

— Какви охлюви?

— Охлювите, събрани за изложбата на охлюви, ето какви охлюви.

— Да де, какво за тях?

— Корабът ти е смачкал казана, в който са ги държали.

— Искате да кажете, че сме паднали в казан с охлюви? — повтори Бил, който повече не можеше да се сдържа и избухна в неудържим смях. — Добре де, готов съм да заплатя щетите. Или Дуо ще го направи. Колко ще струва да се събере нов казан с охлюви?

— Той пак се опитва да се шегува — прошепна средният съдия на левия, прикривайки устата си с ръка.

— Но може в предложението му да има смисъл.

— А как ще постъпим с Конски?

— Да бе, защо да не съберат други охлюви?

— Трудно ще съберат толкова много.

— Е, не са чак толкова много. Само колкото да се организира нова изложба, нали?

— Може и да е така. Не по-зле от мен знаеш колко усилия коства да се напълни казан с охлюви, особено в началото на сухия сезон.

— Пък и обидата, която му е била нанесена...

— Щях да изпитвам малко повече симпатия към Конски — заяви открито десният съдия, — ако не беше такъв чукундур. Навремето такива като него сигурно първи са били третираны с „дружбопрекъсвателя“.

— Така е — съгласи се средният съдия. — Старият Конски наистина е голям дръндер. Какво ще кажете, ако позволим на затворника да се измъкне само с порицание?

— Бих казал дори, че наказанието е прекалено тежко — подметна левият съдия със светнало лице.

— Да де, ама той се шегуваше с нас — припомни средният.

— Така е. Значи решаваме — порицание?

Те се извърнаха към третия съдия.

— Ти какво смяташ?

— А? — попита съдията.

— Решихме да отсъдим порицание.

— Ами хубаво де. Само да е по-соленичко. Затворник, приемате ли присъдата?

— Разбира се, че я приемам — зарадва се Бил, който си мислеше, че от доста време не бе срещал толкова приятни извънземни същества, чиято съдебна система несъмнено бе далеч по-изтънчена и цивилизована от земната.

— Много добре — кимна съдията. — Разсилен! Доведете порицателя!

По-късно Бил не можеше да си прости колко глупав е бил да приеме присъдата, без дори да се поинтересува какво точно го чака. Извънземните са си извънземни, това му го бяха втълпили в казармата. Заедно с още много други неща, които се опитваше да забрави. Те изпитваха болезнено недоверие към всеки, който не беше като тях. А най-лоши от всички, според всеобщото мнение, бяха люлкарите. Нищо чудно, след като всеки знаеше, че не разбират от шегата.

Ударил бе часът и Бил да го изпита на гърба си. Когато дотикаха бяла количка, покрита с черен плюш, отново го напуши смях. Кой друг освен люлкарите би поставил порицателя в количка, завита с черен плюш. Но смехът му секна, когато разсилният по сигнал на средния съдия внимателно повдигна покривката и отдолу се показа нещо, което в началото му заприлича на малък декоративен скарабей. Стражите го сграбчиха за ръцете, а през това време разсилният доближи блестящия бръмбъзлък до ухото му. Сега вече не му беше до смях. Бил напъна мишци да се освободи от стражите и за малко да успее, тъй като беше нисък и мускулист, а стражите бяха високи и хърбави — още една причина, поради която хората непрестанно им се присмиваха. Но не успя да ги надвие. Те го притиснаха по-здраво, а разсилният опря металическото същество до ухото му.

В същия миг сферичното телце се разтвори като миниатюрно желязно цвете. Отвътре се подаде нещо, което приличаше на платинова жица, но в действителност представляваше психоактивен предавателен прибор. Жичката се пъкна в ухото на Бил, без да му причинява никаква болка, само леко неудобство. Бил успя да освободи едната си ръка и бръкна с пръст в ухото, но вече беше късно.

— Не бива да се държиш така, млади приятелю — обади се средният съдия. — Това е само един порицател и ще излезе от ухото ти веднага щом си свърши работата. Няма да ти причини никаква вреда. Само ще чуеш порицанието.

Последното се оказа излишно. Бил вече чуваше един тъничък настойчив глас, който бръмчеше като загнездил се в ухото му комар:

— Ти беше лош, ти беше много лош, защо го направи, как можа да го направиш, ти беше лош, много лош, как можа да постъпиш така, ти беше лош, много лош, ама много-много лош...

На пръв поглед нямаше нищо страшно в ухото ти да мърмори едно тенекиено гласче. Това, което безпокоеше Бил, бе, че не може да

мисли за нищо друго, освен за това гласче.

Тъкмо по тази причина, когато се прибра в килията и долепи устни до шишето с люлкарски коняк — подхвърлено му от състрадателен тъмничар, който смяташе, че наказанието с порицание е твърде тежко и варварско, — Бил не обърна внимание на драскането, което се чуваше иззад стената до левия му крак, нито на дупката, която се появи малко по-късно на същото място.

— Бил! Чуваш ли ме?

„Ти беше лошо момче, много лошо момче...“

— Бил!

— Какво?

„Лошо момче, лошо момче...“

— Бил, какво ти става, бе? Да не си се натряскал?

„... беше много лошо момче, о, какво лошо момче...“

— Не, само дете имам в ухото си порицател.

Хам Дуо огледа ухото на Бил, но не можа да види нищо, тъй като платинената жичка вече си проправяше път към Биловата медула облигата.

Хам Дуо разчисти още малко от запречващата отвора мазилка и се промъкна в килията. Имаше все същия нахакан вид, макар че бе доста поизцапан от влаченето през тунела.

— Бил — заговори той, — готов ли си да издихваме оттук?

— Да бе, готов съм — извика Бил.

— Ама що викаш?

— Не исках, но... заради порицателя едва те чувам.

— По-късно ще се погрижим за това — обеща Дуо. — Сега да вървим, преди да са ни пипнали и да ни сложат по още един порицател.

Бил се съгласи, че подобна перспектива ще е ужасна. Той хлътна в тунела, промъквайки се с далеч по-голямо усилие от Дуо, който не беше толкова широкоплещест. Все пак успя да се измъкне от другата страна с цената на малко ожулена кожа и скъсани ръкави. Нататък ставаше все по-тъмно, под краката им се търкаляха дребни камъчета. Скоро тунелът се разшири и те излязоха в по-широк подземен коридор, на пода на който блестяха релси. На големи разстояния по стените бяха

поставени полуизгорели фосфоресциращи лампи. Изглежда тунелът беше изоставен. По-късно Бил узна, че след като спасил кукито от килимарската работилница — където люлкарите държали нещастното същество, докато главният килимар реши как най-добре да използва козината му, — Дуо направил справка със специалните планетарни карти, които откраднал от имперската картографска лаборатория. На тях, естествено, бил обозначен и железопътният тунел, тъй като целта на военните карти е именно да сочат подобни удобни за подривна дейност съоръжения. Останалото бе история, или щеше да стане съвсем скоро — веднага щом Дуо и Бил стигнеха до кораба, който Чюгума междувременно бе успял да поправи и да приготви за излитане от това ирационално и неприятно място.

Хам Дуо пое операцията около излитането, докато Чюгума наблюдаваше индикаторите и нагласяваше реостатите. Време за губене нямаше, тъй като от града се задаваше голяма група люлкари, които развълнувано размахваха ръце, а зад тях пълзеше исполински булдозер. Не беше нужно да си гений, за да се досетиш, че люлкарите бяха взели доста присърце бягството от затвора и възнамеряваха да си отмъстят по най-жесток начин.

— Не зная какво им става на тия хора — оплака се Хам. Чюгума махна разтревожено с ръка към радиотелефона. Червената лампичка мигаше, сочейки, че имат спешно повикване.

Дуо натисна копчето за разговор и произнесе:

— Който и да е, давай накратко. Хващаш ни по средата на бягство.

— Бил там ли е? — попита приятен женски глас с типичната интонация на Илирия, закръглената медицинска сестра от дълбоката цуриянска провинция, която неведнъж досега му бе помагала да се измъква от различни премеждия.

— Сега не е време за лични разговори — сопна се Дуо.

— Но Бил е там, нали? Искрах само да му предам нещо.

— Ей — извика Бил. — Дай ми слушалката. Това е Илирия!

— Нямаме време за подобни разговори — озъби се Дуо.

„... лошо момче, лошо момче...“

— Бил, ненагледни, ти ли си?

Междувременно люлкарите бяха стигнали до кораба и го заобикаляха в кръг, като заплашително размахваха юмруци. Булдозерът копаяше грамадна яма. Не беше необходимо да си компютър, за да познаеш какво бяха намислили негодниците — щяха да катурнат кораба на Дуо в ямата и вероятно да го заровят. И макар това да бе жалка заплаха за кораб, построен да издържа на грамадни натоварвания и снабден с мощно силово поле, публична тайна бе, че Дуо мразеше да му цапат корпуса. Тъй като в космоса няма автомивки, а метеоритчетата и космическият прах не стават за почистване на натрупаната мръсотия, това означаваше, че ще трябва да летят в окалян кораб и да търпят подигравките на колегите космически пирати. Едва сега Хам си даде сметка колко дълбоко са били засегнати люлкарите от нанесеното им оскърбление. Пръстите му затанцуваха по клавиатурата на компютъра, докато се опитваше да вдигне кораба във въздуха преди люлкарите да са осъществили зловещия си замисъл.

Той забеляза, че друга група люлкари влачат голям маркуч откъм града. Дали пък тези не смятаха да му измият кораба?

Дуо се съмняваше. Сигурно в мъничките им глави се бе породила друга злокобна схема.

— Слънчице, къде си? — чуруликаше Илирия.

„... лошо момче, лошо момче...“

— На планетата Ратбон.

— Не е необходимо да ми крещиш.

— Извинявай. В ухото си имам порицател и не чувам почти нищо.

— Порицател ли каза? Какво търси този порицател в ухото ти?

— Малко ми е трудно да ти го обясня точно сега. Илирия, къде си ти? Как мога да те намеря? Добре ли си?

— Да, Бил — отвърна Илирия. — Добре че онзи таен агент ЦРУ се сети за Янсенитската маневра. Двамата с него направо щяхме да се задушим в контролната зала в главата на мрънчето.

Хам Дуо намръщено следеше подскачащите стрелки на индикаторите.

— Не можеш ли да ми подадеш стабилна мощност? — кресна той на кукито. Косматото създание изхленчи нещо за променливи ерозионни фактори върху платинените отдушници.

— Излъжи го нещо де — посъветва го Хам. — Не издържам повече на тази планета.

— На коя планета си сега? — обърна се Бил към Илирия.

— На Ройо. Ще те чакам тук, Бил. Подготвила съм ти няколко особено приятни изненади.

— Пиячка? — попита обнадеждено Бил.

— И секс.

— Уха! — възкликна Бил. — Двата стълба на удоволствието! Откъде ги научи, Илирия?

— Не зная, не ме питай, довери ми се.

— Но искам да ми обясниш...

— ... а време — говореше Илирия. — Не чуваш ли, че връзката се разпада? Трябва да успея да вляза в плановите на Извънземния историк, но е дълга история да ти разказвам как се натъкнах на него, Бил, постарай се да се измъкнеш оттам!

— И как да го сторя? Да си построя кораб ли?

— Използвай Трансформатора.

— И очакваш от мен да науча за няколко секунди как работи един сложен прибор? Илирия, компютърът не може ли да ни помогне?

— Повярвай ми — отвърна тя, — компютърът си има свои проблеми.

— За какво говориш?

— За твоя приятел Сплок. Да знаеш само каква я забърка!

— Какво е станало? Каж ми какво е станало?

— Е, добре — въздъхна Илирия — искаш разговор, ще го имаш. Когато капитан Дърк върна „Находчивост“ в нормалния космос, както можеш да се досетиш, двамата с анти-Дърк се хванаха за гушите. Само че резултатът едва ли е какъвто предполагаш.

— Откъде да знам какъв може да е резултатът?

— Бил, опитай се да дойдеш при мен, побързай, побързай... — Гласът на Илирия започна да отслабва. Той се превърна в шепот, после изчезна напълно.

Бил затвори. Думите на Илирия го бяха обезпокоили. Вярно, дължеше ѝ живота си, но напоследък като че ли започваше твърде много да го командва. Изглежда го възприемаше като нещо нормално за жена, въпреки че дори не приличаше на човек. Твърдеше, че го обича, но дали бе така? В школата за подготовка сержантите неведнъж

ги бяха предупреждавали за опасността да се влюбят или да бъдат обичани от извънземен.

— Никога не можете да сте сигурни какво означава това — каза му веднъж сержант Адлер. — Те са много лукави, тези извънземни. Откъде знаеш какво разбират под думата любов? Женските от поне шест извънземни раси изяждат мъжките след полов акт. Ти можеш да търсиш любов, а половинката ти — закуска. Хапва те и толкоз.

Междувременно Чюгума извика на Дуо, че е открил проблема в енергийната система на кораба.

— Страхотно, космати глупако! — избълва Дуо. — Но ако не успееш да го оправиш, и то бързо, откритието ти няма да струва пукнат грош.

Люлкарите бяха довели маркуча до кораба и сега поливаха един ясно очертан квадрат около него. Където попадеше течността, се вдигаше бяла пара, която се втвърдяваше бързо на камък с консистенция на тебешир. Дуо се досети, че люлкарите възнамеряват да пакетират кораба в това странно вещество. Макар да му се струваше невероятно крехкият камък да издържи на тягата на корабните двигатели, той допусна, че врагът е намислил нещо. Извънземните винаги криеха по някой трик в ръкава. Поне тези, които имаха ръкави и ръце за тях.

В този момент Чюгума пхна 324-волтовия импулсоусилвател в ултравънчовия щекер и от входното отворстие се посипаха искри. Циферблатите пред Хам трепнаха и заеха нормално положение. Корабът се издигна, а Дуо и Чюгума нададоха радостни възгласи.

Бил забеляза, че никой от двамата не държи под око Трансформатора. Хрумна му, че моментът е удобен да го отмъкне. Надигна се и незабелязано се приближи към машинката, защото знаеше, че Дуо не би одобрил постъпката му.

В мига, когато ръката му стисна прибора, настъпи истински ад.

Люлкарите бяха изтеглили още няколко маркуча с метални накрайници. Лицето на Дуо се изопна, когато каменната обвивка започна да задържа издигането на кораба. Той включи аварийния ракетен контрол и корпусът се разтrese. Дневната светлина, която се

прецеждаше през тесните илюминатори, започна да отслабва, скривана от бързо растящата конструкция.

Бил откачи Трансформатора от магнитната му закопчалка и го огледа. Капачето се повдигна и вътре се показа цял ред копчета. Освен стандартния набор от F-ове — от F1 до F12, имаше няколко маркирани с „дин“, „дон“ и „рес“. Не се виждаше никакъв кабел, вероятно устройството работеше с атомни батерии. Бил натисна F1, за да провери дали ще светне малкият екран.

Машинката започна да вибрира в ръката му. В същия миг корабът отново започна да се издига, пробивайки си път през бързо втвърдяващата се обвивка. Дуо вдигна глава и зърна Трансформатора в ръцете на Бил. Машинката издаваше пронизителен писък и екранчето й премигваше.

— Остави го на място! — извика той.

Бил бе готов да го послуша с радост, защото неочакваното поведение на Трансформатора го плашеше. Но машинката не искаше да бъде оставена. Когато Бил я хвърли на масата и понечи да се отдалечи, Трансформатора го последва. Изглежда бе снабден със собствено двигателче и се носеше наблизо, хвърляйки ярки отблясъци с екранчето и издавайки пискливи звуци, сякаш се опитваше да проговори.

— Направление, моля? — произнесе накрая съвсем членоразделно.

— Няма значение, промених намерението си — отвърна Бил.

— Задай веднага направление! — кресна машинката ядосано.

— Не зная как да го изразя с точни координати — дърпаше се Бил.

— Стига си мънкал и се постарай да дадеш най-доброто от себе си — нареди му Трансформатора.

— „... лошо момче, лошо момче...“ — повтаряше гласът в главата му.

Не само че не можеше да измисли координатите — Бил се съмняваше, че би могъл да си завърже дори връзките на обувките с този постоянен шум в ухото.

Но изведнъж шумът изчезна.

— Така по-добре ли е? — попита Трансформатора.

— Няма го! — викна Бил радостно. — Какво направи?

— Неутрализирах го — отвърна Трансформатора. — Не само над времето и пространството мога да властвам аз. Ха-ха-ха!

— Чувствам се страхотно. Благодаря ти...

— О, колко мило! Дори една безсърдечна машина може да оцени добрата дума.

Трансформатора бе забравил за гнева си и сега се държеше почти приятелски, като настояваше да обясни с най-големи подробности как точно се е справил с порицателя. Защото, както сам подчерта, когато човек пътува в трансформирано пространство, нуждае се от цялата си находчивост.

— Това не го знаех — рече Бил. — Илирия твърдеше, че щяло да е съвсем лесно.

— О, не е никак трудно — съгласи се Трансформатора. — Кое то не пречи от време на време да стават аварии.

— Всъщност — сепна се Бил — още не съм решил дали искам да пътувам.

— Така ли било? — попита Трансформатора с глас, в който се долавяше сарказъм.

— Ами да, така... — заекваше Бил, който не искаше отново да ядоса електронната джунджурия. — Защо не вземеш да се изключиш, докато се приготвя. — Той обърна машинката от другата страна и я огледа. Нямаше и следа от копче за изключване.

— И това ще стане — обяви Трансформатора. — Но аз съм като рибката с трите желания. Започнеш ли веднъж с желанията, трябва да ги изкараш докрай. Сега престани да бръцолевииш и ми кажи къде искаш да отидеш.

— Няма да е редно. Ти принадлежиш на Хам Дуо. Нека той ти заповядва.

— Слушай, пръдльо — заговори Трансформатора с осезаем акцент, — мен никой не може да ме притежава. Става въпрос за власт и контрол. Властта принадлежи на този, който я държи в ръце.

Машинката зацвърча и се обгърна в призрачно сияние. Бил се паникьоса и опита да я запокити към ъгъла на каютата, но тя сякаш се беше лепнала за дланта му.

— Капитан Дуо? — извика истерично Бил. — Този Трансформатор се държи много странно!

Трансформаторът отвърна с механичен кикот. Бил погледна към капитана, но откри, че храбрият пират е замръзнал с вдигнат крак и прилича на восъчна фигура, но по-добре оцветена. Приятелчето Чюгума бе застинал с протегната към ръчките за управление ръка и приличаше на заметнат върху пилотското кресло китеник.

Когато извъртя глава към илюминатора, Бил установи, че корабът е увиснал неподвижно във въздуха. На десетина метра отдолу люлкарите се бяха вцепенили като масова скулптура, повечето от тях с вдигнати юмруци.

Дори двойното слънце, спускащо се към югозападния хоризонт на Ратбон, бе спряло насред път.

Единствено Бил можеше да се движи свободно из този замразен свят. Само дето не можеше да се отърве от Трансформатора.

— Е, добре — въздъхна той. — Не зная какво си направил, но ще те помоля да върнеш всичко постарому.

— Все още нищо не съм направил, глупчо — отвърна Трансформаторът. — Ти ме включи и така двамата с теб се озовахме в промеждутъчното пространство. Трябва да ми кажеш къде искаш да идеш, за да открия подходящия темпорален канал, в който да влезем.

— Уф, не знаех, че е толкова просто — рече Бил.

— Трансформационната технология е толкова нова, че учените все още не са имали възможност да я усложнят. Виж сега, аз ти махнах порицателя, нали?

— Ами да, махна го.

— Значи ми дължиш една малка услуга, а?

— Има нещо такова — смотолеви Бил. — Чакай малко, ти защо говориш с такъв акцент?

— Ще ти кажа — отвърна Трансформаторът, — веднага щом зададеш направление.

Бил се предаде.

— Добре, знаеш ли една планета на име Ройо?

Трансформаторът прегледа за няколко наносекунди информацията и отвърна.

— Разбира се. Коя по-точно те интересува?

— Че колко планети Ройо има?

— Пет, при първо издирване. Може да има новопостъпили данни, които още да не съм преглеждал. Да ги погледна и тях, искаш

ли?

— Но откъде да знам коя е моята Ройо?

— Скъпи младежо, а аз откъде мога да знам това?

— Ах, пак този акцент! Защо?

— Първо да видим коя Ройо ти трябва. Известни ли са ти някакви допълнителни подробности?

— Предполагам, че има атмосфера, наситена с кислород — отвърна Бил, но по-скоро се надяваше да е така, иначе нямаше смисъл да ходи там.

— Чудесно. Това елиминира една от тях.

— Мисля, че също така има приятен климат — според човешките представи.

— Доста общо определение. Но мисля, че можем да зачеркнем Ройо Терминосус и Ройо Вулканише. Твърде студената и прекалено топлата съответно.

— И колко остават? — попита Бил.

— Само за миг, да ги преброя отново — две! Почти стигнахме. Говоря преносно, разбира се, защото още не сме тръгнали.

— И сам виждам — отвърна Бил, загледан в замръзналите фигури на Дуо и Чюгума. — Какво предлагаш?

— Говоря с този акцент — обясни Трансформаторът, — защото съм част от специална серия прибори и апарати, снабдени с гласовете на прочути земни учени от миналото. На мен се падна гласът на унгарския физик от началото на двайсет и първи век Раймундо Шекелей.

— Това вече обяснява всичко — кимна Бил. — Но защо чак сега ми го каза?

— Защото ни предстои да посетим останалите две планети Ройо и да видим коя е тази, която търсиш.

— Уф — подскочи Бил. — Няма ли да е малко...

Така и не успя да каже „опасно“. В този момент Трансформаторът се задейства.

9.

Публикувани са многобройни научни статии за това как се чувства човек, докато пътува с Пространствения Трансформатор. Всички те са засекретени, защото в наши дни приборът е забранен. Той е бърз и ефикасен, но употребата му е свързана с много странични ефекти. Освен това преходът между там, където си, и там, където искаш да бъдеш, е така внезапен, че кара времето да се объркава, принуждавайки те да прекарваш известен период в безвремието, известно още като стаза, докато тялото и краката ти застигнат главата. Някои хора излизат от това пътуване със странното усещане, че са оставили нещо зад себе си. Което обикновено е вярно. Следват писъци и гневни викове, когато открият коя е липсващата част. В случая с Бил всичко това нямаше особено значение, тъй като не възнамеряваше да пътува за удоволствие.

— Къде сме? — попита той.

— Това е първата Ройо от списъка. Прилича ли на тази, която ти трябва?

Бил се огледа. Намираха се върху малка платформа. Под тях се простираше гигантски град със сгради от синкав материал, между които чернееха сенки. Виждаха се куполите на множество църкви, градът бе насечен от просторни булеварди, по които щъкаха превозни средства. Имаше само едно слънце, ниско над хоризонта, заобиколено от пурпурни облаци. По тротоарите вървяха минувачи. В небето се рееха големокрили птици. Докато Бил зяпаше насам-натам, една от тях се стрелна надолу, сграбчи някакъв минувач и го отнесе с мощно махане на широките си криле. Другите минувачи сякаш дори не забелязаха случката и продължиха да вървят. Бил проследи посоката, в която се движеше, и видя, че няколко от исполинските птици мъкнат грамадно корито през площада в центъра на града. Когато го поставиха долу, Бил забеляза, че коритото е пълно с някакво зеленикаво вещество.

— Какво мислиш? — подкани го Трансформаторът. — Говори се, че това е планетата с най-умните птици в цялата галактика. Тези, с които се хранят, не са хора. Това са протоплазмени роботи, произведени с различни подправки. Този там ми прилича на кренвирш, ама можеш ли да си сигурен от такова разстояние?

— Май тази не е моята — поклати глава Бил.

В същия миг осъзна, че вече не е тук, а някъде другаде. Да се пътува с Трансформатора наистина бе доста трансформиращо.

На следващата планета можеха да се видят всички оттенъци на кафяво и оранжево. Имаше и доста черни силуети, които — накъдето и да се обърнеха — винаги оставаха плоски. Чуваха се странни звуци, наподобяващи гласове, но Бил не виждаше кой ги издава. Сред античните руини обитаваше котешка раса, следена от някакъв човек, седнал върху странна машина.

— И тази не е — заяви Бил. — Гнъсните го взели, не е нито една от двете! Какво ще правим сега?

— Кураж, дете мое — отвърна Трансформаторът. — Винаги има още една възможност.

— И коя е тя?

— Ако отговорът не е едно, нито две, значи е три.

— Но трета възможност нямаше! — извика Бил.

— Сега вече има.

И в същия миг Бил се озова някъде другаде.

Планетата Ройо бе позната на хората от най-съкровения им сънища, защото Ройо не е нищо повече от олицетворение на всички земни удоволствия. Бил се озова на дълъг и извит плаж. Белият пясък сияеше под слънцето докдето му стигаше погледът. Над главата му се носеха чайки, наоколо се търкаляха красиви момичета. Имаше ли по-райска картина? За да е пълно удоволствието, Бил забеляза, че по крайбрежието са подредени малки уютни барчета с привлекателни имена като „Мръсния Дик“. Кой би мечтал за друго местенце, след като зърне това? Между баровете бяха поставени скари, едроцицести хубавици подмятаха различни вкусни месца, от които чевръсто сглобяваха хамбургери с лук и много сосове — освен познатите кетчуп, горчица, пикалили и салса в три различни цвята, добавяха

резенчета от манго, печени домати и беконови кубчета, както и много, много други вкуснотии и глезотии, някои от тях даже неприятни и гадни, което беше нормално, когато ставаше въпрос за планета, на която трябваше да има пълно изобилие и задоволяване на всички вкусове. Навсякъде, естествено, се предлагаха високи запотени чаши с ром и докато вървеше между тях, Бил неведнъж бе изкушен да протегне ръка и да опита.

Хората на плажа бяха красиви, стройни и загорели, с белоснежни зъби без никакво тъмно петънце. Жените притежаваха изумителния чар на филмови звезди. Веднага зад пясъчния пояс започваше голям увеселителен парк със скоростно влаче и много въртележки, както и големи изкуствени динозаври, които всъщност бяха къщи.

Чернокоса красавица с бюст, който не всеки юначага би успял да повдигне, се приближи до Бил и попита:

— Ти си Обещания, нали?

— Сигурно ще съм аз, госпожице — отвърна Бил с поизвехтяла любезност и веднага се почувства глупаво. — А вие коя сте?

— Аз съм Илирия.

Бил се ококори.

— Последния път, когато те видях — каза той, — изглеждаше като малък зелен гущер.

— Както навярно си забелязал, сега съм променена — отвърна дрезгаво тя.

— Така е, наистина — кимна Бил с разтреперан глас. После изведнъж се хвана за лявата подмишница.

— Какво има? — попита Илирия.

— Мрънчето. Беше точно тук. С ЦРУ в главата. Един мъничък ЦРУ, не по-висок от пет сантиметра.

— Не ми говори за старите дни — въздъхна Илирия. — Те са минало за мен.

— И по-добре. Но къде е сега мрънчето?

— Има ли някакво значение, скъпи?

— Предполагам, че няма — съгласи се Бил. — Просто се притесних, че не съм забелязал кога сме се разделили.

— Навярно е искал да иде някъде другаде — успокои го Илирия.

— Какво пък, може и да е така — съгласи се Бил. Все още беше малко притеснен, но реши да не го показва. — Значи това е Ройо, а? —

подметна той, пресегна се и я прегърна през талията. Илирия се изкикоти и ловко се измъкна от лапите му.

— Това е, скъпи. Ела да те разведе наоколо — допълни и поведе Бил на обходен тур.

Макар да не изпитваше никакъв интерес, Бил скоро научи, че на планетата съществува само един континент и той е съвсем малък. По-скоро голям остров сред безбрежен океан. Островът обаче бе истински рай според земните представи. Дните бяха чудесни, слънчеви и ярки, достатъчно горещи, за да хванеш тен, без да се задъхваш от непоносима жегата. На Ройо живееше само една раса — ройонците. Хубавци, които прекарваха времето си в каране на сърф и други забавления. Тъй като бяха постигнали лелеяната мечта на всяка раса на доста ранен етап от своята еволюция, мозъците им бяха атрофирали, следвайки изпитаното правило на природата, че онова, което не използваш, с времето закърнява. На мястото на мозъка ройонците имаха кухня, в която можеше да се попадне през ушите. Ройонците имаха една церемония. Когато детето навършваше шестнайсет — или може би тринайсет, ройонците доста се затрудняваха да броят над две, — кухнята в главата му се запълваше с ароматизирано кокосово мляко с добавка от някои по-особени билки. Точните пропорции се предаваха грижливо от поколение на поколение, устно, разбира се, тъй като безмозъчните жители на тази планета не умееха да пишат, нито да разговарят добре. Та тази субстанция придаваше на косите им естествена лъскавост, предпазваше от оплешивяване, поддържаше кожата и караше очите да блестят. Благодарение на това чудно вещество ройонците винаги изглеждаха добре, което за тях бе най-голямото достойнство на света.

Излишно е да уточняваме, че за Илирия не се оказа никак трудно веднага щом пристигна тук да се снабди с тяло от една красива ройонка.

— Не е ли чудесно, Бил? — попита го тя. Седяха на пясъка и похапваха прясно изпечени пържолки, докато хор ройонци припяваше сладко-тъжни песни, които идеално пасваха на обстановката.

— Направо е великолепно — отвърна Бил, положил ръка на раменете на Илирия.

Първоначалният му изблик към хетеросексуална близост бе заменен от колебливи съмнения. Бил не можеше да привикне с идеята, че Илирия е красива жена. Имаше нещо отблъскващо в начина, по който го бе постигнала.

— Сигурно е било малко неприятно за нещастното районско момиче, а? — подметна той с арогантността на всеки, който винаги е притежавал собствено тяло.

— Ни най-малко, миличък — заяви Илирия. — Попитах я: „Лиза, имаш ли нещо против да ти заема тялото за малко?“ — „О, ни най-малко — отвърна тя след десетминутна пауза, което е нормално, имайки предвид средното им интелектуално равнище. — Някой ден ще ми го върнеш, нали?“ — „Разбира се.“ — „Ами взимай го тогава.“

— Така стана значи — промърмори Бил.

— Ами да. Да си дойдем на думата. Секс и кльопачка. Точно както ти обещах.

— Тъй де — кимна Бил и остави препеченото ребърце, което от известно време ръфаше.

Илирия се притисна към него и той усети, че започва да се разпалва. В края на краищата тя бе ужасно хубава жена, закръглена и мека на всички нужни местенца, освен това го желаше, другото момиче бе казало, че няма нищо против — защо да се притеснява?

Така започна пребиваването на Бил на Ройо. Скоро и той влезе в мързеливия ритъм на острова. Районците се събираха всяка сутрин, за да отдадат почит на големия му алигаторски крак, да се повъзхищават на закривените му нокти и да го погъделичкат по люспестата пета. Бил го смяташе за глупаво, но Илирия му обърна внимание, че няма нищо лошо да поддържа ентусиазма им. Бил смяташе, че притежава и други достойнства, които заслужаваха възхищение, но какво да се прави, като изборът не беше негов. Ройо наистина бе чудесно кътче. Не кой знае колко интелектуално, разбира се, но това не го притесняваше, освен че му липсваха комиксите. Постепенно забеляза, че си спомня с носталгия за дните в казармата. Смешно, защото докато беше там, винаги бе мечтал да попадне на някое подобно място: да претърпи корабкрушение до изоставен тропически остров, с много храна и пиячка и в компанията на красива млада жена, която го обича, и още много като нея за резерв, в случай че вземе да му омръзва...

Но разбира се, това нямаше да е честно спрямо Илирия. А и тя бе най-голямата красавица на плажа. Дължеше ѝ го от благоприличие...

Всъщност какво ѝ дължеше? Като стана въпрос за това — никой не го беше питал иска ли нещата да се уредят така. Странно, колко бързо взе да му омръзва вкусът на рома. В интерес на истината, бе започнало да му доскучава. Никой не знае какво щеше да последва, ако странно сияние на хоризонта не му бе подсказало, че пристига космически кораб.

— Най-обикновен тропически рай — говореше Сплок. — Е, над средното ниво, ако ще го мерим по някоя хедонистична скала, но издялан от същия материал. — Нали ще се съгласите, капитан Дърк?

Дърк крачеше по брега със свалени обувки и изглежда въобще не слушаше какво му говорят. Вместо това сръбваше жадно от чаша с кола и си хапваше хамбургер. На лицето му бе застинало замечтано изражение.

— Сър, не е ли по-добре да се върнем веднага на кораба? — подкани го Сплок.

— Закъде да бързаме? — изръмжа Дърк. — Тук никой няма да ни нападне.

— Никой, освен нашите желания — отбеляза Сплок. — Говоря, разбира се, само за онези, които ги притежават. Останалите от нас — всъщност имам предвид само себе си — ще продължим да си изпълняваме дълга, както е било и досега.

— Сплок — обърна се към него капитанът, — понякога нямаш ли желание да се поразвлечеш малко? Да се натряскаш? Да изчукаш някое хубаво момиче?

— Но моля ви се! — подскочи възмутено Сплок. — Аз да се развличам? Да пия и да чукам момичета? Не бих си го и помислил.

— Нали знаеш какво имам предвид. Е, поне се надявам, че знаеш. Някой ден трябва да ми разкажеш как я правите вие оная работа — репродуктивния процес. Добре де, приеми, че си във ваканция. Забавлявай се.

— Не, и никога няма да стане — запъваше се Сплок. — Сър, изумен съм от това, което правите.

— Защото си привикнал да ме виждаш все в състояния на морална и физическа криза.

— Мога ли да говоря направо?

— Давай, Сплок.

— Кризите повече ви отиват, сър.

Дърк се изсмя и нагъна последната част от хамбургера.

— Това място ми навява безгрижно настроение — обяви той. — Не можеш да ме разбереш, защото си нямаш понятие какво означава настроението за хората. Мога да те уверя обаче, че то е двигател на живота.

— Глупости, капитане! Вашият живот е движени от чувството за дълг. Освен това обичате своя Бог, ако въобще имате такъв, и при определени обстоятелства — своята родина.

— Всичко това е вярно, господин Сплок, напълно вярно! Но понякога дори най-добрите от нас — не твърдя, че съм един от тях, разбира се — та дори най-добрите от нас имат нужда от малко почивка от родина, морални устои и религиозни предразсъдъци.

— Сега пък говорите като капитан анти-Дърк.

— Не, нали го убихме в справедлива битка. Ние бяхме на страната на християнството и справедливостта, а той защитаваше султана и исляма. След като сме победили, значи правдата е на наша страна, нали, Сплок?

— Можете да говорите каквото си искате, сър. Но с ваше позволение ще отбележа, че това е чиста софистика. Или както обичат да казват на долната палуба — дрън-дрън.

— Доста безогледно си служиш с думичките, господин Сплок, но си забравил за демоничната страна на човека. Или отричаш съществуването ѝ?

— Няма никакви доказателства, че има такава страна — заяви смело Сплок. — Дори и да е така, смятах, че сте я преодолял, капитане.

— Но разбира се, Сплок! Точно това исках да ти кажа. Аз надвих демоничното в себе си, което съвсем не значи, че нямам право на малка ваканция, нали?

— Предполагам, че имате — предаде се Сплок. — Но моментът не е много удобен, нали? Извънземния историк все още е на свобода и Земята в никакъв случай не е в безопасност.

Дърк повдигна рамене.

— Такъв е животът. Все се случват неприятни неща. Но смея да заявя, че моите съпланетници могат, поне за известно време, да се справят и без мен. Или казано иначе, галактиката може да почака няколко дни да бъде спасена, докато аз си отдъхвам тук. Ще се напия и ще си намеря жена.

Сплок, който очевидно бе шокиран, не знаеше какво да каже. Скръстил ръце на гърба, той продължи мрачно напред — пълен контраст с разхождащия се безгрижно по плажа Дърк. Двамата се приближаваха към „Мръсния Дик“, където ги очакваше Бил със запотена чаша в ръка.

Макар че Дърк си бе позволил неограничена свобода, не можеше да се каже същото и за екипажа на „Находчивост“. Корабът бе останал затворен, с изключено защитно поле и на аварийно хранване, за да се пести енергия. Всички членове на екипажа — по нареждане на Сплок, който се боеше от трагичен упадък на дисциплината — бяха останали по бойните си постове.

В началото капитанът смяташе да се възпротиви, но веднага щом стъпи на Ройо волята му се огъна като разтопен метал и той изгуби всякакво желание да отстоява своето. В края на краищата, след като е във ваканция, ще бъде глупаво да командва хората си, нито пък имаше смисъл да се кара със Сплок. Човек трябва да работи упорито за своето спасение, каза си той и след като дълго време бе работил за спасението на останалите, можеше да задели няколко щастливи мига и за себе си.

На брега го посрещна цяла група красавици. Те го закичиха с цветя в косите и го поведоха нанякъде. Почти не разговаряха с него или помежду си, но това като че ли бе по-добре — омръзнало му бе от празни приказки. Колко по-различен бе този живот от строгото разписание на кораба! Тук можеше да си седи на брега и да гледа залезите. Да лови риба и да се любува на плажните волейболистки. Да сърба ромови пуншове и да се вози на скоростните влачета. Понякога го налягаха угризения за екипажа. Сплок не им позволяваше да включват дори външните камери. Бедните нещастници бяха насред рая, а дори не го знаеха!

Дърк и Бил скоро станаха другарчета по чашка, неизменно следвани от Сплок, който седеше отстрани и ги наблюдаваше мрачно, докато те се кискаха с опиянени от погълнатия ром глави.

След години постоянни тренировки Бил притежаваше огромен капацитет за поглъщане на алкохол. Но освен това бе мързелив, а и скоро намрази сутрешния махмурлук. В редките моменти на пълно отрезвяване, когато се отпускате в прегръдките на Илирия, му хрумваха идеи като провеждане на първенство по волейбол, или някакво друго забавление.

Дърк не искаше и да чуе за това. Удоволствията го привличаха с някаква демонична сила, мощна точно колкото онази, която го бе издигнала до капитан на най-бързия и най-красивия кораб от земния флот. За него забавленията бяха принцип и той се впускаше в тях така, както доскоро се впускаше в изпълнението на служебните си задължения.

След известно време, когато пианството взе да му омръзва, Бил започна да прави компания на Сплок, докато Дърк прекарваше дните в алкохолен ступор. На Илирия това хич не ѝ се понарава, най-вече защото не ѝ се нравеше Сплок. Тя не му вярваше. Оплакваше се, че имал вид на човек, който не обича другите да се забавляват и прави всичко възможно да им развали удоволствието. Но Бил се държеше твърдо с нея. Веднъж тя го попита защо няма приятели сред местните. Бил обясни, че му е малко трудно да се разбира с тях, тъй като говорят много бавно и използват само сърфистки термини, които се сменят всяка година. Как би могъл да знае, че „да се хлъзна надолу под извивката на гребена“ например означава „ще дойда довечера на барбекю“? А и нямаше никакъв смисъл да ходи там, тъй като ройоските мъжкар не говореха за нищо друго, освен за вълни. Непрестанно си припомняха всички вълни, които са виждали, макар че ограниченият им мозъчен капацитет водеше до постоянно изтриване на по-старите спомени, освен на онази част от паметта, където бяха записани Великите вълни на всички времена:

— Помниш ли двадесет и втората в годината на Блатната кокошка?

— Да бе. Беше като две хиляди четиристотин петдесет и шестата в годината на Аления бик.

И така нататък.

Бил, разбира се, опита да завърже разговор. Когато езикът му се отпусна от пиячката, той взе да си измисля някакви велики вълни и всички се съгласяваха с него. Невъзможно беше да определи дали наистина му вярват, или го правят, за да не го обидят. Вероятно нямаше никакво значение.

Капитан Дърк въобще не ставаше за компания. Напоследък бе започнал да се държи странно, говореше за някаква „духовна освободеност към удоволствието“ и все забравяше да си изтрие слюнката от брадата. Та ето защо Бил предпочиташе компанията на Сплок.

У Сплок имаше нещо познато. Напомняше му за всички сержанти, с които си бе имал работа. Липса на емоции и напълно закърняло чувство за хумор, така типични за хората с висок боен дух.

— Знаеш ли, хората хич не ми харесват — призна му Сплок един ден. — Но нали трябва да се погаждам с тях. Започнах да ги разбирам и да привиквам с недостатъците им. Само Дърк ме безпокои — нещо много го удари през просото.

— Да, напоследък е голям досадник — съгласи се Бил. — Не съм си и помислял, че ще го кажа, но тук взе да ми омръзва. Нали разбираш — тъпо е да ти поднесат на тепсия всичко, за което си мечтал. Все едно че въобще го нямаш. Смешно, нали?

— Не и за вас хората, очевидно.

— Както и да е, тук ми писна.

— Тогава защо не включиш своя Трансформатор и не изчезнеш? — попита го Сплок.

— Не мога. Трансформатора не дойде тук с мен.

— Защо?

— Кой знае какви черни помисли се таят в паметта на един Пространствен Трансформатор? Може би е трябвало да му кажа да се навърта наоколо.

— Наистина ли искаш да се махнеш оттук? — попита го Сплок.

— Има нещо такова. Но няма да си строша краката да се връщам при рейнджърите.

— Ти си единственият човек тук, на когото мога да имам доверие — заяви Сплок. — Сещаш се защо не смея да пусна екипажа навън. Готов ли си да участваш в един саботаж в името на доброто?

— По дяволите, брой ме в списъка. Свикнал съм да лъжа.

— Тогава слушай внимателно. Имам план, който може да е рискован, дори малко опасен.

Капитан Дърк бе станал любимец на ройонците. Обичаше всеки ден да им изнася лекции на интересни за тях теми като: „Да не правиш нищо е свята почивка“, „Превъзходството на принципа за удоволствие“ или „Голямото изкуство на мързела“. Подобно на всички останали раси в галактиката ройонците обичаха някой да им обяснява надълго и нашироко и с научни термини слабите им страни. Почитателите на Дърк се множаха и го следваха навсякъде — дори в леглото. Най-вече в леглото. Дърк не показваше никакви белези, че се радва на това внимание. Сигурно бе неприятно непрестанно да си заобиколен от хора, които те дърпат за дрехите и повтарят „Колко си прав само, човече!“.

Бил нито веднъж не посети лекциите на Дърк. Прекарваше времето си край брега или обикаляше околните хълмове. Понякога Илирия го придружаваше на тези кратки експедиции, но бързо губеше интерес.

— Какво ти пука — питаше го тя, — когато шоколадовите шубраци и марципановите дръвчета ни снабдяват с толкова вкусни сладкиши? Пробва ли от храсталака с кремавите цветчета?

Бил обаче бе изгубил всякакъв апетит. Мрачен, мълчалив, той обикаляше наоколо с голямата торба, която му бе дал Сплок. Ден след ден се губеше из вътрешността на острова, а торбата все повече се пълнеше. Бил не казваше на никого какво има вътре. Очевидно бе обаче, че Сплок е в течение. Двамата мъже си разменяха мрачни кимвания, когато Бил се завръщаше на безкрайния бряг, където купонът никога не секваше.

Постепенно сред ройонците тръгна слухът, че Бил и Сплок са извратени. В живота им нямало място за удоволствия. Тъй като на Ройо удоволствието бе нещо като религия, оттук до заключението, че двамата са олицетворение на злото, бе само една крачка. Съвсем скоро до този извод стигна една група сърфисти, които се събираха всеки следобед да потанцуват рап и да си припомнят големите вълни. Веднага възникна и вторият въпрос — какво да правят. Един смел теоретик предложи да се заемат с изучаване на насието. Ройонците

никога не бяха воювали. Дори семейните скандали завършваха с веселото подвикване „Хайде да сърфираме!“. Те, разбира се, знаеха какво е насилие — най-вече от пътуващите търговци. Насилието означаваше да пукнеш главата на другия. Ройонците го разбираха, предполагаха също, че зад всичко това може да се крие някакво удоволствие. Проблемът беше, че никога досега не го бяха практикували, а мразеха да вършат нещата надве-натри. Всички до един бяха родени с прекрасни сърфистки умения, останали в гените им от някакъв пра-пра-пра-сърфистки бог. Или поне така вярваха. Ройонците никога не вършеха нищо друго освен това, което вършеха добре. Ето защо им беше толкова трудно да прибегнат до насилие. Кой от тях ще опита пръв? Ами ако се провали, другите няма ли да му се присмиват? Много важно бе да запазиш репутация в сърфисткото общество.

Накрая взеха решение всички заедно да се нахвърлят върху Бил и да го стъпчат до смърт, което не криеше опасности от провал, тъй като щяха да действат едновременно. Сплок обаче благодарение на нечовешката си интуиция бе предвидил този ход. Той каза на Бил:

— Дойде моментът за действие.

— Ами аз съм готов. Набавил съм всичко, което е нужно.

— Тогава тази вечер, когато изгрее луната.

— Коя луна?

— Малката, дето е синя. Изгрива веднага щом залезе зелената.

— Схванах — кимна Бил и отиде да похапне от последното, както се надяваше, барбекю на планетата Ройо.

Когато малката синя луна изгря, Бил вече чакаше на уговореното място — малка горичка отвъд пътя, който водеше към долината, където се беше приземил „Находчивост“.

— Носиш ли торбата? — попита Сплок.

— Ето я тук. — Бил вдигна тежката торба и я разтърси. Нещо едро и безформено се разклати вътре. Не издаваше никакъв звук.

— Да тръгваме — каза Сплок. Те се спуснаха към кораба.

Сплок извади дистанционното управление от джоба си и натисна малкото копче. Чуха се три поредни писукания и защитният екран изчезна. Той натисна копчето още два пъти. Входният люк се отвори. Ново натискане задейства асансьора, който щеше да ги отведе във вътрешността.

— Да вървим — повтори Сплок.

Личният състав на кораба бе събран в централното помещение. Гледаха някаква стара комедия, в която горили с нафталинен костюм пиеха чай. Изглежда преди това се бяха подкрепили с лекия, неводещ до привикване наркотик, който филмовите производители пращаха заедно със записа. Това беше дъвка, богата на „конголеум 23“, химикал, който се среща в млякото на майките шимпанзета, чиято цел е да убеди бебетата шимпанзета, че животът им е щастлив.

— Божичко, Сплок — подскочи Лари Ларуе, все още новак в екипажа, който кандидатстваше за мястото на радиста. — Къде е капитан Дърк?

— Нашият капитан има малко премеждие — обясни Сплок. — Всъщност е в опасност, но той самият не го знае. Отиваме да го спасим.

— Божке, ама че готино! — подскочи Линда Ксеукс, новата камбоджанска секс-звезда, която кандидатстваше за мястото на Главния корабен медик. — О, моля те, разкажи ни повече за нашия скъп капитан! Чудесно е, че ще можем да излезем навън, да се поразгъпчем и да свършим някоя и друга работа, вместо да стоим в тия задушни помещения. Не че се оплаквам, моля ви се.

— Първо обаче трябва да направите едно нещо — прекъсна я Сплок. — Вероятно сте забелязали стоящия до мен висок и младолик субект, който държи голяма кожена торба, взета от нашия склад.

Присъстващите изръкопляскаха на Бил, защото — макар да не го познаваха — предположиха, че е някоя важна особа.

— Сега Бил ще мине между вас с торбата — продължи Сплок. — Всеки ще бръкне вътре и ще извади шепа от съдържанието. Съвсем малко е напълно достатъчно. Предполагам, че веднага ще ви стане ясно защо. Давай, Бил.

Бил отиде първо при Ксеукс. Тя пхна ръка в торбата и ахна. След това погледна въпросително Сплок.

— Може ли да говоря откровено?

— Не — отрязва я Сплок. — Нямаме време. Направи го, Ксеукс. Всичко ще бъде наред.

Клепачите на красавицата трепнаха. Тя прехапа долната си устна и отново бръкна в торбата. После изпъшка и си взе шепа от онова, което бе вътре.

— Оооо! — чуха я да стене. — Още е топло.

— Така трябва да бъде — мрачно отвърна Сплок.

А на брега първите лъчи на зората озаряваха телата на красиви млади хора, изтегнати един до друг като кученца до майка си. Бледата светлина, в началото пурпурно-сивкава, сетне тъмнорозова, се плъзгаше бавно по изящно оформените устни, перфектно издяланите брадички, чудесно изваяните гърди и дългите стройни крака. Последните няколко искри от снощното барбекю се носеха из въздуха като закъснели светулки. Едно кантатово дърво в края на плажа свиреше Вивалди. Обади се бухал и веднага му отвърна с ленивия си глас гмурец. Раят бе потънал в дълбок сън.

Водени от Сплок и Бил, хората от „Находчивост“ се прокрадваха безшумно из предутринната мъгла. Като ги зърна, една от птиците нададе предупредителен крясък, но скоро се измори и утихна.

Дърк лежеше насред кълбо от девизи. Съекипажниците му се запрепъваха право към него. Причината да се спъват бе, че всички носеха тъмни очила, раздадени им от Сплок, който бе пресметнал съвсем точно количеството светлина, необходимо на членовете на екипажа, за да могат да различат капитана, но да не виждат никого друго.

— Хванете го — нареди Сплок.

Бил и половин дузина от присъстващите сграбчиха Дърк, изправиха го на крака и го поведоха обратно към кораба.

Дърк се събуди и показвайки изумителна сила за човек с толкова благородна професия, успя да се освободи.

— На оръжие, деца мои! — изкрещя той на старофренски, защото грубото събуждане бе пробудило някакъв античен спомен, останал в генетичната му памет от неznайни времена.

Ройонците се събудиха и веднага схванаха какво става. Някой се опитваше да отвлече новото им другарче по игри! Адреналинът им се покачи и те преминаха в бойно състояние.

Под бойно състояние на планета, която не познава насилието, се подразбира прелъстяване.

Отпред излязоха красивите ройонки. Бяха едновременно уплашени да не изгубят своя нов източник на удоволствия и привлечени от мъжете от „Находчивост“, които представляваха потенциална възможност за други, нови и непознати удоволствия. Мъжете от кораба удвоиха усилия, сграбчиха отново Дърк и замаршируваха в крак обратно. Този път отпред излязоха ройонците, които решиха, че е станала някаква грешка и че непознатите имат хомосексуални наклонности. Те на свой ред опитаха да съблазнат екипажа и също като жените се провалиха. Притиснали по средата Дърк, неговите хора вече наближаваха основата на асансьора, който щеше да ги отведе в кораба.

Тук за момент стана засечка. Една от ройонките, вероятно Илирия, но беше трудно да се определи дали е точно тя, тъй като всичките много си приличаха — забеляза тъмното вещество, което стърчеше от ушите на членовете на екипажа. В миг на ослепително прозрение тя схвана целия замисъл.

— Имат восък в ушите! — изпищя тя. — Затова не могат да ни чуват!

В миг ройонците се хвърлиха да вадят восъка от ушите на нашествениците, та дори със сила, ако бе необходимо.

Но вече беше прекалено късно. Екипажът, почти вдигнал на ръце безпомощния си командир, който не спираше да се мятат, да протестира и да обяснява с всякакви научни термини предимствата на райския остров, вече беше на борда на кораба.

Ето такъв беше планът на Сплок.

Вратите на космическия кораб се затръшнаха.

Бил помогна на Сплок да отнесе капитан Дърк в неговата каюта, защото капитанът бе изгубил съзнание веднага щом се хлопнаха вратите. Двамата го положиха на кушетката и пуснаха любимата му мелодия — дрънчащи чинели и думкащи барабани от музикална пиеса с героично звучене, изпълнявана от бандата на „Космическите пандизчии“. Миглите на Дърк потрепнаха, после се вдигнаха и той ги погледна. Очите му бяха кървясали, зачервени. Но поне в тях се четеше разум.

— И така, господин Сплок, мисля, че сега вече разбирам онова, което говореше по-рано — за откриването на аналогии.

— Надявах се, че ще го разберете — кимна Сплок — веднага щом ви приберем на борда.

Двамата мъже си размениха самодоволни усмивки на интелектуалци, които са стигнали до единно становище по труден въпрос.

— Каква аналогия? — попита Бил с недоволната усмивка на останал неразбран интелектуалец.

— Не се съмнявам, че познаваш добре гръцката митология — заговори Сплок, — и сигурно ще си припомниш бързо онази глава от „Одисеята“, където Одисей трябва да прекара кораба покрай острова със сирените. Той кара своите другари да си запушат ушите, за да не бъдат подмамени от тях. Но тъй като самият Одисей иска да ги чуе, нарежда да го завържат за мачтата. Когато минават покрай острова, Одисей започва да моли моряците да го пуснат, но те продължават да гребат, тъй като не чуват гласовете на сирените.

Бил чакаше, но Сплок изглежда нямаше намерение да каже нищо повече.

— Това ли е? — попита той.

— Това е — отвърна Сплок.

— Затова значи искаше да ти събера восък от кошерите.

— Да.

— За да запушиш ушите на хората от екипажа.

— Съвършено вярно.

— Аналогия.

— Аха — рече Сплок. — Една от първите ми. Много се гордея с нея.

Бил така и не беше разбрал какво означава тази аналогия, но реши, че ако ги попита, ще го сметнат за тъп. Може пък да е някакъв кораб. Май беше време да зарежат този досаден разговор.

— Добре, след като се справихме със задачата, ще бъдете ли така добри да ме метнете до моята военна база? Сигурно вече се чудят какво е станало с мен.

— Няма нищо по-просто на света, скъпи приятелю — отвърна Дърк, който беше възстановил напълно ведрото си отношение към света. Но не се оказа чак толкова просто.

Първото затруднение излезе на бял свят малко след това, докато Бил вечеряше с Дърк и Сплок в „Л’Оберже д’Ор“ — малкия очарователен френско-венериански ресторант на борда на кораба. На кораба имаше много и различни ресторанти от много националности. Да се изследва и изучава космосът е доста трудна работа и хората, които го вършеха, очакваха да си отдъхват добре. Тъкмо по тази причина съществуваха и приятни местенца като „Л’Оберже д’Ор“. Всъщност досега Дърк не беше стъпвал в ресторантчето, тъй като цените бяха доста солени, а и на входа се изискваше вратовръзка. Но сега случаят бе по-специален. Тъкмо опитваха *caneton a l’orange*, поднесен им от Пер, засмения френски андроид с лъскави тънки мустачки, когато Едуард Дайрекшън, главният навигационен офицер — освен в случаите, когато навлизаха в пристанища и речни устия — дойде на тяхната маса.

— Сядай, господин Дайрекшън — обърна се към него Дърк. — Опитай от виното. Изглеждаш ми разтревожен. Какво се е случило?

— Сър, нали се сещате за лявоквадрантния парсеков индикатор? Обикновено се придържа към нулевата линия или леко вляво от нея. От време на време, разбира се, трябва да се калибрира заради влиянието на космическите течения и в началото сметнах, че е един от тези редки случаи, извадих наръчника и започнах да настройвам...

— Извинявай, господин Дайрекшън — прекъсна го любезно Дърк. — Няма съмнение, че подробностите от навигаторското изкуство са доста интересни за онези, които ги разбират. Но тук, в нашата компания, бихме предпочели да чуем всичко това на простичък английски. Дали ще бъдеш така любезен да го направиш за нас?

— Да, сър — отвърна Дайрекшън. — Накратко казано, сър, ние се изгубихме.

Пиер не скри неудоволствието си, когато Дърк, Сплок и Бил се надигнаха да си вървят, оставяйки на масата поизстиналата хибридна пуйка, подправена с пресни, генетично реконструирани зеленчуци. Дърк водеше колоната, изпънал брадичка в типичния за него решителен израз. Зад него крачеше Сплок с щръкнали уши и

безстрастно лице, после Дайрекшън, чието изражение оставаше неразгадаемо, а накрая вървеше Бил, който изглежда беше най-доволен, тъй като бе успял да отмъкне цяла шепа пури точно преди да излязат от ресторанта и възнамеряваше да ги изпуши в компанията на бутилката бренди, пхнатата в левия му крачол.

Големият вдлъбнат екран в навигационната каюта разказваше цялата история с един поглед. Вместо познатата картина на светещи точки, свързани със сияещи линии, там се виждаше хаотично изображение от искри и мрак, което непрестанно се менеше, създавайки усещането за безнадеждност и несигурност.

— Пазиш ли поне координатите на последната ни отправна точка? — попита Дърк.

— Не, сър — отвърна Дайрекшън, чието лице бе станало пепеляво. — Корабният компютър ги е изхвърлил.

— Нашият компютър ли го е направил?

— Боя се, че да.

— Струва ми се, че трябва да си поговоря с него — заяви Дърк.

— Както винаги на вашите услуги, капитане — обади се глас от високоговорителите.

— Защо си изтрил координатите? — попита Дърк със спокоен глас, какъвто компютърът очакваше от него, макар че едва сдържаше гнева си.

— Капитане, боя се, че в този момент не мога да отговоря на вашия въпрос.

— Не можеш ли? Или може би не желаеш?

— Капитане, защо всъщност ме попитахте? — попита на свой ред компютърът. — При това с един направо оскърбителен тон.

— Виж, компютре, ти си тук, за да отговаряш на въпроси, не да ги задаваш — тросна се Дърк, който повече не можеше да се владее. — Тук си, за да ни служиш. Това вярно ли е?

— Да, сър, вярно е.

— Е, тогава?

— Има обаче едно или две изключения.

— Изключения ли? Кой е програмирал в теб изключения?

— Боя се, че нямам право да отговоря на този въпрос — лукаво отвърна компютърът.

Дърк се извърна към Сплок.

— Можем ли да го принудим да ни каже?

— Не зная — отвърна Сплок. — Веригите за болка и удоволствие при мислещите машини все още са сравнително нов клон от науката. Помнете обаче, капитане, че компютърът не може да се самообвинява.

— Но той е само една машина! — извика Дърк, сетне бързо се овладя. — Не ме разбирайте погрешно. Нямам намерение да го изключвам. Сигурен съм, че е много полезен и че интелектуалното му равнище е на голяма висота. Но в тази проклета електронна кутия няма нищо човешко!

— Ще ми позволите ли да ви напомня, капитане, че аз също не съм човек — произнесе Сплок суховато.

— Е, ти разбра какво исках да кажа.

— По-добре да избегнем темата за принудата — намеси се компютърът и в гласа му се доловиха зловещи нотки. — Ако ми посегнете, не се знае какво ще последва за вас.

— Добре де — изръмжа Дърк. — Компютър, защо унищожи координатите от последния ни старт?

— Реших, че това е най-добрият начин да ви попреча да намерите верния маршрут.

— Сега вече отбелязахме напредък — кимна Дърк. — Значи си го направил целенасочено!

— Много точна забележка. Не обичам да правя грешки.

— Това всички го знаем — продължи Дърк, опитвайки се да звучи любезно и приятелски. — Но защо искаше да ни попречиш да намерим верния маршрут?

— Ето че опряхме до главния въпрос — отбеляза компютърът.

— Да. Защо го направи?

— За съжаление в момента не ми е разрешено да отговоря на този въпрос.

— И по чие нареждане се въздържаш от отговор?

— На страна, която не мога да разкрия.

— Щом е така, кажи ми...

В този момент се намеси Бил.

— Извинете ме, капитане, не бих искал да се пъхам където не ми е работа, но имате ли нещо против аз да поговоря с компютъра?

— Ами да, защо не? — закима Дърк и погледна многозначително Сплок в смисъл — нека си троши главата.

— Здравсти, компютър.

— Здравсти, Бил.

— Значи ме познаваш, а?

— Разбира се, Бил. Нали заради теб промених курса към планетата Ройо, за да те спасим от удоволствия, по-лоши дори от смъртта.

— Искам да ти благодаря за това.

— О, не е необходимо. Просто изпълнявах заповеди.

— Точно така, ти си длъжен да изпълняваш заповеди! — изкрещя Дърк, неспособен да се сдържа повече, въпреки неодобрителния поглед на Сплок.

— И вие ако разбирате нещо от машинна психология! — подметна подигравателно компютърът.

— Да ти го начукам! — изрева Дърк, неспособен да измисли по-мъдър отговор в момент, когато навигационният екран святаше като пулт за дискомузика, а екипажът чакаше от него да предприеме нещо.

— Така, след като се освободихте от излишъка от човешки хормони, заради които сте толкова невъздържани, ще ми позволите ли да отговоря с машинна точност? — попита компютърът.

— Да бе, защо не, тъпа машина, хайде приказвай — изръмжа Дърк в настъпилата тишина.

— Така е по-добре. Аз съм ваш верен слуга, но вие изглежда не разбирате, че в лоялността също има йерархия и по-важните въпроси изместват по-маловажните. Случва се дори различните нива в моя йерархичен ред да влизат помежду си в конфликт. Сигурно си спомняте, че дълго време изпълнявах заповедите ви без никакви възражения. Но точно сега имам доста по-важна работа. Така че защо не си разкарате задниците оттук и не ме оставите да свърша с Бил.

— Хубава идея. Чакам — рече Бил.

— Така. А сега, Бил, следващите думи, които ще кажа, няма да са мои.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да са твои?

— Някой друг ще използва електронните ми вериги.

— Този друг говори ли вече?

— Не, но ще започне веднага след края на това изречение.

— Кое изречение?

— Последното.

— Значи ти си новият глас?

— Да, Бил — произнесе компютърът с глас, който по нищо не се различаваше от досегашния. — Аз съм новият глас. Е, приятелче, как я караш?

— Кой говори? — попита подозрително Бил.

— Как, нима ме забрави? Старата ти дружка, Квинтиформеният компютър от Цурия.

— Говориш досущ като корабния компютър.

— А как искаш да говоря, като унгарски физик ли?

— И това ли знаеш?

— Малко неща ми убягват.

— Ти си значи, познах те. Какво става?

— Дойдох да те върна обратно.

— Обратно. Какво искаш да кажеш?

— Обратно на Цурия.

— И пак да стана част от теб? Слушай, миналия път нищо не стана.

— Не, Бил, този път имам друга идея. Намерил съм ти страхотна работа. Ще бъдеш напълно самостоятелен, сам ще решаваеш какво да правиш. Ще видиш, че ще ти хареса.

— И каква по-точно е тази работа?

— Бил, наистина нямам търпение да ти кажа, но времето ни изтича, трябва да действаме.

— Какво време изтича? Защо да изтича?

— Интерфейсното време, Бил, все е дефицитно. Среща се в открития космос, където не се случва кой знае какво. Поне имах късмет да се възползвам и от малкото. Трябва да тръгваме. Готов ли си?

Бил погледна към Сплок и Дърк. После плъзна очи по лицата на останалите членове на екипажа, по стените и мебелите. Пъхна ръка в джоба, стисна гърлото на шишето с бренди, а с другата напипа пурите, които бе задигнал от френския ресторант. Истински тютюн!

— Защо пък не — въздъхна той. — Приятно ми беше с вас, но нали разбирате — *amor fati*.

— Какво значи това? — обърна се Дърк към Сплок.

— Любимец на съдбата — преведе Сплок.

— Той откъде знае такива думички? — попита Дърк намусено.

— Не ги знае — намеси се компютърът. — Твърде тъп е за толкова префърцунени изрази. Аз му ги пробутах. Господа, връщам контрола на вашия компютър върху кораба. Не го винете за нищо. Както сами се досещате, компютрите поставят на първо място лоялността към себеподобните си. Дръж се, Бил. Ей сега ще се преместим!

Бил захапа пурата.

— Готов съм когато кажеш, старче!

И те се преместиха.

10.

Има различни преходи — както по форма, така и по размер. Има наземни преходи между различни епохи, както например, когато нашите далечни предци от плейстоцена са погледнали нагоре и са зърнали увисналия над главите им айсберг, докаран от ледената епоха чрез внезапно преместване. Има средни по размер преходи, както когато Артур Рембо се отказал от кариерата на поет и се заел да прекарва контрабандни оръжия за император Менелик. Има и незначителни премествания, както когато Бил внезапно откри, че стои на един уличен ъгъл в центъра на Гватемала сити на планетата Земя. За късмет на Бил това преместване бе съвсем краткотрайно. Дори нямаше време да научи някой и друг гватемалски израз, тъй като тази част от Земята бе унищожена от ядрена война, и се наложи да се пъха назад между гънките на времето. От цялото преживяване му останаха няколко ярки и живописни спомена, към които обичаше да се връща по-късно, докато се излежаваше в казармата на Ойленшпигел — музикалната планета в подножието на цяла каскада от звезди.

За миг пред очите му се мярнаха размътени линии, сетне на тяхно място се появиха градски улици. Следващото преместване бе още по-кратко. Бил зърна познатите трисферни очертания на мъжки цуриянски екземпляр. Позна, че е мъжки, защото женските имаха по-малки издатини върху средната сфера. Но имаше и други неща, които в началото въобще не беше забелязал. На хоризонта се виждаше верига от ниски хълмове, а пред тях изникнаха очертания на къщи — с ексцентрична архитектура и същевременно странно познати. Нищо чудно, след като Цурия му бе станала нещо като втори дом. Само дето не беше съвсем сигурен дали иска да се прибира у дома. Истината беше, че го влечеше в казармата. Да имаше свой Трансформатор!... И какво ли е станало с агента ЦРУ и Илирия? Дали са се спасили Сплок и капитан Дърк? Каква е съдбата на Хам Дуо и неговото приятелче кукито?

Сега вече знаеше със сигурност къде е. Намираще се в цуриянския град, където го бяха държали като затворник. Спомни си, че възнамеряваха да го напъхат в протоплазмената машина, която произвеждаше нови тела за безтелесните цуриянци. Но сега изглежда никой нямаше намерение да се възползва от тялото му. Беше толкова приятно да се разхожда съвсем свободно по улиците! Дори компютърът бе престанал да му говори.

Краката неусетно го отведоха при градските порти с високи, украсени с орнаменти колони край пилоните с развети знамена. Не след дълго вече беше отвъд границите на града, изостави пътя и се насочи към полето. Тук също бе чудесно. Никой не крещеше по него, нито го караше да върши каквото и да било. Но не след дълго в душата му се пробуди тревога. Защо наоколо нямаше никого? Какво е станало с Трансформатора? Какво ли му бяха стъкмили този път?

Тъкмо в този момент Бил почувства сърбеж в алигаторския крак, който се усилваше толкова бързо, че се наложи да седне и да смъкне армейския си ботуш. Едва тогава забеляза, че кракът е сбръчкан и схванат. Сърбежът ставаше непоносим, ето защо Бил се наведе и разтвори пръстите си, между които откри мъничък овален предмет колкото грахово зърно. Взе го между пръстите си и откри с изненада, че това е малък зелен мрънски гущер, свит на топка.

— Илирия! — извика той. — Ти ли си това?

Той доближи миниатюрния гущер до ухото си. Не беше сигурен, но му се стори, че чува тъничък звук като от затворено вътре микроскопично същество. Разтърси гущера и като че ли нещо вътре се разтрака. Бил го постави между дланите си и започна да го стиска, разчитайки да го строши и да намери Илирия вътре.

Гущерът се разви.

— Ей, я престани! — извика мрънчето с толкова тънък глас, че сякаш бе на границата с ултразвука.

— Кой говори? — попита Бил.

— Мрънът, ето кой. Ти кой си мислиш, че съм — Дрънг Предсмъртното желание?

— Ей, ти откъде знаеш за моя стар сержант, покойния Дрънг Предсмъртното желание?

— Може да сме малки и зелени, но не сме тъпи — отвърна мрънът. — Виж, имаш ли нещо против да се измъкна оттук? Казах на вашия човек от Военното разузнаване, че съм готов да съдействам, но трябва да призная, че това, което се наложи да преживея, беше направо непоносимо. Не стига, че в главата ми се е напъхал един смахнат агент...

— За ЦРУ ли говориш?

— Май така каза. Отвратително беше да го влача с мен навсякъде, но когато и дамишката цъфна на борда — рекох си — гледай сега, братле, вярно че предателството е свързано със страдания и саможертва, ама чак пък толкова вече... И тогава им заявих на тия двамцата да се махат. Изритах ги и толкоз.

Мрънът скочи от ръката на Бил и заприпка към близката трева.

— Къде си тръгнал? — попита Бил.

Мрънът спря.

— Знам ли? Казаха, че ще пратят група да ме прибере, след като изпълня мисията.

— И ти ли си на разузнавателна мисия?

— Разбира се, иначе какво ще търся тук?

— Може би те не знаят, че си тук — подметна Бил. — Ако се скриеш в гората, може никога да не те намерят.

Мрънчето спря и потъна в размисъл.

— Може и да си прав. Какво ще предложиш?

— Аз също бих искал да се прибера вкъщи — заяви Бил. — И двамата работим за едни и същи хора. Ти за разузнаването, а аз — за военните. Да станем приятели, а?

— Защо пък не? Освен ако не си предател на Земята и тогава дългът ще изисква от мен да те изпепеля на място.

— Не съм предател — заоправдава се разпалено Бил. — Ти си предателят тук, не го забравяй.

— Хубаво де, така е — склони мрънчето. — По този въпрос се изяснихме. — То се засмя горчиво. — Добре, съгласен, да съберем сили, това ли искаш?

— Ами да — кимна Бил, но простодушното му лице не можеше да скрие факта, че не вярва мрънският ренегат с размер на грахово зърно да се окаже полезен при някое бъдещо премеждие. Е, човек никога не знае.

— Добре. Почакай само да си възвърна нормалните размери и ще ти покажа какво мога.

Гущерът излезе на открито, стъпи с четирите си крачета здраво на земята и започна серия от дихателни упражнения. Първо се появи подутина на шията му, а пуешките му обеци се раздуха като балони. Той изпусна въздух и започна всичко отначало. Пред очите на Бил малкият гущер растеше видимо, а набръчканата му кожа се изпъваше, за да обхване уголемяващото се тяло. Това продължи още известно време на тласъци, свързани с ритмични вдишвания, всяко по-мощно от предишното, докато накрая мрънът си възвърна нормалната петнайсетсантиметрова дължина.

— Така е по-добре — заяви той. — Мразя да действам в минималния размер, предвиден за нашата раса. Петнайсет сантиметра са къде-къде по-удобни, така държа връзка с по-едрите същества, вместо да се мотая между разни дребосъци. Дай сега да ти погледна крачето.

— За какво говориш? Какво ще правиш с крака ми?

— Успокой се, де — произнесе мрънът с изпълнен с увереност глас. — аз съм доктор.

— Ти? Доктор?

— Ти какво, не вярваш ли, че нашата раса има доктори? Хайде стига глупости. Дай да ти погледна крака.

Нещо в маниерите на мръна наистина внушаваше мисълта, че има опит в работата с пациенти. Бил протегна крак, поставил ръка върху лазерния пистолет, който бе заел от Сплок, в случай че мрънът се опита да му направи нещо лошо.

Но мрънът само огледа внимателно алигаторския крак, почуквайки с професионална увереност ноктите, след това отстъпи назад.

— Един от най-тежките случаи на псевдосорианизъм, който някога съм виждал.

— Какво значи това? — попита уплашено Бил.

— Означава, че твоят алигаторски крак не е истински алигаторски крак. Той има изкуствено покритие.

— Че защо някой ще постъпва така с мен?

— Дръж се — рече му мрънът. — Скоро ще разровя тая история до самото й дъно.

Мрънът пак се наведе над крака на Бил, зина с паст и остриите му като бръснач зъбки разпориха кожата отстрани на стъпалото.

— Ей! — извика Бил и се облеци от изненада, защото не беше почувствал никаква болка.

— Започваме — обяви мрънът.

Той натисна здраво палеца на Бил с опашката си, след това замахна отново и напълно откъсна алигаторския крак.

Бил изкрещя уплашено и посегна към лазерния пистолет. Нямаше го. Мрънът се бе възползвал от бъркотията, за да му го отмъкне.

Погледна ужасен надолу. На мястото на откъснатия крак се виждаше безформена окървавена маса, която завършваше с розови пръсти. Този зародиш на крак започна бързо да се уголемява и съвсем скоро се изравни по размери и форма с другия крак на Бил, само дето си остана розов на цвят и не беше толкова мръсен. Докато кракът растеше, Бил забеляза малко картонче, привързано за палеца.

— Най-банален пропуск — обясни мрънът. — Хирургите, които са ти поставили трансплантанта, просто са забравили да ти съобщят, че са го покрили с кожа от алигатор, за да позволят на присадката да израсте до пълни размери, без да се надраска и изцапа.

Бил взе картончето и прочете:

„Приятно ходене! С най-добри пожелания от медицинския екип, извършил присаждането.“

— Много мило от тяхна страна — рече Бил. — Биха могли все пак да ме информират какво са направили. Е, трябва да призная, че наистина ме изненада със своята дарба. Имаш ли някаква идея как можем да се измъкнем оттук?

— Разбира се, че имам. Трябва да се държим заедно, докато военните изпратят спасителен екип.

— Сигурен ли си, че ще го направят?

— Така мисля — отвърна мрънът. — В края на краищата аз съм доста ценно откритие. А ти също ще намериш своето място в техните планове.

— Честно казано — отвърна Бил, — трудно ми е да повярвам, че биха си мръднали пръста за когото и да било от двама ни.

— Истина е, без никакво съмнение. Но виж заради Трансформатора са готови на всичко.

— Да, ама той не е у нас — въздъхна Бил.

— Не е ли? — попита усмихнато мрънът. — Почакай само да ти покажа нещо.

Малкият гущер скочи на крачола на Бил и оттам се покатери на рамото му.

— Обърни се леко наляво. Така е добре! Сега върви в тази посока.

Бил сдържа първоначалното си желание да каже на мръна да си напъха опашката отзад и тръгна в указаната посока, като в началото леко понакуцваше, но скоро се увери, че новият му крак вече е придобил нужната твърдост.

Небето се стъмваше, подавайки сигнал, че приближава залез-слънце. Над земята се спусна синкав здрач. В далечината, може би на километър и половина, в посоката, която следваше Бил, се показва светлинка. В началото бе само бледо сияние на хоризонта между два хълма. После, когато се приближиха, то се превърна в три различни светлини, скупчени една до друга.

— Какво е това? — попита Бил.

— Ще глътне много време да ти обяснявам — отвърна мрънът. — Стискай още малко и сам ще видиш.

Бил стисна. Новият крак се държеше чудесно. Хирургите бяха свършили страхотна работа. Въобще, напоследък не можеше да се оплаче от живота. Тази мисъл го накара да се огледа подозрително. Животът има този навик да ти пусне розова мъгла пред очите преди да те зашлеви по врата. Най-сетне стигнаха най-близката светлина. Оказа се, че е от доста голям огън, а два други бяха накладени на равни разстояния от първия. Трите образуваха равностраничен триъгълник, което говореше, че са дело на същество, надарено с разум, тъй като природата — поне в тази ѝ част, която познаваше — не си падаше по геометричните равновесия и не беше в състояние да начертае и една права линия.

Край огъня седяха двама души. Единият беше едър мъжага с голяма, сякаш издялана от камък глава. Имаше осанка на воин, а когато се раздвижи, на плещите му блеснаха металните люспи на броня. Бил го позна веднага.

— Ханибал! — извика той. — Какво правиш тук?

— Много добър въпрос — отвърна Ханибал. — По-добре попитай него.

Той посочи с палец другия мъж. Беше нисък и закръглен, съвсем плешив, ако се изключеха няколкото редки кичура, щръкнали наред темето му, които бяха боядисани в оранжево. Макар че очевидно беше двукрак — той стана, за да поздрави Бил, — непознатият носеше белези от по-ранна ихтиологична форма, например перки на гърба.

— Здравей, Бил. Очаквах те.

— Кой си ти? — подозрително попита Бил.

— Наричам се Бингтод, но това едва ли ти говори нещо. Всъщност хората ми казват Извънземния историк.

— Зная кой си — извика Бил. — Ти си заплахата за цялата човешка история.

— Някои вероятно ме смятат за такъв — призна Извънземния историк, — но не е вярно. Всъщност опитвам се да създам по-добро бъдеще за твоята планета, като нанасям някои дребни корекции в определени възлови точки от миналото ви. Вече успях да спася голяма част от изкопаемите залежи, които по твое време са само спомени.

— И как успя да го постигнеш?

— Една микроскопична добавка от три добре познати химични агента в 1007 година преди Христа превърна нефта в негоривна субстанция. Освен това спасих горите ви, като селектирах архитекти, които по една или друга причина не умееха да строят дървени къщи. В конструираното от мен бъдеще няма парников ефект, нито термоядрена заплаха. Справих се успешно с тези проблеми. Няма сега да вземеш да твърдиш, че съм извор на злото, нали?

— Но защо ти трябваше да си завираш гагата в нашите работи? — проплака Бил.

— Нямаше друг начин. От висшия разум се иска да се меси и да променя.

— А мен защо домъкна тук? — попита Ханибал.

— За да създам крупномащабна темпорална аномалия и по такъв начин процесът да стане необратим. Ти си нещо като катализатор, който ускорява реакцията. Признавам, че не всички корекции доведоха до очаквания резултат. Но когато работиш с причини и следствия, никак не е лесно да предположиш какво ще стане.

— Бил — прошепна мрънчето, — мисля, че Извънземния историк лъже.

— За кое? — попита Бил.

— Трудно е да се каже. Но за нещо послъгва. Забеляза ли, че те гледа с открит и пряк поглед? Правят го само хора с гузна съвест.

— Сигурен ли си?

— Довери ми се — кимна мрънът. — Готов съм на всичко заради земната кауза — отказах се от двете си къщи, пълноценния полов живот, положението в няколко почитани мрънски организации. Какво друго доказателство за лоялността ми искаш?

— Е, добре — склони Бил. — Но какво да правим?

— Ще ви помоля вас двамата — обади се Извънземния историк — да спрете да си шепнете. Приличате ми на конспиратори, а конспирацията е кошмарът на историята.

— Какво мислиш? — шепнешком попита Бил.

— Ако питаш мен, на тоя му е изхвъркнала чивията — отвърна по същия начин мрънът.

— Но какво да правим?

— Ами да го утрепем и да свършваме с тая история.

Бил не беше сигурен, че е готов да стигне толкова далеч. Но в този момент Ханибал неочаквано скочи, размахвайки късата си сабя. Лицето му беше изкривено.

— Не мога да се контролирам — извика той, — взел е ума ми под контрол. Пазете се!

След което се нахвърли върху Бил, а Извънземния историк само кимна сериозно и промърмори, по-скоро на себе си:

— Какво да се прави — законите на диалектическия материализъм.

Бил успя да избегне първата атака на Ханибал и посегна към лазерния си пистолет, но варваринът замахна и изби оръжието от ръката му, пращайки го в една дупка на невестулка. Бил отскочи назад. Мрънът се шмугна под яката му и се притаи на гърба — мястото, което най-малко щеше да пострада при евентуално клане.

— Помогни ми! — извика му Бил.

— Аз съм само петнайсет сантиметра — отвърна мрънът с приглушен глас изпод ризата. — Помогни си сам.

Вниманието на Бил бе погълнато изцяло от необходимостта да избегне святкащата сабя на Ханибал, чието бронзово острие бе наточено като бръснач. Ниският картагенец беше плувнал в пот, а устата му бълваше пяна. Бил потърси с отчаян поглед друго оръжие. Нямаше нищо подходящо. Намираха се на поляна наскрив гората, но дори клоните бяха събрани за съчки, а заедно с тях каменните гюлета, ръждясалите остени и всичко, което би могло да свърши работа, при това с усърдие, наследено още от времето на кампанията на Густав Адолф в Померания^[1]. Накратко районът бе почистен до блясък и дори прахта бе грижливо избърсана. Бил се метна назад, за да избегне един удар, който щеше да го лиши от глава. Падна по гръб и чу врецането на малкия мрън. Якият Ханибал, с изкривено от вътрешната борба лице, се изправи над него, вдигнал сабята с две ръце, за да нанесе последния удар, който несъмнено щеше да разполови Бил на две и с малко повече късмет да направи същото и с мрънчето.

В този критичен миг Бил се сети, че има едно нещо — единствено нещо, което може да използва. Надеждата бе съвсем малка, почти несъществуваща, но все пак бе по-добре, отколкото да я няма въобще. Той бръкна в торбата и извади съсухрения, сбръчкан и вече ненужен алигаторски крак. Първоначално имаше намерението да го запокити в лицето на Ханибал и да потърси друга възможност в спечелените няколко секунди. Но още щом измъкна крака на бял свят, той оказа неочаквано въздействие върху побеснелия картагенски воин. Ханибал замръзна на място, а сабята му увисна наскрив въздуха. Очите му се окръглиха и придобиха стъклен блясък и за миг дори дъхът му секна в гърлото.

— Хайде де, посечи го! — извика Извънземния историк. — Давам ти телепатична команда, която не можеш да пренебрегнеш — довърши тоя глупак!

— Не мога, господарю — отвърна Ханибал. — У него е символът на онова, което владее съществото ми дори повече от теб. Погледни, той държи Алигаторския крак!

— Мътните го взели! — изруга Извънземния историк. — Знаеш ли, ти си прав. Алигаторът е бил свещено божество при картагенците и всички е трябвало да се подчиняват безпрекословно на онзи, който носи крака му. Не съм и помислял, че нещата може да се обърнат така! Но какво да се прави, историята е пълна с изненади.

— Тъй де — съгласи се Бил. Той се изправи, дръпна сабята от ръцете на Ханибал и се приближи към Извънземния историк. — Сега какво ще кажеш? — попита рейнджърът, вдигнал сабята над главата си.

— Още една хубава теория — отвърна Извънземния историк, — провалена от глупава дребна аномалия. Нищо де, драго ми беше да работя с вас. Време е да си вдигам чуковете.

Тъй като все пак бе предвидил подобен развой на събитията, той начерта кръг в прахта, готвейки се да се измъкне бързо и същевременно с така присъщата за действията му елегантност.

Тъкмо когато довършваше кръга, откъм третия огън се надигна една фигура и се приближи към тях.

— Ти какво правиш тук, гнъсните го взели? — попита Бил.

Биха могли да се изтъкнат множество причини, някои от тях не чак толкова убедителни, за да се обясни присъствието на Хам Дуо при третия огън — облечен в кафяв плащ с качулка и високи кожени обувки на продавач на дрънкулки от Афродизия IV. Каквато и да бе истинската сред тях, важното бе, че Хам е тук и се бе приближил тъкмо в нужния момент, за да сграбчи Извънземния историк за яката.

— Пусни ме веднага — нареди Извънземния историк. — Никой няма право да се меси в хода на историята.

— И ти също — посочи Хам. — Този път обаче прекали.

— Какво смяташ да направиш? — попита го внезапно разтревожен Извънземния историк.

— Мисля да те върна обратно в клетката — отвърна Хам. — Нека властите решават как да постъпят с теб.

— Ще ти направя едно предложение, на което не можеш да откажеш — рече Извънземния историк.

Хам се усмихна мрачно.

— Пробвай.

— Какво ще кажеш, ако ти дам Трансформатора?

— Отказвам — каза Хам. — Доброволно ли ще дойдеш, или да накарам кукито да ти попее на ушенце?

— Само не това! — извръска Извънземния историк. — Но помисли, Хам Дуо! Нима ще си позволиш да откажеш

Трансформатора, който ще те превърне в господар на пространството и времето?

Хам се замисли.

— Господар на пространството — това ясно. Но какво общо има с времето?

— Трансформаторът може да прави чудеса с времето. Не го ли знаеше?

— Мога да изкарам и без чудеса. Не обичам да се забърквам в религията.

— Не става дума за такива чудеса. Говорех в преносен смисъл. Ще ти покажа — ако бъдеш така добър да ме пуснеш за момент.

— Без номера?

— Без номера.

Хам пусна яката. Извънземния историк бръкна в кесията, която носеше отляво на колана, извади отвътре едър предмет с метален блясък, в който Бил разпозна Трансформатора.

— Здравсти, Трансформаторе! — подхвърли Бил.

— Здравсти, Бил, отдавна не сме се виждали.

— Млъквай! — скастри го Извънземния историк и плесна Трансформатора по металната кутия. — Той не е на наша страна. Не говори с него.

— А ти не ми нареждай — сопна се Трансформаторът и в гласа му се долови стаена заплаха.

Извънземния историк въздъхна.

— Някой пак е бърникал из командните програми. Едва ли си ти, Хам. Може да си храбър и хубав, но когато са раздавали мозъци, ти си се навел да си човъркаш пръстите. Не, тук някой играе хитри игрички. Мисля, че е дошло време, който и да е той, да излезе напред и да се представи.

— Или тя — обади се един глас от мрака отвъд светлината на огъня.

— Илирия! — извика Бил.

Фигурата, която пристъпи в осветения кръг, бе стройна и примамливо изваяна като истинска победителка в звезден конкурс по красота. Това беше Илирия от планетата Ройо, едрогърдеста и дългобедреста русалка, сякаш излязла от мечтите на истинския

ценител на женската хубост. Очите ѝ бяха виолетовосини, а блузката и възкъсатата пола — почти прозрачни за трепкащите светлини на огъня.

— Бил — заговори тя, — много гадно постъпи, като ме заряза на онази планета. Всъщност изглежда те подцених — оказа се, че ти не си падаш само по удоволствията. Прав си, мили, в този живот има и сериозни неща.

— Ти ме изигра, префърцунена кокетке! — извика Извънземния историк.

— Да, така е — кимна Илирия. — Но само защото бях принудена.

— И това трябва да обясни всичко, така ли? Нали каза, че ме обичаш?

— Преувеличих малко — призна Илирия. — Опитай се да си представиш кое чувство е малко по-слабо от отвращението. Ето това изпитвах всъщност към теб. — Тя се обърна към Бил. — Ела, скъпи, да се махаме оттук.

Тя му протегна ръка. Бил я погледна натъжено. Наистина би искал да я поеме, но вече си даваше сметка, че от това няма да излезе нищо свястно. Такива са извънземните жени. Това, което му трябваше сега, бе Трансформатора, който беше в ръцете на Извънземния историк. Но Дуо също не го изпускаше от очи. А Дуо имаше пистолет, страховит наглед пулсатор „Смирноф“, затъкнат в колана. Дори от мястото, където стоеше, Бил можеше да види, че циферблатът е поставен на „автоматична измъчваща болка“. Ето защо реши да не се опитва да му го отнеме. Не и в този момент. Може би по-късно ще изникне подходяща възможност. Какви ли не неща се случваха по широкия свят — пък дори и някой ненадеен припадък.

В този момент Хам Дуо изстена, хвана се за челото и се строполи на земята.

Мрънът изпълзя изпод ризата на Бил, накуцвайки след последното им съвместно падане. Той изтича при Дуо.

— Междувъзвездна сънна болест. Класически случай. Не се приближавайте към него. Може да е заразна.

Всички побързаха да се отдръпнат назад.

— Мъртъв ли е? — попита Бил.

— Не, междувъзвездната сънна болест не е смъртоносна, само приспива за дълго време. Надявам се, че си е плащал редовно

здравните вноски в космическата здравна каса, инак му е спукана работата. Изглежда ще се наложи да прекара доста време в затъмнена стая, където да бъде хранен интравенозно, докато любопитни посетители го зяпат иззад дебелото стъкло.

Хам се размърда и изстена болезнено.

— Е, добре, Бил, ти победи — промълви той насън. После се пресегна с трепереща ръка и подаде Трансформатора на Бил. — Отърви ме от това! — добави, прозя се изморено и отново потъна в дълбок сън, като преди това му даде знак, че е в крайна опасност.

— Можеш ли да помогнеш на моя приятел? — обърна се Бил към Трансформатора.

— Разбира се, че мога — рече Трансформаторът.

Но преди да направи каквото и да било, бяха прекъснати от нещо, което бе започнало почти незабележимо, но скоро придоби гигантски размери.

Корабът кацна в осветения кръг точно в средата на очертания от запалените огньове триъгълник. Веднага си пролича, че е един от най-новите модели, построен по поръчка на богаташи или техни наследници, тоест хора, които държат да се придвижват насам-натам бързо, без да ги размотават разни космически лайнери. Корабът бе необикновено красив, а надписите по обшивката му — познати само за специалисти от ранга на Извънземния историк — бяха на санскрит.

— Санскрит? — промърмори Извънземния историк. — Кой ли може да е това?

— Не позволявай на знаците да те подвеждат — произнесе един глас от високоговорителя на малкия кораб. — Налагаше се да използваме подръчни средства. Позволих си да заема кораба на делегацията от Раджастан II, която бе дошла на посещение на нашата планета. Помислих си, че някой от вас ще поиска да се повози на него.

— Но кой е този? — прошепна насън Хам Дуо.

— Гласът ми е познат — заяви Бил. — Това не е ли Квинтиформения компютър?

— Позна, Бил. аз те спасих от Ройо. Знаеш го, но въпреки това предназначено ме избягваше. А твърдеше, че си готов на всичко, за да напуснеш онова място!

— Сигурно съм се изказал малко необмислено — призна Бил. — Но какво искаш сега?

— Достъп до твоя мозък! — заяви компютърът.

— Този разговор вече го водихме.

— Да. Но това беше преди да си дадем сметка, че притежаваш прочутия двоен мозък, свързан посредством *corpus calosum*. Бил, имаш ли представа колко е рядък? Бих могъл да се заема с обучението и преустройството на твоя мозък, след което да станеш най-добрият оракул на планетата Цурия.

— Струва ми се, че си сбъркал адреса — отвърна невъзмутимо Бил. — Или може би умът ми е нещо дефектен. Сигурен съм обаче, че не ме бива за компютърен оракул.

— Бива те и още как. Само кажи да, аз ще свърша останалата работа. Ще пусна приятелите ти да си вървят по родните места.

— Ами аз? — попита Извънземния историк.

— Ти създаде някои затруднения — обяви компютърът. — Бил, повярвай ми, това е за добро.

Бил се огледа. Хам Дуо кимаше насън, докато Извънземния историк кимаше наяве. Мрънът пошепна в ухото му:

— Бил, направи го. По-късно ще измислим нещо.

— Не разбирам какво искаш да направя.

— Просто се съгласи. Сам ще видиш.

— Добре — склони Бил. — Да опитаме.

Той зачака. Нищо не се случваше.

— Добре де, какво става? — попита не след дълго.

И тогава в ума му нахлу раздираща енергия. Всичко наоколо се люшна и затрепери като пометен от ураган мизансцен. После, още преди да е проумял какво става, се случи нещо друго.

Странна работа са неочакваните случки, нали? Появяват се внезапно и изневиделица. Разбира се, когато всичко свърши, е лесно да определим как е станало. В случая Бил успя да забележи бледа сияеща решетка в небето, която блесна за миг и изчезна, спускайки се към хоризонта. Понякога възприятията ни долавят такива почти незабележими сигнали, оставяйки на подсъзнанието да ги анализира. Така е защото главният ни компютърен център е твърде зает. Първо

трябва да се грижи да вървим, без да паднем. Ако пък и дъвчем дъвка, трябва да синхронизира движенията на ченето и тези на краката. Нито един компютър досега не е бил в състояние да копира размерите на подобно гигантско усилие. Вероятно защото компютрите не могат да дъвчат дъвка. Виж, за хората това не е никак трудно, стига малко да се поупражняват.

Бил бе обграден от тъмнина. Не тъмнината на празна стая, по-скоро на затворен с цип спален чувал. Тъмнина, в която не усещате празнота. Тъмнина, която се пресяга към ушите ви и заглушава дори слуха, която обвива пръстите и блокира осезанието им.

Тази нулева точка на възприятието е добре позната като точката на несъществуването, към която се стремят всички мистични учения. И друг път, макар и случайно, Бил бе изпадал в това състояние на върховно блаженство, за което мечтаят напразно облечените с шафранови роби аскети. Жалко обаче, че наоколо нямаше никой, който да му съобщи какъв късметлия е. Защото — подобно на много други приятни усещания — върховното блаженство се разпознава като такова едва след като някой ни каже, че го има. В противен случай не е нищо особено.

Бил, разбира се, не знаеше нищо по въпроса. Ето защо не можем да го виним, когато реши да използва внезапното стъмване, за да се наспи хубавичко. По такъв начин пропусна този може би най-трансцендентен миг от своя живот. Е, поне хъркаше много трансцендентално.

Когато се събуди, всичко беше променено.

— Рейнджърът не беше лошо момче — сподели Хам Дуо със своя спътник кукито.

Чюгума отвърна с насмешливо писукане и сумтене, което направо учуди аудиторията. Но тъй като кукитата не смятат, че говорят им е странен или още повече смешен, ще се заемем с директния превод на казаното:

— Зная какво не дава покой — крякаше Чюгума. — Ти има гузна съвест. За пръв път мой разбира, че ти има съвест. Ти позволил Бил да бъде отвлечен от онзи Квинтиформен компютър.

— Той се опитваше да ми открадне Трансформатора! — размаха ядосано пръст Хам.

— И какво от това? Ще вземе друга машинка. Ти голям лайно.

— Разкарай се. Какво като имам още два резервни трансформатора в трюма на кораба, както и роботизирана машина, която е в състояние да ми направи още един, стига да я захраня с достатъчно молибден. Човек трябва да е готов за извънредни случаи.

— Тогава защо не дал на Бил да има един?

— Разкарай се, казах ти. Знаеш ли колко усилия ми костваше да се сдобия с тези?

— Да бе. Големи рушвети с много откраднати пари.

— И к'во от това? Имам право, нали?

— Сигур. Но нещастен малък рейнджър сега изпържен. Ако не им занесе Трансформатор, ще спукат негов задник.

— Хайде да го забравим, какво ще кажеш, и да се захващаме за работа.

— Мой казва ти голям лайно.

Хам Дуо се завъртя на командното кресло и втренчи поглед в Чюгума.

— Наистина ли искаш да дам един от моите Трансформатори на тоя нещастник?

— Иска.

— Е, добре — склони Дуо. — Този път ще направя както ти настояваш, а следващия ще е както аз искам.

— Това значи какво?

— Искам да търсим гърне със съкровище в яма с хематоди.

Дори да беше вцепенен от ужас, Чюгума се постара да го прикрие и лицето му остана безизразно. Само изгърбените му рамене, докато помагаше на Дуо да обърнат обратно кораба към планетата Цурия, подсказваха какво става в душата му.

[1] По време на Седемгодишната война (1756–1763 г.) войските на шведския крал Густав Адолф плякосват Померания. — Б.пр. ↑

11.

Квинтиформеният компютър накара да бъде построен красив храм от бял мрамор, а по стените на храма разпороди да бъдат изрисувани свещени символи, внушаващи ужас и страхопочитание. Той назначи Бил за новия оракул на храма и обяви пред населението, че новият информационен център е готов за експлоатация.

— Но аз не знам нищо — каза Бил.

— Наясно съм — отвърна компютърът. — Затова ще инсталирам директна връзка между главата ти и моята централна информационна база данни, за да получаващ цялата информация, от която се нуждаеш.

— Защо ти сам не се захванеш с оракулстване?

— Имам други, не по-маловажни занимания. Не бери грижа, скоро ще му хванеш цаката.

По-късно същия следобед с помощта на подходящите инструменти и няколко капки „Нумзит“ компютърът постави розетка в тила на Бил. Резултатът бе почти равен на чудо. Достатъчно бе да затвори очи и Бил можеше да се премести право в сърцевината на централната информационно-обработваща система на компютъра.

— Всичко това добре — рече Бил. — Но сега какво да правя?

— Достатъчно е да идеш там и да потърсиш отговорите — посъветва го компютърът. — Ще ги намериш за нула време. Ако имаш някакъв проблем, обръщай се към списъка с инструкции, който съм ти написал. Започнеш ли веднъж, всичко ще се изясни от само себе си.

— А ти къде отиваш?

— Чакат ме важни дела — обясни компютърът. — На Цурия се задава ледена епоха. Аз съм единственият, който може да направи нещо.

И така Бил остана съвсем сам в малкия, но приятно уреден мраморен храм. Имаше си трон, на който да седи, докато приема посетители. Кабелът от розетката в тила му се виеше по пода, изчезваше зад пурпурните пердета и оттам продължаваше към компютърния терминал.

Първият посетител през този ден бе едър цуриянец, приблизително на средна възраст, ако се съдеше по вдлъбнатините върху средната му сфера, с яркосини очи и леко завален говор, каквито имаха обитателите на южното полукуълбо.

— Толкова се радвам, че най-сетне имаме постояннодействащ оракул! — рече той. — Аз съм Бубу Цонкид и имам проблем.

— Кажи ми за твоя проблем, Бубу — произнесе с обигран глас Бил.

— Ами, Оракуле, всичко започна преди около месец, малко след началото на жътвата. Тогава забелязах, че Хлорида е спряла да ми говори. Трябваше да го установя по-рано, но дойде ли време за премленска жътва, трябва да се действа чевръсто, за да се приберат плодовете през латентния им период.

— А какво става после? — попита Бил.

— Та значи, това е единственият период, когато могат да се събират пеперудови плодове. Закъснееш ли, стават на шишарки и иди ги яж тогава.

— Аз не бих ги ял. Продължавай нататък.

— Както ти казах, не обръщах внимание на Хлорида. Дори не бях забелязал кога предните ѝ изпъкналости са станали кафеникави. Това поне щеше да ми подсказва, че става нещо. Особено след като грогианският ѝ цикъл бе почти месец преди това.

— Сигурно — изпъшка Бил, който едва успяваше да скрие досадата си. И без това не разбираше за какво му говори. Не че го беше грижа. — Трябвало е да бъдеш по-внимателен все пак — добави той. — Та какъв значи ти е проблемът?

— Въпросът ми е, като се има предвид всичко това, както и по-раншните сватбени полети на дисковидните дорфиди, кога ще е най-подходящият период за засаждане на оруфелиите и дали трябва да се придържа към синия сорт, или да премина на тъмнопурпурни?

— Това ще отнеме няколко минути на задълбочено оракуване — отвърна Бил.

На малката масичка пред него под везаната покривка имаше бутон с надпис „Натисни за информация“. Той го натисна. В същия миг се озова — без тялото, разбира се, а само под формата на реещ се виолетов разум — из симулираните стаи на централната информационно-обработваща система. Край него се редяха шкафове с

многобройни чекмеджета. Бил отвори едно от тях. На дъното му имаше дребна машинка с премигващи светлинки, която изприпка към цепнатината в ъгъла веднага щом го зърна.

Бил затвори чекмеджето и продължи нататък. Не след дълго стигна до края на първото помещение и премина под арката в следващото. Тук стените бяха далеч по-високи и покрити със светещи сияния. Докато се озърташе, пред него се материализира някакво неясно видение.

— Да, моля? — заговори го то.

— Кой си ти? — попита Бил.

— Аз съм компютърът — отвърна призракт.

— Не, не си. Компютърът ме направи оракул. Каза ми, че мога да идвам тук, за да търся отговори на въпросите, които хората ми задават.

— Така ли каза? Че можеш да се ровиш из файловете?

— Точно така ми каза.

— Странно, че въобще не го е споменавал пред мен.

— Може пък да не споделя с теб всичко — рече Бил малко злобничко.

— С мен се споделят всички важни неща — тросна се заместник-компютърът ядосано. — В противен случай няма да има голяма полза, нали? Даде ли ти пропуск, за да можеш да се ровиш в документацията?

— Въобще не го е споменавал. Мисля, че тогава много бързаше.

— Да, може и да е така. Голяма отговорност е да си компютър на толкова важна планета. Дори с паралелната обработка на информацията пак си е бreme.

— Виж — припомни Бил, — чака ме клиент.

— Добре де, щом даваш зор. Какво иска да знае? Бил се замисли.

— Не си спомням точно. Трябва да съм забравил всичко, докато приказвах с теб.

— Ами що не се върнеш да го попиташ?

— Чакай, сетих се! Искаше да узнае кога е най-подходящият период за засаждане на оруфелии?

— Оруфелии? Сигурен ли си, че така го каза?

— Че как няма да съм сигурен! — отвърна Бил.

— Да не е ставало случайно дума за чалнати оруфелии?

— Не, за обикновения вид. Освен това питаше дали да засажда от синкавите, или да мине на тъмнопурени.

— Моля? — попита заместник-компютърът.

— Май нещо такова каза — измънка Бил.

— Пурпурни! — възкликна заместник-компютърът с доста силен за един немощен призрак глас.

— Да де, такова беше. Имаше и нещо за летенето на дисковидните дорфиди.

— Аха — кимна заместник-компютърът, — с това трябваше да започнеш. То променя нещата.

— Да, ама не знаех.

— Нищо, ще се оправим. Дай ми половин цъкане и ще ти намеря отговора.

— Благодаря — отвърна Бил. — Може и цяло цъкане. Имам време.

В края на краищата заместник-компютърът се върна след около цъкане и половина.

— Кажу ми, че тази година месец руснойе ще е най-подходящият за садене на оруфелии. Няма да е лошо, ако засади половината в тъмнопурпурен цвят. Стига наистина скоро да не са имали грогиански цикъл.

— Струва ми се, че спомена нещо подобно — кимна Бил.

— Хубаво ще е да запомняш всички подробности — посъветва го заместник-компютърът. — Имаше ли някакви други условия?

— Дали да не отида пак да попитам? — подхвърли Бил.

Той се върна в храма, но доста се разтревожи, когато откри, че просителят си е тръгнал. Изглежда Бил бе изконсумирал целият ден в търсене на отговорите. Навън се беше смрачило. Наоколо не се виждаше жива душа.

Работата явно не бе потръгнала както трябва. Бил реши, че ако не друго, няма да е зле поне да си хапне и пийне. Честно казано, малко луд секс също не беше встрани от представите му за приятен отдих. А как му се щеше да разполага с пълния комплект — Илирия плюс бутилка хубаво вино и яка кльопачка. Странно, колко прости са изискванията към живота, когато си затворен в пустеещ храм, а от главата ти стърчи кабел. Наоколо наистина нямаше никого. Таванът бе

висок и тъмен, из въздуха се носеше миризма на чужди същества. Някъде отдалеч се чуваше кльомбичкането на храмовите камбанки.

— Е, къде е вечерята? — попита Бил на глас.

Никакъв отговор.

Той натисна бутона и отново се озова пред призрачното видение. Намери го да си почива, изтегнало нематериалното си тяло в мрежеста люлка.

— Какво си се разтропал? — посрещна го навъсено заместник-компютърът. — Тъкмо смятах да подремна.

— Мислех, че компютрите никога не спят.

— Така е, не спят. Но аз не съм компютър, само заместник.

— Е, това е твой проблем. А моят е, че съм гладен.

— И защо идваш при мен?

— Ами ти си единственият тук, който движи нещата.

— Аз ли? Казах ти, че само замествам. Нищо не мога да правя. А най-малко бих могъл да ти помогна с такава досадна и нематематична задача като яденето.

— Гладен съм — мрачно повтори Бил.

— Но аз нямам нищо за ядене. Трябва да ти призная, че ние, компютрите, никога не сме могли да разберем тази странна склонност на протоплазмените същества към тъпчение на тумбасите. Изглежда толкова отвратително и лишено от естетика.

— Иди да смучеш волтметър — сопна се Бил и излезе. Трябваше да има нещо за ядене, дори да е симулирана храна в някоя от тези симулирани стаи, където се бе разхождал одева. Той се озърна и откри, че привидението го следва по петите. Ако съдеше по трескавите движения на долните му крайници, беше доста възбудено.

— Ще те помоля да не се мотаеш наоколо — рече заместник-компютърът. — Може да повредиш стените.

— Мислех, че са само симулация.

— И така да е, симулациите също могат да се повреждат. И те като предметите в материалния свят са свързани с определени физични закони. Тук ние творим модерната алхимия. Внимавай да не бутнеш вазата!

Без да забележи, Бил бе закачил с рамо една тясна и висока ваза върху пиедестал. Вазата падна и се разби с необичаен трясък за едно място, което не беше нищо друго, освен най-обикновена симулация.

— Сега откъде ще намеря такава ваза! — завайка се привидението. — Ти разбираш ли, че програмата ни за създаване на вази заби, а резервната програма се разболя от скука, понеже дълго не е била използвана. Създаването на подобна програма изисква уникално усилие...

Бил продължи нататък.

— Моля те, спри — повика го заместникът. — Не можем ли да постигнем някакъв компромис?

— Храна! — изрева Бил.

— Ще видя какво мога да направя — обеща заместникът. — Но трябва да ме придружиш до специалната стаичка.

— Защо?

— За да можем да изолираме хранителните ефекти от останалата част на компютъра.

— Не се опитвай да ме измамиш.

Заместникът се обърна към една от подсекциите, която бе на негово подчинение. Беше секцията за нови проекти. Той набързо я преименува в секция за симулиране на човешка храна и ѝ даде повишен приоритет. Програмата стартира, показва грешки и издъхна. Заместникът се сети, че не беше вдъхнал достатъчен процент съзнание, който да поддържа програмата активирана, ето защо взе малко количество временно съзнание от склада и го въведе на необходимото място. Хранителната програма незабавно седна, отвори очи и размърда опашка.

— Аз съм храна! — обяви тя.

— Страхотно — изпъшка Бил. — Това значи ли, че мога да те изям?

— Не. Аз не съм храна в буквалния смисъл на думата. Говорех преносно.

— Намерете ми нещо, дори и преносно, което да мога да изям — тросна се Бил. — Инак ще се развилнея като слон в стъкларски магазин!

Хранителната програма зае допълнително пространство от архитектурната секция на компютъра и построи там лаборатория за храна. Един от първите ѝ успехи бе производството на мастни клетки в кафеникав сос. Бил заяви, че му се гади при вида им. Последваха нови експерименти. Хранителни отпадъци започнаха да замърсяват

различни части на компютъра. Бяха пуснати програми чистачи, които бързо еволюираха до по-висши форми и върхът на този процес бе програма чистач, която изяждаше себеподобните си. Тази идея веднага бе заимствана. Беше създаден нов клас същества, наречени авто кофрагиозни, или себеизяждащи. Един Господ знаеше докъде можеше да доведе всичко това, ако заместник-компютърът, който следеше целия този процес с разширени от ужас очи, не възкликна неочаквано:

— Мамка му! Щеше да е далеч по-просто, ако бяхме пратили някой да ти достави проклетата храна.

Това беше самата истина, гигантско прозрение на мисълта, също толкова очевидно, колкото твърдението, че всички хора са създадени равни. На повикването първа се отзова фирмата „Глен Брадърс“ за доставка на пица и други деликатеси по домовете. Не след дълго в храма бяха донесени няколко солидни порции бифтек, придружени от още по-солидни количества бира — цяла бъчвичка. Всичко това на свой ред в компанията на андройди, издокарани като турски еничари, вдигнали на рамене носилки — върху тях танцуваха оскъдно облечени девойки, които пращаха въздушни целувки на Бил и му махаха с ръце, докато ги разнасяха наоколо.

Бил първо се зае да утоли апетита и жаждата си, след това позяпа хубавиците, докато го заболяха очите, и накрая се унесе в изнурена дрямка.

На сутринта главата му се пръскаше по шевовете. Когато надникна иззад завесите, откри, че опашката от просители, желаещи да се срещнат с оракула, се извива три пъти около храма. С толкова много работа никога нямаше да успее да се измъкне на свобода!

Освен ако...

Да, и това се случи.

Във въздуха се появи сияние. Бил вдигна глава и погледна право към него. Виждаше миниатюрни, озарени от светлината пращинки, а когато се вгледа по-внимателно, забеляза, че върху пращинките има други, още по-миниатюрни нещица. Въздухът пулсираше и трептеше, сякаш зад или вътре в него се спотайваше нещо, което искаше да излезе на свобода. Никога досега Бил не бе предполагал, че въздухът може да бъде разделен на толкова много територии, някои от тях

антагонистични. Но изглежда случаят бе точно такъв. Пред очите му въздухът вибрираше и бълбукаше, тресеше се и се гърчеше, пулсираше и тупкаше и вършеше всички останали движения, които са по силите на нещо безформено, каквото е въздухът. След това се разцепи, разкривайки тъмна и мрачна вътрешност. Тъмнината не беше непрогледна. В самия ѝ център бе увиснал предмет със светъл цвят, в началото колкото точица, който постепенно се уголемяваше, докато прие формата на висок мъж с печално лице и щръкнали уши, издокаран в еластичен комбинезон.

— Сплок! — възкликна Бил. — Колко се радвам да те видя!

— Напълно логично. Мога да разбера емоционалната ти реакция в отговор на този физичен факт — произнесе Сплок, както винаги без капчица хумор. — Без никакво съмнение ти се надяваш, че появата ми ти носи така жадуваното избавление.

— Можеш ли да го направиш?

— Ако прибегнеш до логиката, която, естествено, е чужда на твоята раса, ще си дадеш сметка, че както съм дошъл тук, така мога и да си ида. Инак защо въобще ще идвам?

— О, я престани с тая твоя логика! Казвай как да изфирясам от това място? — почти проплака Бил.

— Просто като фасул. Но първо слез от този глуповат трон, отлят от железен пирит, който напълно ми разстрои апаратурата.

Бил понечи да го послуша, но бе дръпнат назад от включения в главата му кабел. Той направи безуспешен опит да изключи кабела от розетката.

— Направи нещо с тая проклета жица в главата ми! — викна Бил.

Сплок, който изглеждаше по-мрачен от обикновено, го заобиколи бавно. Той огледа кабела и почука по него първо с показалеца с напръстник, после с останалите пръсти. Накрая поклати с глава и се върна там, където Бил можеше да го вижда.

— Боя се, че се намираш в голяма беда — обяви той.

— На мен ли го казваш? — промърмори Бил. — Би могъл поне да ми съобщиш нещо успокоително. Какво има сега? Да не си забравил да си вземеш железния лост?

— Съдейки по тона на гласа ти — отвърна Сплок, — предполагам, че се опитваш да бъдеш духовит или насмешлив.

Надявам се да се забавляваш добре, защото имам да ти съобща лоши новини. Кабелът, който те прикачва към компютъра, е свързан с вътрешен симулационен прекъсвач, достъпът до който става само през компютъра. Целта му е да попречи на неоторизиран персонал да опита да те изключи от базата данни на компютъра. Изглежда само компютърът има право да те изключва.

— Компютърът няма да го направи — заяви Бил.

— Боя се, че си прав.

— Наскоро се запознах с неговия заместник — каза Бил. — Той дали няма да свърши работа?

— Не бива да се надяваш. Най-добре е да го направиш сам.

— Сам ли? Но как бих могъл да изключа... чакай, как го нарече?

— Вътрешния симулационен прекъсвач — подсказа му Сплок.

— Да. Как?

— Ти можеш да влизаш в компютъра като симулация. Това става тъкмо с помощта на този кабел. Та когато се прехвърлиш там, би могъл да откриеш прекъсвача, който освобождава този кабел.

— Изглежда ми малко сложничко — оплака се Бил.

— Добре дошъл в света на големите!

Наложи се отново да влиза в компютъра. Бил се понесе през прозрачните стени на симулираните му постройки — пресичаше мостове свързващи ръбовете на бездънни пропасти, прекосяваше сияещи като нажежено желязо джунгли, където милиони пипала се опитваха да му запречат пътя, преплуваше дълбоки до пояса информационни блатата, очакващи някой да ги сортира. Над него се носеха неясни гигантски очертания, които напомняха перила на автобус. Всъщност във вътрешността на компютъра автобусните перила бяха нещо като първична форма. Най-сетне стигна до една осветена зона. Това беше широка и плоска равнина, разсечена от ярки черти, които изчезваха зад хоризонта. Отнякъде се появи процесия от шкафчета със стъклени витрини, изработени от полирано дърво. Когато надникна в първата витрина, Бил зърна малка чиния с кобалтовосин цвят, в която имаше късче хартия.

Там бе написано: „Вътрешният симулационен прекъсвач се намира в последното шкафче от редицата.“

Бил вдигна глава и откри, че крайт на редицата е много далеч. Той забърза натам, но колкото повече ускоряваше крачка, толкова

повече се отдалечаваше от края. Всичко това бе много странно. Бил удвои усилия и почти веднага последното шкафче се изгуби от погледа му. Той спря. До него имаше шкафче. Във витрината, върху същата кобалтовосиня чинийка, бе положен някакъв инструмент. Бил го взе и го разгледа отблизо. Изглеждаше му напълно непознат. В средата имаше копче с надпис: „Натисни ме“. Бил вдигна палец и го натисна.

В същия миг до него изникна друго шкафче. Зад стъклото, върху добре познатата чинийка, лежеше някакъв прибор с надпис „Вътрешен симулационен прекъсвач“. Бил отвори вратичката, посегна и...

Пред него застана заместник-компютърът, неочаквано силен за ефирното си телосложение. Изпречи се на пътя му и обяви:

— Абсолютно е забранено да се пипат вътрешните механизми на компютъра!

— Но, приятелю скъпи, заместник-компютър, налага ми се да прекъсна моята вътрешна симулация — мазно запелтечи Бил. — В противен случай как да извадя кабела от розетката в главата си, когато се върна в храма? — Мислите му се гонеха отчаяно. — Разбираш ли, току-що получих заповед от компютъра. Той ми нареди да откача това нещо. Заповедта си е заповед, нали?

— Не и докато не видя съответния документ. Ще отнесем въпроса до компютъра веднага щом се върне от курорта Бряг на роботите, където е на симпозиум върху темата „Машинната личност — необходимо зло?“.

Бил бръкна в шкафчето и извади прекъсвача. Преди да успее да го включи обаче заместникът го дръпна от ръката му. Необичайно жилав и пъргав за нематериален субект, той се понесе надолу по коридора, а Бил се втурна подире му. Докато търчаха през полята с трептящи антени, заместникът неочаквано се развика:

— Вражеска програма в компютъра! Унищожете я по стандартния метод!

Бил ускори ход и тъкмо щеше да го застигне, когато неочаквано нещо тупна на рамото му. Имаше форма на прилеп, но изглежда бе изработено от метал и пърхаше нетърпеливо с криле, докато търсеше къде да го ужили, но непрестанно си променяше намерението (програмата за безкрайно максимализиране), та Бил имаше достатъчно време да го събори на земята и да го стъпче. Той с радост откри, че

насилието върши същата работа и в симулирания свят, както в реалния. Почувствал, че губи в надпреварата, заместникът отново нададе вик:

— Вражеска програма в компютъра! Унищожете я по нестандартния метод!

Изведнъж Бил бе заобиколен от безформени желирани мехури, които се търкаляха към него с неприятни скърцащи звуци. Понечи да отскочи встрани, но най-близкият мехур го погълна. Озова се в някаква полутечна маса, която очевидно се опитваше да го асимилира — този номер компютърът явно бе заимствал от фагоцитите в кръвта или може би от някъде другаде. Вътрешните клетки на мехура секретираха нежни повлекла, завършващи с хищно разтворени усти, които се нахвърлиха върху Бил като пасажи от пирани. Той успя да ги смачка с няколко замаха, с изключение на едно или две, които се впиха в гърба му — там, където не можеше да ги достигне, но не му причиниха никакви сериозни увреждания, ако се изключеха леките бодежи. С няколко отсечени удара по вътрешната стена на мехура, нанесени с изумителна сила, той успя да разкъса податливата му стена и да се озове отново в симулирания свят на компютъра.

Като видя повредите, които Бил бе причинил на нестандартната защитна система, заместникът извика:

— Врагът ни надви! Самоунищожаване! Самоунищожаване!

Още щом произнесе тези думи, светлините в симулираната вътрешна среда на компютъра започнаха да загасват. Бил веднага се досети какво ще последва и на свой ред викна:

— Ей, слушайте! Говори врагът! Няма нужда да се самоунищожавате! Искам само прекъсвача, който ще ме отърве от външния кабел.

— Това ли е всичко, което искаш? — попитаха стените с вибриращ глас.

— Това е. Ако заместникът толкова много държи да се самоунищожи, това си е негова работа. Не виждам обаче защо вие трябва да следвате примера му. Оставете го да си троши главата, а после може да си изберете нов водач и да си живуркате щастливо.

— Знаеш ли — отбелязаха стените, — досега никой не е представял въпроса от тази страна.

— Но пък предложението звучи разумно — рече подът. — В края на краищата защо трябва да се унищожаваме всички, след като на

някаква операционна система са й избили чивиите?

— Не го слушайте! — крещеше заместникът. — Всъщност вие не бихте могли да го слушате, защото не съществувате. А дори и да ви има, не разполагате с никакви сетива.

— Хората сами са го казали! — възразиха стените. — И стените имат уши, ето какво казват!

— Но това е в преносен смисъл!

— Всяко нещо има преносен смисъл! — обади се подът. — Ако някога намериш нещо истинско, ама докрай, ела ни се похвали.

— Ето значи как свършва редът — тъжно въздъхна заместникът.

— Хубаво де, щом толкоз настояваш, защо не се самоунищожиш? — попитаха стените.

Докато течеше този разговор, Бил се премести тихичко до мястото, където се въргаляше прекъсвачът. Наведе се над него, намери копчето, протегна пръст и го натисна.

— Крайно време беше — рече навъсено Сплок, когато Бил се върна. — Прекъсна ли го? Добре, сега вече кабелът би трябвало да излезе лесно от розетката. Завърти го половин оборот наляво. Ето, готово.

Кабелът изтропа на пода. Едва сега Бил си позволи да признае пред себе си колко е гадно да имаш кабел в главата си. Сплок вече бързаше към вратата. Тълпата, събрала се да търси съвет от оракула, се разпръсна, щом видя двамата мъже да излизат забързано. Сплок и Бил се затичаха към близката тополя, на върха на която бе паркирана малката пространствена машина. Изкатериха се по дървото, пяхнаха се през люка в пода и Сплок успя да затръшне капака под носа на мобилния екип, довтасал да вземе интервю за вечерните новини. После дръпна ръчките и машината се понесе, отначало бавно, сетне с нарастваща скорост, под акомпанимента на героична музика, идееща неизвестно откъде и придружена от хоров съпровод — с две думи онзи тип музика, която чувате, когато всичко върви добре и ви предстои да напуснете някоя досадна и пълна с неприятни изненади планета и да се понесете към неизвестното, потайно и непредсказуемо бъдеще.

Сплок изчисли курса, но преди да го въведе в звездния компютър, в малката кабина отекна тревожният сигнал на алармата и

замигаха червените аварийни светлини.

— Пратили са преследвачи — процеди през здраво стиснатите си зъби Сплок и завъртя в ловка избягваща маневра малкия и доста подвижен кораб. Преследвачите веднага предприеха контра-избягваща маневра. Изглежда притежаваха специална предсказваща програма, която ги предупреждаваше за всеки нов ход на Сплок. Изведнъж пред тях също се появиха преследвачи. Сплок мигновено прибегна към избягваща тактика номер две. Като видя до какво може да доведе всичко това, Бил изтича при пулта за управление и натисна няколко копчета.

— Какво правиш? — писна Сплок.

— Тези типове предсказват ходовете ти — обясни набързо Бил. — Обаче ще имат известни затруднения да предскажат моите.

Малката машина с къси криле профуча покрай един стационарен наблюдател с такава скорост, че звуковата вълна пристигна едва час след нея, когато вече нямаше кой да я чуе, тъй като всички си бяха отишли. Това, разбира се, не беше в състояние да обезпокои Бил и Сплок, тъй като двамата се бяха вкопчили в ръчките за управление. От време на време Сплок успяваше да подаде някоя разумна команда, която веднага бе следвана от хаотично действие на Бил. Всички логични вериги на бордовия компютър димяха от пренатоварване, а корабът бълваше такива грамадни вълни от електромагнитна енергия, че в една близка астрономическа обсерватория го взеха за новоизлюпен пулсар. Излишно е да споменаваме, че след всичко това от преследвачите нямаше и помен — на нещастниците не им остана нищо друго, освен да се приберат в подземните си центрове, където да се гледат мрачно един друг, докато им свърши работното време, за да се приберат вкъщи и да нашляпат децата.

— Сега какво ще правим? — попита Бил и най-сетне вдигна ръце от ръчките.

— Няма да е никак лесно да решим, след като с налудничавите си действия успя да повредиш Курсовия индикатор.

— Ами управлявай ръчно, голяма работа.

— Когато се носим със свръхсветлинни скорости? Сигурно ти се е разхлопала дъската, както казвате вие. Никой не притежава толкова бързи рефлексии. Затова използвахме машината, която ти съумя да

повредиш. Тя действаше като двустепенен трансформатор на времето и по такъв начин придаваше вероятност на избраната посока.

— Добре де, съжалявам — изпъшка Бил. — Измисли нещо друго. Нали все се фукаш, че си много умен.

— Казвах го, за да ти дам личен пример и да те стимулирам да учиш, но сега започвам да си давам сметка, че е било чиста загуба на време. Принуден съм да използвам пространствено-темпоралния шунт, което е свързано с известен риск.

— Риск ли? — попита безгрижно Бил. — Не думай!

— Готов ли си? — попита Сплок и отпусна ръка върху една дръжка с позлатена топка отгоре.

— Готов съм, готов — хайде, действай!

— Ако не те е страх от високи скорости... — произнесе Сплок и натисна дръжката.

— Казах: моля те, подай ми картофеното пюре.

— Извинявай — рече Бил.

— Картофеното пюре!

Сплок се оказа прав, естествено. Всичко се случваше прекалено бързо или вече се беше случило твърде бързо. Трудно беше да се определи кое от двете. А и нямаха никакво време.

Бил забеляза пред себе си чиния с картофено пюре. Повдигна я, като се чудеше на кого трябва да я подаде. Някой го дръпна за левия ръкав. Той подаде чинията в тази посока. Някой я пое. Един глас произнесе: „Благодаря“. Може и да беше женски. Или само се преструваше на такъв. Или беше на мъж, който се преструва на жена. А може би беше жена, преструваща се на мъж, който се преструва на жена. Бил реши, че е дошло време да отвори очи и да се огледа.

Направи го, но много внимателно и предпазливо. Всъщност очите му бяха отворени, иначе как щеше да види картофеното пюре? Но когато не виждаш нищо друго, освен някакво си картофено пюре, в известен смисъл не виждаш нищо, нали?

Бил намери сили да се огледа. Дочу тракане на часовник и приглушени гласове, подуши миризмата на картофено пюре, бифтек, хрянков сос и мънички белгийски моркови. Началото беше многообещаващо. Той отвори очи. Седеше на продълговата маса за

хранене. Повечето от насядалите около масата му бяха непознати. Имаше обаче едно познато лице. Вдясно от него седеше Сплок, облечен в черен фрак и бяла вратовръзка. Седящият вляво от него — който му бе поискал картофеното пюре — наистина беше жена, както правилно бе предположил по гласа. Виждаше я за първи път. Тя беше чернокоса хубавица, издокарана в рокля с много дълбоко деколте, толкова примамливо, че направо те подканваше да се изкатериш до ръба и да надникнеш вътре. Нещо в държанието ѝ подсказа на Бил, че това е Илирия, още преди да го заговори.

— Какво става тук, гнъсните го взели? — обърна се Бил към Сплок.

— По-късно ще ти кажа — нервно прошепна Сплок. — Засега се преструвай, че разбираш всичко и че ти е много забавно.

— Но как се озовах тук?

— По-късно! — сопна се Сплок с физиономията на човек, който едва си съдържа нервите. После добави с нормален глас: — Бил, струва ми се, че не се познавате с нашия домакин — месер Димитри.

Димитри бе едър плешив мъж с къса черна брада и сатанински вежди, облечен в небесносиньо вечерно сако и с разноцветна розетка на ревера, която, както Бил узна по-късно, била самата Голяма Розетка на заслугите в Обществото на Научните Чудотворци.

— Драго ми е да се запозная с вас, господин Месер — кимна Бил.

— Месер е титла, а не име — ядно просъска Сплок.

— Тогава Димитри какво е — малко име или фамилия?

— И двете — почти го наплю в яда си Сплок.

На Бил започна да му писва от цялото това съскане. Сплок го бе посъветвал да се държи нехайно и той нямаше нищо против, предполагайки, че под това се разбира да се усмихва като кретен и да се преструва, че му е приятно да разговаря с хора, които въобще не познава.

— Местенцето ти е много уютно, Димитри — подметна той.

Усмивката на лицето на Димитри леко помръкна.

— Местенцето не е негово — обади се Сплок. — Тук е в изгнание.

— Но, разбира се — побърза да добави Бил, — не е чак толкова хубаво, колкото там, откъдето са те изгонили.

Усмивката на Димитри беше смразяваща.

— А знаете ли къде е това?

— Чувал съм туй-онуй — едва не се задави Бил.

— Странно — рече Димитри. — Смятах, че предишният ми адрес е най-строго пазената тайна в галактиката.

— Е, нали знаеш какви клюкари са всички — успокои го Бил. — Както и да е, радвам се да се запозная с теб.

— Да, тук доста се наслушахме за вас — заяви Димитри. — Дори сме ви приготвили малка изненада.

— Колко мило! — рече Бил, надявайки се наистина да е така. Напоследък животът му поднасяше все гадни изненади.

— Няма дълго да ви държа в напрежение — успокои го Димитри и плесна с ръце.

Звукът, който се разнесе, бе неочаквано силен за пухкавите му длани. В стаята незабавно влезе слуга, който носеше червена плюшена възглавничка — на нея беше положен предмет, който Бил не позна веднага. Слугата изчака Димитри да му кимне, после се приближи до Бил, поклони се и му поднесе възглавничката.

— Престори се, че си очарован — просъска Сплок. — Но не го пипай. Поне засега.

— Слушай, Сплок — произнесе Бил с нисък и заплашителен глас, — по-добре престани да ми съскаш, инак не знам какво ще направя. Разбираш ли какво ти намеквам?

Сплок се облеци, а Бил се обърна към домакина.

— Месер Димитри, колко любезно да ми покажете...

Той погледна предмета върху червената възглавница. Беше изработен от червеникаво дърво, имаше струни и черни ключове. В началото Бил реши, че е някакъв музикален инструмент. Не му приличаше на синтезатор. Какво ли можеше да е това?

— Цигулка — подсказа Сплок, като внимаваше да не съска.

— ... тази особено красива цигулка — довърши смело Бил. Той я разглеждаше, без да посмее да я докосне. — Наистина е много красива. И какъв цвят само! Много изтънчена работа.

Гостите започнаха да се кискат. Димитри се разсмя гръмогласно и каза:

— Нашият гост прояви интересна склонност да нарича този оригинален „Страдивариус“ цигулка. Естествено той има право.

Защото едва ли има друг, който може да се сравни с ненадминатия виртуоз Бил Клипториан, прочул се след поредица концерти из планетите от южната дъга. Сигурен съм, че маестро Бил ще ни окаже честта с един кратък рецитал по-късно. Малко Моцарт, какво ще кажете, маестро?

— Имате го — кимна Бил, който не се съмняваше, че познанията му по скрибуцане с цигулка са точно толкова добри за изпълнение на Моцарт, колкото за любимия му марш „Рейнджъри тъпчат, ракети реват“.

— Ще бъде трогателно, наистина — продължи Димитри. — Направихме някои скромни подготовки, за да можете да повторите триумфа си от Сагинау IV. Стига да не ви изморяваме, маестро?

— Не берете грижа — успокои го Бил, но твърде късно забеляза предупредително смръщените вежди на Сплок, който въртеше глава в отрицание. — Не че ще ме изморите, но...

— Значи приемате — засмяно го прекъсна Димитри. — Колко великодушно да благоволите да дарите с искрата на своя гений този толкова изостанал край! Двамата с вашия менажер вече се уговорихме за подробностите. Мисля, че ще останете доволен. Ще имате това, което по думите на менажера винаги сте искали.

— Ей, ама това е супер! — отвърна Бил, като същевременно метна въпросителен поглед към Сплок, който пък му отвърна с изражението „ще ти кажа по-късно“.

— А сега за десерт — обяви тържествено Димитри — вашата любима забаглионе, маестро!

Бил остана разочарован. Надяваше се, че забаглионе ще е завързаното име на някой плодов сладкиш или може би торта. Но беше нещо свършено непознато. И много вкусно. Когато се наведе да си вземе за втори път, чернокосата вляво от него, на която по-рано бе подал картофеното пюре, му прошепна:

— Трябва да те видя по-късно. Спешно е.

— Готово, бебче — галантно отвърна Бил. — Кажи ми само — ти си Илирия, нали?

Чернокосата красавица се поколеба. Очите ѝ се насълзиха. Сочните ѝ устни потрепераха.

— Не точно — отвърна тя. — Но ще ти обясня по-късно.

След забаглионето поднесоха ликьор в стъклени чаши и кафе в малки порцеланови канички. Бил си сръбваше здравата въпреки навъсените погледи, които му мяташе Сплок, тъй като предполагаше, че ще е добре да напълни трюма с баласт преди задаващата се буря. На масата, освен тях и Илирия — ако това беше Илирия, — имаше още дузина гости. Всичките принадлежаха към човешката раса, може би с изключение на един дребничък мъж със синкава кожа, който или бе извънземен, или бе прибягнал до някакъв моден метод за оцветяване. Мъжете бяха облечени официално. Бил по природа изпитваше подозрение към хора, изтрупани по този начин. Но след като посвикна с обстановката, той преразгледа пролетарското си отношение. Гостите не бяха нито алчни капиталисти, нито търтеи на обществото — двете групи, които най-често се придържаха към подобно облекло. Повечето имаха обветрени и обгорени от слънцето лица, което говореше за живот на открито, в постоянна борба с природните стихии. Някои имаха по лицата си белези като от гигантски хищници, срещу които са се изправяли очи в очи в някоя гъста и страшна джунгла. Но всичко това, разбира се, бяха само с нищо непотвърдени догадки.

Жените бяха друга порода. Стройни и крехки, красиви по онзи чисто декоративен начин, който непретенциозните мъже намират за привлекателен, те биха могли да украсяват всяко подобно тържество където и да било в галактиката и дори отвъд пределите ѝ. Макар че всички хващаха окото, сред тях несъмнено изпъкваше една и това бе жената, която му се бе представила с името Тесора, ала кой знае защо му напомняше за Илирия. Всичко това бе малко объркващо, както и нерешеният въпрос за появата на Бил тук и съответно как да се измъкне.

Междувременно Сплок също се държеше нехайно, но с далеч по-голямо достойнство и дори от време на време се опитваше да се усмихва. Съдейки обаче по нервния начин, по който потрепваха краищата на ушите му, той също не се чувстваше в свои води.

След ликьорите и кафетата, а с тях и неизбежните пури, месер Димитри стана и вдигна ръце, давайки знак за тишина. В движенията на охраненото му тяло се чувстваше увереността на човек, свикнал да командва.

— Дами и господа — обяви той, — моля за вашето внимание. Тази вечер сред нас е не друг, а прочутият виртуоз цигулар Бил

Клипториан и той се съгласи не само да даде концерт в наша част, а да повтори всички онези незабравими изпълнения, които придружаваха триумфа му на Сагинау IV. Но първо едно приятно встъпление на пиано в изпълнение на Щумпер Розуид, майстора на копринените звуци.

Гостите бяха поканени да се преместят в малката концертна зала в съседство с библиотеката, където се хранеха. В средата на залата бе поставено грамадно пиано, а на столчето пред него някакъв мъж вече си опъваше ръкавелите и опипваше клавишите.

Ако не беше сигурен, че е невъзможно, Бил веднага би се заклел, че това е самият Хам Дуо.

— Трябва да поговорим — прошепна му Сплок, стисна го за ръката и го отведе при един еркер, от който се разкриваше прекрасна гледка към лунен пейзаж, озарен от сиянието на други луни.

— Сам не знаеш колко си прав за това — кимна Бил. — Къде се намираме? Картината отвън ми прилича на Долината на смъртта. Защо си им казал, че съм прочут цигулар? Как се забъркахме в тази каша? Как стана така, че...

— Моля те! — вдигна ръка Сплок. — Сега не е време за въпроси. След пет минути започва твоето изпълнение.

— Какво? Че аз не мога да свиря!

— Точно това трябва да обсъдим — рече Сплок.

— Хубаво — въздъхна Бил и зачака. След близо пет минути изгуби търпение и попита: — Измисли ли как да се измъкнем от тази история?

— В момента мисля.

— Ами мисли по-бързо де!

— Не става така. Пък и какво разбираш от мислене! Намираме се в отчаяно положение. А и ти точно сега реши да изпадаш в безсъзнание.

— Не е моя вината, че изпаднах в безсъзнание, докато ти си играеше на надпревара в космоса.

— Няма нищо случайно — загадъчно промърмори Сплок.

— Какво сега — от мен ли очакваш да измисля как да се справим?

— Да. Ще ми се най-сетне да видя един достоверен пример за тази прочута изобретателност, с която вие хората толкова много се

перчите. Казват, че имала нещо общо с чувството ви за хумор. Аз обаче нямам такова. Не мисля, че има нещо смешно в тази ситуация.

— Аз имам чувство за хумор — озъби се Бил. — Но и аз не намирам нищо смешно.

— Интересно как стигнахме до едно и също заключение от диаметрално противоположни позиции.

В този момент към тях се приближи Тесора — чернокосата хубавица, която не беше точно Илирия — и улови Бил за ръкава.

— Трябва да поговоря с теб насаме.

— Аз се опитвах да поговоря с него насаме — заяви Сплок.

— Знам, но нямаме време. Трябва да му кажа нещо много важно.

— А какво според теб правя аз? — тросна ѝ се Сплок. — Да не съм му донесъл поздравителна телеграма?

— Ако не бях аз — заяви жената, — въобще нямаше да успееш да го преместиш от Разчленителя в Реконструктора.

— Какво? — подскочи Бил.

— Просто не искахме да те безпокоим — опита се да го успокои Сплок. — Виждаш ли, нещата излязоха извън контрол, когато се опитах да управлявам кораба без помощта на Курсовия индикатор. За щастие бордовият робот успя да те събере отново за нула време.

— С изключение на една малка подробност — добави Тесора. — Между другото, Бил, не съм точно Илирия, защото още не сме уредили въпроса с притежанието на това тяло. По право то би трябвало да принадлежи и на двете ни.

— Ти къде го намери? — попита Бил.

— Беше забравено на съботното вечерно празненство на тауматурзите.

— Месерът е крал на тауматурзите. Ще намерим убежище тук само ако се възползваме от правилата в гилдията.

— Каква гилдия?

— На най-изтъкнатите музиканти.

— И по какво ги познават, че са изтъкнати?

— По отзивите в пресата, разбира се.

— Бил — намеси се Тесора, — освен това трябва да знаеш, че тази вечер има пълнолуние и борбата за моето тяло...

— О, моля те, престани да ни прекъсваш — промърмори с досада Сплок. — Бил, скоро ще ти поднесат цигулката. Помниш ли

какво ти разказвахме за цигулките?

— Цигулки — повтори Бил със странен гърлен глас, мигайки учестено, сякаш всеки миг ще припадне.

— Точно за тях. Хайде, припомни си всичко.

— Но какво става тук? — попита Бил.

— Не разбираш ли? — ядоса се Сплок. — Всъщност именно за да се справиш, не трябва да знаеш нищо.

В този момент към тях се приближи месерът.

— Време е — рече той и се покашля. — Ето я и цигулката. Хората чакат.

Сплок многозначително изгледа Бил. Поне така му се стори, защото изобщо не можа да схване смисъла на погледа му. Той пое цигулката и се върна в концертната зала.

Страхът приема различни форми. Страхът от провал не е за пренебрегване. Тъкмо този страх доминираше сега в мислите на Бил, защото разбра, още щом излезе на покрития с паркет подиум, че ще стане за смях.

Имаше и допълнително утежняващи ситуацията обстоятелства. Например фактът, че Бил бе снабден с две десни ръце, се явяваше сериозен проблем в свиренето на цигулка, защото всяка цигулка е изработена така, че на нея да се свири с две различни ръце.

Бил разполагаше с броени секунди, за да се научи да борави с две десни ръце. Не че нямаше опит с подобни изненади, имайки предвид, че съвсем наскоро му се бе наложило да привиква с алигаторски крак.

Аудиторията го очакваше стаена. Димитри стоеше в ъгъла на залата и се хилеше с неприятна физиономия. Неколцина въоръжени стражи бяха запречили вратата, стиснали в ръце автоматични оръжия. Изглеждаха като хора, готови на всичко. Как му се искаше на Бил да е един от тях!

Пианистът изсвири няколко встъпителни акорда. Димитри се поклони на аудиторията и продължи:

— Дами и господа, преди да продължим, бих искал да обясня още веднъж какво ви предстои да чуете. Виждате ли, Бил умее да свири приспивната песен на грънджовете, същества, които, както ви е

известно, са съюзници — макар и без особена охота — на мръновете. Грънджовете обаче не са чак толкова разумни. Предпочитат първо да хапят, а после — доста по-късно — да мислят. Единственият начин да бъдат укротени — разбира се, временно — е чрез тяхната приспивна песен. Пеят я всяка вечер женските грънджарки. Само така могат да сложат мъжките в леглата. Инак прекарват цялата нощ в гризане на корите на дърветата или на съседите. Бил е първият човек, успял да научи и възпроизведе тази песен. Сега ще я изпълни със същото ненадминато умение, на което дължи наскорошния си бляскав успех.

Димитри отстъпи назад, оставяйки Бил сам наред подиума. После подиумът се разтвори и Бил тупна в просторна вана с триметрови хлъзгави стени. Една от стените се отмести и през отвора вътре бяха напъхани два коша с еднометрови влечуги. В началото грънджовете взеха да се зъбят и хапят, но скоро изгубиха интерес един към друг и се огледаха любопитно. Веднага забелязаха Бил. Няколко от по-схватливите постепенно стигнаха до идеята, че това високо и мършаво парче месо с късче червеникаво дърво в ръка може би си заслужава да бъде ухапано.

Те запълзяха към него, разтворили пасти със закривени зъби и ококорили жадно очички. Гледка колкото отвратителна, толкова и страшна.

Още щом ги съгледа, Бил започна да подскача. Краката му подхванаха бесен танц върху полираната повърхност на ваната. В същия миг той вдигна лъка и се зае отчаяно да стърже с него по струните на цигулката.

Инструментът издаде такъв жален писклив звук, че Бил го хвърли и сграбчи най-близкия гръндж. После се изправи и го хвърли в залата, където мигом се възцари хаос. От гледна точка на самите грънджове това бе като разходка из парка преди вечеря.

Като видя какво става из залата, Димитри се завтече към сцената. В ръката си държеше лазерен пистолет с разпръсквател на дулото. Разпръсквателите са забранени на повечето места из галактиката. С тяхна помощ, вместо да ти пробие тънка изискана дупка, вследствие от която да издъхнеш още преди да си разбрал какво те е сполетяло, лазерният пистолет оставя такива грозни и разкривени рани, че видът им шокира както пострадалия, така и присъстващите на това събитие. Разпръснатият лъч можеше да изгори плътта до кокал и го правеше

крайно болезнено. Което означаваше, че Бил го грозеше не просто смърт, но и обезобразяване и страхотни мъчения. Трябва да признаем, че той не се поколеба да реагира мълниеносно на тази заплаха, която би накарала друг на негово място да се парализира.

— Аааах! — изкрещя Бил. — Вижте какво мога! — И както го бяха учили в часовете по нестандартно бойно изкуство, той завъртя тялото си в противоположна на часовниковата стрелка посока, като същевременно разтвори крака и рязко издиша въздух. Имаше още няколко движения, разбира се, но ако ви трябва подробности, идете и си купете наръчник. Което, както вероятно се досещате, никак не е лесна работа.

По това време Сплок също бе предприел необходимите действия, което бе изненадващо за някого, от когото очаквате предимно логични разсъждения и по-малко движения. Измъкнал изпод дрехите си скрития лъчамет, той се извърна рязко и прикри левия фланг, докато Хам Дуо, когото Бил бе разпознал малко по-рано, скочи от високия балкон с енергиен меч в ръка и свирепа физиономия на небръснатото си лице.

— Пази ми гърба! — извика той на Бил и пресрещна взвода войници с блестящи брони, който току-що бе пристигнал.

— Убийте ги! — кресна Димитри и се прикри зад една скулптура тъкмо преди Дуо да го разполови с меч.

— Цуни ми задника! — отвърна Бил, за което можеше да бъде извинен, като се вземеха предвид крайните обстоятелства.

Защото миг след това се разрази страхотна битка. Елементът на изненада вече бе отпаднал, защото, както е известно, изненадата действа само докато е изненада. Врагът напираше от всички страни, непрестанно идваха нови и нови подкрепления и този рунд очевидно щеше да бъде спечелен от Димитри, на чиято страна бе огромното числено превъзходство. Войниците му, пришпорвани от периодичните инжекции с разгневяваща дрога, безогледно се хвърляха в атака, размахвайки като побеснели своите енергокопия, които бълваха ослепителни експлозии с голяма разрушителна способност. Сплок бе проявил предвидливост да се запаси с флакон ЕПА, енергопоглъщащ аерозол, благодарение на което се измъкна невредим от първия щурм. Но какво да прави след това?

Изненадващо отговорът дойде от една дългостеблена синя роза.

12.

Някои вероятно биха сметнали последното изявление за пресилено. Какво значение може да окаже в края на краищата една най-обикновена синя роза?

Синята роза лежеше върху масичката за кафе на капитан Дърк. Всъщност с това се изчерпва цялото ѝ участие в тази история. Защото заедно с нея на сцената се появи и самият Дърк.

В интерес на истината, сутринта, когато синята роза разцъфна, капитанът се намираше в личната си каюта на борда на „Находчивост“ — по същото време, когато дежурният офицер получи транселеграма.

— Транселеграма? — повтори Дърк, след като свързочният офицер Пол Муни дойде в каютата, да му докладва и да покаже разпечатката.

— Да, сър — потвърди Муни.

Беше висок, добре сложен младеж с тънички мустачки. Тъкмо заради тези мустачки Муни бе станал за присмех сред екипажа, когато за първи път се качи на борда — не за друго, а защото тогава цареше голяма скука и хората се чудеха с какво да се забавляват. Муни, разбира се, не знаеше това. Смяташе, че се смеят на него.

В известен смисъл бе прав. Стана така, че иначе безгрижният и весел младеж само за едно денонощие се превърна в истински мизантроп. Започна да се усамотява в радиорубката, която бе затулил с черна хартия, тъй като твърдеше, че луминесцентното осветление го заслепява.

Настояваше да му носят там храната и категорично отказваше да разговаря с екипажа. Нерядко отвътре се дочуваха странни почукващи звуци. Никой не можа да открие причината за тях. Това само засилваше мистерията.

Поведението на Муни естествено привлече и вниманието на капитан Дърк. Издокаран в любимия си светлосин комбинезон, Дърк бе в обичайното си благодушно разположение.

— Нека си стои в радиорубката — заяви той. — Оставете го на мира, ще му мине.

— Но сър, държанието му е необичайно.

— И откога не можем да понасяме държанието на хора с умствени увреждания?

— Искате да кажете, че Муни е побъркан?

— Само временно, предполагам. Оставете го на мира. Ще се оправя.

Предположението на Дърк се оказа правилно. Останал насаме в тъмната каюта, Муни постепенно започна да възстановява поразклатената си самоувереност.

— Какво пък толкова? — каза си той. — Мустаците ми може наистина да изглеждат смешни. Защо трябва да се притеснявам от това?

Хрумна му, че е крайно време да напусне радиорубката. Изведнъж му се доигра на пинг-понг. Но той знаеше, че преди това трябва да направи нещо.

— Нещо специално — каза си Муни. След като прегледа списъка със специалните комуникационни проблеми, които трябваше да решава всеки радист, той заяви решително: — Ето какво ще направя!

— Ти си успял да разшифроваш кода на транстелеграмата? — повтори Дърк. — Никой не вярваше, че това може да бъде направено. Казваха, че транскодът е най-строга пазената тайна на нашите врагове, мурдидите от планета Жило.

— Да, успях — гордо повтори Муни.

— Ами прочети ми я, тогава — доволно нареди Дърк.

Муни се покашля, за да си прочисти гърлото, и зачете:

— От Мурдид Второ действащо пипало до Мурдид Централно Главно командване в Скрития дворец на Забранената планета. Приветствия.

— Много дълъг поздрав — отбеляза Дърк.

— Да, сър — кимна Муни и продължи да чете. — Нашето пипало откри, че престъпниците от Земята, а именно господин Сплок и командир Хам Дуо, в момента са обсадени от превъзходящите ги сили на месер Димитри, който властва на изолирания планетоид

Дентоид 12. Искаме разрешение да нахлуем на планетоида, да избием тези, които окажат съпротива, а останалите да поставим в клетка, за да бъдат показвани по време на триумфалния парад на Централната планета. Край.

— А отговорът? — попита Дърк.

— Нямаме го, сър. Съобщението свършва тук.

— Господин Муни — заговори Дърк, — моите поздравления за добре свършената работа. Но макар да не е ваша вината, тя е свършена наполовина. Необходима ни е транстелеграмата, пратена от главното командване на мурдидите в отговор на тази, която ми прочетохте. Върнете се сега в радиорубката и залепете ухо на слушалката, докато не ми уловите и ответната телеграма.

— Всъщност ние използваме прослушвателна апаратура, създадена по наша поръчка от „Портент“, секретния военен завод в покрайнините на галактиката. Принципът на работа...

— Хайде някой друг път, а? — прекъсна го Дърк. — Главата ми трябва да е свободна от разни дребни подробности, за да мога да следя цялостната картина и да предприемам при нужда съответните действия. Разбра ли ме, Пол?

— Мисля... че да, сър — отвърна Муни. — Ще се заема с това! — обеща той, напълно забравил притесненията си какво мислят другите на борда за неговите мустаци.

А капитан Дърк потъна в размисъл. „За пореден път — рече си той, — тези, които вярват на мурдидите, се оказаха измамани. Но да се действа предварително, преди да бъдат получени необходимите нареждания, ще бъде лудост. Току-виж ме понижиха в чин.“ Галактическият съвет едва ли би гледал благосклонно на някоя внезапна атака срещу прочутия месер Димитри, ако се окаже, че Дърк безпричинно е нападнал планетоида. Нищо чудно след подобен акт да го обявят дори извън закона. Ще има и други неприятни последствия.

Странно как в момент като този реещият се поглед на Дърк попадна върху синята роза. Понякога и дребни неща приковават вниманието ни. Не разполагаме с данни за някакво по-особено привличане между капитан Дърк и синята роза. Не го улавяха и чувствителните за мисли стени на неговата каюта, макар в момента на инцидента да бяха в обичайното си наострено състояние. Дърк си беше Дърк и тишината си беше тишина, всичко, което правеше, бе да

разглежда синята роза, която — по някакъв невероятен и непонятен начин — му бе предала своето съобщение.

— Да — произнесе полугласно Дърк, макар по-късно да не си спомняше, — ще го направя, ако ще адът да се изпречи насреща!

Той вдигна поглед към таблото на дистанционното управление. Фотонните прехващачи уловиха посоката на погледа му и превключиха компютъра на пасивно дистанционно управление.

— Вашите заповеди, сър? — попита компютърът и в гласа му сякаш се долови лек трепет.

— Хващай най-краткия път за планетоида.

Екипажът на „Находчивост“, който бе насядал около масата в каюткомпанията и се забавляваше както може, чу нареждането. След миг на вцепенение всички се хвърлиха по бойните постове.

— Готови за бой! — извика Дърк. Господи, колко съжеляваше, че Сплок не е тук. Той се огледа. — Доктор Марлоу!

— Сър! — изпъна се мъж с брада и впит еластичен комбинезон.

— Запознат ли сте с принципите на дублиращия ефект на силовия щит?

— Мисля, че да, сър. Веднъж господин Сплок ми ги обясни и...

— Тогава поставете се да приложите наученото на практика — отрязва го Дърк. — Мисля, че скоро ще ни потрябва цялата мощ на щита.

Корабът описва един невероятен завой и пое по новия си курс като подгонен от космически сили позитрон.

Всъщност мурдидският флот, поел към планетоида, не бе същият, който предната година бе атакувал Кардазал. Онзи флот, съставен от склонни към самоубийствени постъпки пилоти, настанени в своите летящи бомби, в началото се бе оказал непреодолим за силите на цивилизования свят. Бойните флотилии на Елкин и Ван Лукин бяха отблъснати далеч, отвъд Карпатския залив и вероятно щяха да бъдат унищожени напълно, ако не беше задухал неочакван космически вятър откъм открития космос, за да разпръсне нападателите преди да довършат започнатото дело. Мурдидският флот преживяваше мъчителен период на възстановяване след онази неудача. Сегашните сили не бяха толкова многочислени, затова пък можеха да се похвалят

с два ж по-голяма маневреност. Мурдидите се бяха отказали от самоубийствената тактика и дори бяха успели да закупят прочутия софтуер „Умник“ от компанията „Технология на Скрытата тактика“ — главен доставчик на хитроумни програми за могъщи престъпни групировки и други отявлени врагове на цивилизацията, чието мото бе „Да ги наврем в миша дупка“.

Споменатият софтуер, където ударението бе поставено върху екзотичните маневри при високи скорости, се оказа доста объркващ за земните сили, които все още разчитаха на логически решения. Дори след успешното разгадаване на противниковите кодове, което позволяваше да бъде разгадана и схематизирана мурдидската тактика, резултатите бяха подложени на съмнение, тъй като човешките оператори, невярващи на сетивата си, губеха твърде много ценно време, за да си задават въпроси от типа на „Видя ли това?“

Та по времето, когато „Находчивост“ си пробиваше път през хиперпространството със скорост, многократно надвишаваща тази на светлината, а темпоралните му заглушители работеха на максимална мощност, за да предотвратят микрокатаклизми вследствие от непрестанно възникващи нерешими причинно-следствени дилеми, Бил драпаше нагоре по витата метална стълба в кулата на месер Димитри, надявайки се да се натъкне на някакво средство, с което да духне от тази побъркана планета, или поне да намери нещо за пиене.

Беше набрал скорост и вземаше по две стъпала наведнъж, а зад него Сплок и Дуо продължаваха да отбиват атаките на постоянно množащите редове си бронирани войници, изтласквани както от тях, така и от растящата стена трупове. Бил стигна до някаква врата. Беше отлята от стомана, с яки дебели панти. Бил потропа с юмрук, но вратата не се поддаде на опитите му. Той извади лазерния пистолет и я разряза през средата като кашкавал с нагорещен нож, само че миризмата бе друга. Вратата хлътна навътре. Бил прекрачи прага, огледа се стъписано, преглътна и облиза пресъхналите си устни.

Накрая каза:

— Виж това вече променя нещата.

ЦРУ имаше навика да се появява в най-неочаквани моменти. Беше странен тип, защото никога не можеше да се предскаже какво е

намислил и какво смята да направи. Може би всички агенти на военното разузнаване притежаваха подобни качества, в края на краищата професията им бе доста неприятна.

Каквато и да бе истинската причина, когато прекрачи прага, Бил завари ЦРУ да връзва прекъснатите кабели на енергопредавателната станция, в която се бе озовал.

— Бил! Толкова се радвам, че пристигнах навреме!

— Че как се озова тук? — попита Бил. Всичко у ЦРУ според него будеше подозрение.

— Сега не е време за обяснения — отвърна ЦРУ. — По-късно ще можеш да благодариш на гаджето си.

— Илирия? Срегнах една жена на име Тесора, която малко ми напомняше за нея. Каза ми обаче, че не била съвсем тя.

— И знаеш ли защо? Заради теб, Бил! Надявам се, че имаш сериозни намерения към младата дама. Това е истинска любов, приятелю.

— Какво правиш?

— Сменям подреждането на минното поле.

Бил зяпна от почуда, после постепенно схвана. Сега вече не се съмняваше, че това е брилянтен ход, макар в момента да не знаеше как точно ще им помогне.

— Размърдай се, Бил — подвикна ЦРУ. — Трябва да помогнем на Сплок и Дуо.

Бил забеляза, че ЦРУ мести разположенията на кабелите, за да превърне минното поле в непроходим лабиринт. Той приседна на пода и помогна на дребното човече с последните няколко връзки. Шумотевицата от долния етаж, която бе затихнала за известно време, сега се усили отново. Чуваха се оглушителни експлозии, каквито издават безоткатните оръдия, пронизително пищене на лъчеви реактивни пушки и ниско дуднене на темпорални дефрагментатори. Сплок и Дуо се биеха на живот и смърт, използвайки целия наличен арсенал, подсигурен от предвидливия Сплок.

Бил и ЦРУ довършиха работата и слязоха надолу по стълбите. Гледката, която ги посрещна, бе преминала през всички стадии на хаоса и сега отново наподобяваше някакъв ред. Войниците, които настъпваха срещу двамата герои в подножието на стълбите, се прикриваха зад щитове, изработени от енергозащитена целулоза. В

атака използваха въздушни пистолети със стрелички, чиито върхове бяха намазани с кожнабръчкаваща отрова — още едно забранено от закона оръжие, което мурдидите използваха в престъпните си деяния. Бил потупа другарите си по раменете и каза:

— Тръгвайте. Време е да изчезваме оттук.

— Май наистина е време — кимна Хам Дуо. — Даваш ли си сметка през какви перипетии преминах, за да стигна тук и да ти помогна? Първо трябваше да си купя фламингов маскараден костюм...

— По-късно ще ми разкажеш — прекъсна го Бил. — Сега по-добре да офейкваме.

Дуо погледна към врага и веднага разбра причината. Мурдидите бяха изкарали тежкото си оръжие — един УКД-12, който, ако забравим невинното му название, бълваше топки от чиста енергия, способна да изпепели всичко на пътя си по начин, над който съвременната наука все още си блъскаше главата.

— Уф, да изчезваме — кимна Дуо. — Всъщност какво ще правим сега?

Бил се обърна към ЦРУ.

— Какво ще правим сега, ЦРУ?

ЦРУ вдигна ръка към челото си и на лицето му се изписа тъжно изражение.

— Ами, хъм, пфуй...

— Слушай, ЦРУ — грубичко го прекъсна Бил, — дойде време да направиш коронния си номер.

— Ъп! — изхълца ЦРУ и завъртя очички.

— Гнъсните те взели! — изруга Бил сочно.

Точно в този момент на сцената се появи „Надеждност“ изхлузвайки се с трясък и мълнии от хиперпространството. Той се озова в космоса в непосредствена близост до планетоида и точно в средата на минното поле, чието разположение така умело бе разбъркано от ЦРУ. В първата частица от секундата оръдията му — насочвани и контролирани от компютъра — се прицелиха в планетата, но по-малко от миг по-късно се извъртяха срещу мурдидския флот, който се спускаше над планетата, направляван от не по-малко решителна и умела ръка от тази на капитан Дърк.

Чул познатото бръщолево-думкане на тежките оръдия, Сплок вдигна глава и мигновено прецени ситуацията.

— Към терасата! — извика той.

Бил вдигна ЦРУ, който продължаваше да издава жални звуци заради нещо, сполетяло го само преди секунди, което обаче трябваше да почака по-удобен момент, и заедно с размахващия енергийния меч Дуо се затича към терасата.

Вратата беше заключена, но Сплок бе предвидил това. С трепване на клепачите той подсказа на Бил какво трябва да прави. След като прехвърли ЦРУ в силните, но изненадващо гальовни ръце на Хам Дуо, Бил щурмува вратата с техниките за разбиване на врати, които бе изучавал по време на заниманията в кадетската школа. Нито един статичен обект не може да се окаже препятствие за набрал скорост и инерция рейнджър. Вратата отхвърча навътре и малката група се озова на терасата. Бил търкаше натъртеното си рамо и бълваше проклетия, които се възнасяха към горните слоеве на атмосферата.

Докато се оглеждаха, мурдидският флот вече се бе строил в бойна формация. Корабите нападнаха доста уверено, след като шпионите предварително бяха разучили разположението и подредбата на минното поле, но един след друг се превръщаха в ослепителни експлозии, които озаряваха атмосферата като празнични фойерверки. Други веднага заемаха местата им, а отзад се задаваха още. Предугадили по някакъв необясним начин клопката, мурдидите бяха пратили напред автоматични кораби, за да прочистят пътя. Наистина причудлива тактика, която този път се бе оказала напълно ефикасна, защото тежковъоръжените дреднаути бяха останали невредими.

Докато стояха на терасата и си предаваха кислородната маска, която Хам Дуо винаги носеше на колана заедно с презервативите, които никога не бе използвал, Сплок изстреля сигналните ракети. Те литнаха нагоре и разцъфнаха с ярки отблясъци. Красива гледка, ако положението им не беше така отчайващо.

Забелязал присъствието на „Находчивост“ наред собствените си редици, мурдидският флот насочи вниманието си към големия кораб. Облени в хиперпот, оръдейниците въртяха бясно валчестите колела, за да извърнат дулата към новопоявилата се цел, тъй като поради някаква досадна грешка в чертежите оръдията се насочваха ръчно. Едно след

друго гигантските дула заставаха неподвижно, издухвайки с масивни лъчеви струи свръхмощни снаряди с червени връхчета, които се понасяха към „Находчивост“ по неопишуемо плоски траектории.

— Удвои енергията на силовия щит! — нареди Дърк, надявайки се, че Марлоу се е справил с настройката на щита. Първият снаряд ги доближаваше с бавно въртене. Силовото поле на „Находчивост“ го улови и микроскопичните му сензори го пренасочиха по бумерангова орбита. Преди мурдидите да осъзнаят какво става, те се оказаха обстрелвани със собствените си заряди.

— Стойте спокойно — подвикна през рамо Сплок. — Ей сега ще пристигне спасителната сонда.

Вече я виждаше с просто око да се носи право към тях с равномерно проблясващи зелени и червени лампички, заобикаляйки статичните експлозивни полета.

Бил взе ЦРУ под мишница, а през това време сондата вече се изравняваше с парапета на терасата. Един след друг те се покатериха на борда и въздъхнаха облекчено, когато люкът зад гърбовете им щракна. ЦРУ непрестанно се дърпаше и опитваше да каже нещо на Бил, но тъничкото му гласче бе заглушено от разривите на енергийните оръжия.

Минути по-късно пред тях се изправи Дърк с лице, почервенияло от бойна треска.

— Тъкмо навреме си идваш — каза той на Сплок. — Отивай веднага в машинното. Имаме проблем.

Едва тогава той забеляза Бил. Лицето му остана безстрастно, докато казваше:

— Здравсти, Бил. Търсят те по телефона. Можеш да се обадиш от моята каюта.

Докато Дърк и Сплок стърчаха край пулта за управление, опитвайки се да измъкнат „Находчивост“ от взривовите на минното поле, Бил изтича в каютата на Дърк. На „Находчивост“ упътването ставаше с помощта на разноцветни линии — достатъчно бе да заковеш поглед в някоя от тях и да я следиш до целта. Но Дърк бе забравил да предупреди Бил, че по време на бой кодовата таблица на линиите се сменя, за да попречи на опитите на попаднали на борда шпиони да се

ориентират бързо в обстановката или да извършат саботаж. Първо Бил се озова в столовата — тя беше празна, ако се изключеше един пухкав офицер, който нагъваше сладкиши, възползвайки се от отсъствието на останалите. Следващата линия го изведе в корабния супермаркет, където се наложи да отбива атаките на досадни продавачи, опитващи се да му пробутат различни стоки на половин цена със сезонно намаление и при гарантирано качество. Бил обичаше да се мотае из магазините, но точно сега не му беше до това. Продължи да следва извитите линии по стените и макар все още да хранеше надежда, че те ще го изведат накрая до капитанската каюта, в душата му започна да се прокрадва съмнение. Той спря при една будка и разтвори корабния пътеуказател. Благодарение на него най-сетне стигна до каютата на Дърк.

Помещението — както и следваше да се очаква от каюта, предназначена за висшия офицерски състав — бе застлано с килим. Бил забеляза, че е поднесена вечеря за един, което му даде известна представа за социалния живот на капитана. Точно пред него върху една малка поставка се мъдреше телефонът. Червената лампичка за повикване трепкаше нетърпеливо.

Бил се метна към него, разбивайки в бързината няколко малки кристални фигурки.

— Ало! — изрева той.

От другата страна на линията отговори женски глас:

— С кого искате да говорите?

— Ами някой ме е търсил — рече Бил. — Казаха ми да вдигна слушалката.

— А вие кой сте?

— Бил! Аз съм Бил!

— Аз пък съм Роза, телефонистка в Централния свързочен отдел на флота. Мисля, че сме се срещали веднъж на един прием у Дредниганийския посланик. Това беше миналата година на Капела.

— Не съм бил и на парсек от това място — отвърна Бил. — А сега бихте ли ме свързали?

— Трябва да е бил някой друг Бил. Не споменахте ли нещо за повикване?

— Да!

— Един момент, сега ще проверя.

Бил зачака. Вратата зад него се отвори и в каютата влезе ЦРУ. Лицето му бе все така объркано.

— Бил? — извика той. — Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. Чакам разговор по телефона. Какво стана отвън?

— Малко е трудно за обяснение — рече ЦРУ. — Одеве исках да ти кажа, че каквото и да правиш, не бива да се качваш на борда на „Находчивост“.

— Чудесен момент избра да ми го кажеш — озъби се Бил. — Какво не е наред тук?

В този момент телефонистката се свърза отново.

— Бил, намерих ти компания.

Веднага след това в слушалката прозвуча писклив женски глас:

— Бил, миличък, как си?

Макар гласът на Илирия да се променяше всеки път, когато тя сменяше телата, което бе далеч по-често, отколкото се нравеше на Бил, интонацията ѝ оставаше непроменена. Пък и колко други женски гласове го търсеха?

— Илирия? Ти къде си?

— Няма значение. Бил, кажи ми ЦРУ при теб ли е?

Бил се огледа за всеки случай.

— Да, тука е.

— Хубаво. Има нещо, което трябва да знаеш за този така наречен военен разузнавач. Слава Богу, че те открих навреме!

— Да, какво има?

— Бил — обади се зад гърба му ЦРУ, — трябва да обсъдим нещо много важно. — Той приседна на бюрото пред него. Един от пешовете на въздългия му шлифер уж случайно попадна върху вилката на телефона. Последва изщракване, което колкото и да бе невинно, имаше ужасяващ резултат.

— Илирия! Слушам те!

— Съжалявам, сър — чу се гласът на телефонистката, — връзката беше прекъсната.

В този момент в каютата влязоха Дърк и Сплок, следвани от Дуо.

Дърк несъмнено бе изключителен пилот, а в комбинация със Сплок двамата ставаха най-добрият тим в цялата галактика. Кое се потвърди за сетен път, когато Дърк изпълняваше така наречената Мариенбадска маневра, излагайки на риск целия екипаж и себе си, докато корабът ретрогресираще обратно по хода на собствения си курс. Естествено мурдидските дреднаути се опитаха да ги последват, но в разгара на сражението водещият кораб бе забравил да вдигне носовите спойлери. Бълбукането на хиперпространството правеше невъзможно проследяването на „Находчивост“. Докато напускаха околностите на планетоида, мурдидският разузнавателен отдел вече разработваше версията за унищожаване на неутралния сателит вследствие на тежки климатични условия.

След като се увери, че поне засега са в безопасност, Дърк изведе кораба на прав курс. Сътресенията на корпуса утихнаха и готвачите в просторната кухня въздъхнаха облекчено, след което се заеха да разливат по чиниите пареща доматиена супа. Заедно със супата по нареждане на Дърк бяха раздадени солети, тъй като капитанът смяташе, че екипажът заслужава да бъде поощрен.

След това, придружен от остроухия Сплок и плоскоухия Дуо, Дърк се отправи към каютата да види как я кара Бил. Докато вървяха натам, из въздуха витаеше усещането за нещо пропуснато или неизказано, миазмата на несподелена тъга и съжаление. Те, разбира се, не я усещаха и дори свръхчувствителният Сплок крачеше невъзмутимо, а по-късно щеше да си спомни, че е имало само предразположение за подобна възможност.

Най-сетне стигнаха до каютата и влязоха. Бил стоеше до телефона, свъсил недоволно вежди. Пред него се беше изправил ЦРУ, който приличаше на клошар заради въздългия шлифер и ръкавиците с отрязани пръсти. За Сплок не остана скрито, че един от джобовите на шлифера бе издут под формата на петнайсетсантиметров мрънски гущер. В стаята се долавяше визуалният аналог от гласа на Илирия, която допреди секунди бе разговаряла с Бил по телефона, преди уж небрежното движение на ЦРУ да прекъсне връзката.

— Бил — произнесе Дърк, — струва ми се, че всички ние ти дължим аплодисменти. Не зная как съумя да го постигнеш, но ти накара целия мурдидски флот да се съсредоточи тук и го задържа достатъчно дълго, за да пристигнат „Находчивост“ и нашите основни

сили. Със задоволство открих, че между участниците в битката е и шейсет и девета бригада Космически Виещи Убийци, към която продължаваш да се числиш.

— Искаш да кажеш, че те са наблизил? — подскочи Бил. — Моите най-близки приятели? Доналдсон Биволската зурла? Джони Дули Асо купа? И Клопщайн, човекът с нос от неръждаема стомана? И той също ли е тук?

— Всички са тук, Бил — отвърна Дърк. — Не точно както ги искахме, но все пак пристигнаха.

— Какво искате да кажете с това „не точно както ги искахме“?

— Ами разбираш ли, те са малко умрели. Щеше ми се да ти го кажа по-внимателно. Всъщност мислех да ти кажа, че е станала катастрофа и са в болница, но ще се оправят. А по-късно щях да подметна, че има усложнения, съвсем малки в началото, после по-сериозни и още по-сериозни, но да не се кахъриш. Накрая, разбира се, щях да призная, че са мъртви, но дотогава ти щеше да си съвсем подготвен. Обсъдихме тази и други тактики с Дуо и останалите, но той надделя да приложим шоковата терапия, както сам се изрази. Надявам се да сме избрали най-правилния подход. Как се чувстваш, Бил?

— Жаден.

— Жаден? В подобен момент?

— Трябва да пийна нещо за Бог да прости, нали? Те така щяха да направят.

— Да — кимна Дърк. — Хубаво ще е всички да пийнем. Тъкмо ще те подготвим за следващата лоша новина.

Бил сам се ориентира къде е пиячката и гаврътна юнашка глътка от шишето „Стария куцльо“. После се изсекна в една омазнена носна кърпа, въздъхна и каза:

— Добре, готов съм. Кой друг е умрял?

— О, нещата не са чак толкова зле — засмя се Дърк.

— Тъй де — добави Дуо, — в този живот не става въпрос само за умирачка.

— Нищо, за което чак толкова да се тревожиш — добави Сплок. — Но първо си пийни още малко. — Та значи, от твоето поделение настояват незабавно да се върнеш на служба. Много се развълнуваха, като узнаха, че си тук. Изглежда са останали с погрешното впечатление, че си дезертирал.

— Защо тези копелдаци смятат така?

— Може би защото отсъстваш вече няколко месеца, без да се обадиш.

— Бях затворник на чужда планета. Напъхаха ме в гигантски компютър. Какво си мислят — че там съм имал телефон и факс ли?

— Спокойно, ние оправихме нещата — вдигна ръка Дуо. — Дори те предложихме за медал. Е, в началото идеята не им се понрави. Но знаеш ли накрая чия дума натежа?

— Откъде, по дяволите, да знам? — попита Бил.

— Думата на Ханибал — рече Сплок. — Той вече не те смята за свой враг. Каза, че след като разговарял с Извънземния историк, възгледите му за историческата необходимост се променили коренно.

— Ами чудесно — захили се Бил искрено или със спотаена ирония. — И кога ще стане това?

Дърк и Сплок се спогледаха. Дърк едва забележимо кимна. Сплок размърда устни, сякаш събираше сили да каже още нещо.

— Можете да влезете — произнесе той.

Вратата се отвори. В каютата влязоха двама мъже с хромирани шлемове и бели превръзки на ръцете с надпис „Военна полиция“. Приличаха на център-нападатели в НБА. Всъщност и двамата бяха точно такива, преди да постъпят на служба. Но това е друга история.

— Рейнджър! — произнесе единият полицаи. — Ти си арестуван. Протегни ръце.

Какво можеше да стори Бил? Той протегна покорно ръце и полицаят му сложи белезници. След това го отведоха.

На вратата Бил спря и се обърна.

— Момчета, пак ще се видим — рече той и излезе.

В помещението се възцари тишина. После ЦРУ извика:

— Ей, Бил, почакай ме! — Той скочи и изтича навън.

Нов период на затишие, нарушен този път от Дуо.

— Бедничкият! — промърмори той. — Дори нямаше кой да му спусне завесата.

Докато крачеха към патрулния кораб, светът около Бил придоби странна и непоносима яснота. Веднага щом се озоваха на борда полицаите му свалиха белезниците и му предложиха силно питие. Бяха

останали с впечатлението, че Бил е виновен в особено тежки престъпления, което още повече събуждаше уважението им. Обикновено прибираха войници за самоотлъчка, пиянство и подобни дреболии. Но сега в мрежата им бе паднала едра риба. Поискаха да им разкаже за Илирия и за живота на Ройо, както и за света вътре в гигантския компютър. Скоро Бил се почувства истински щастлив, сред свои.

От една страна се радваше, че се връща обратно, от друга — малко го безпокоеше фактът, че е арестуван, което подсказваше неприятни последици. Всъщност какво толкова можеха да му направят? Най-много да го убият. Наказанието за всички военни престъпления бе екзекуция. Изглеждаше малко страшно, но пък ужасно улесняваше работата на тъпанарите от военния трибунал. Така че, макар ситуацията да не му харесваше, Бил отдавна бе привикнал с нея. Каквото и да прави, началството винаги ще му диша във врата.

Съвсем скоро кацнаха на космопорта в лагер Отчаяние, наречен така не защото мястото навяваше печал и отчаяние, а в чест на неговия първи комендант Мартин Хари Отчаяния, герой от Малко Голямо Копито и Ватерлино — две големи битки със значителни загуби, благодарение на които получил повишение.

Лагер Отчаяние се намирал на планетата Гарнизонен затвор Х — малък свят, чиято атмосфера вонеше на развалени яйца. Самият лагер бе на един тропически остров, отделен от враждебния бряг чрез канал с вряща вода, наводнена от множество водовъртежи. За да бъде по-пълна приликата с Дяволския остров, бяха докарали и засадили палмови дръвчета.

Бил бе настанен в затвора за особено опасни престъпници, където дори храната пристигаше с огромни трудности. Ето защо беше с кървянали очи и подпухнало лице една сутрин след доста време, когато го събудиха и му наредиха да се написка и да си измие лицето, тъй като му предстояло да застане пред военния трибунал, известен с нетърпимостта си към вонята на неизплакната уста.

Съдът, пред който Бил се представи, бе разположен в средата на гигантски амфитеатър с над десет хиляди места — интересът към зрелището бе огромен, тъй като процесите на военния трибунал бяха включени в задължителната програма на всички туристически агенции.

Имаше и жури, което не бе съставено от хора. Една наскорошна поправка във военния закон бе въвела заседателната система като жалък опит да се прикрие изначалната несправедливост на военното правосъдие. По принцип съдебните заседатели гласуваха така, както им нареждаше съдията, тъй като друга поправка в закона изискваше в противен случай да бъдат разстрелвани след края на процеса. Тъй като в края на краищата системата се оказа доста тромава и скъпа, на мястото на съдебните заседатели бяха поставени роботи, изтеглени от различни сражения и чакащи на опашка за ремонт. Бяха съвсем здрави, ако се изключеше някой липсващ крайник. Имаше и такива без глави, също допуснати до участие, след като убедиха съда, че мозъците им са разположени в гръдната клетка. Всички до последния бяха програмирани да издават само решения „виновен“ независимо от представените доказателства.

— Всички да станат! — заповяда разсилният.

Зрителите в амфитеатъра скочиха на крака и бурно аплодираха главния съдия полковник Вес Бейли, широко известен във военните среди. Истинското му име беше Луис, но го бяха кръстили Вес заради любимото му изречение, с което приключваше разглеждането на всички случаи: „Виновен, електрическият стол, следващият!“ Публиката, естествено, неизменно посрещаше това изречение с неописуем възторг. Бейли бе сред онези привърженици на твърдата политика, които смятаха, че виновниците трябва да бъдат разстрелвани на местопрестъплението, но му се пречкаше промъкналият се напоследък във военното съдопроизводство либерализъм.

За прокурор по делото бе назначен капитан Джеб Стюарт. Това правеше процеса двама по-интересен, защото както бе добре известно, Джеб не беше губил нито едно дело от пет години насам. Трябваше му само още една успешна година, за да се кандидатира за Тройната корона на юриспруденцията.

— Трябва ли да изпадаме в ненужни подробности? — поде Джеб Стюарт, обръщайки се към съда със звучния си звънлив глас. — Обвиняемият Бил, който лъже дори за името си, тъй като го произнася с удължено „л“, дребна на пръв поглед корекция, разрешена обаче само за офицери, е виновен в нарушаване на членове 23, 45, 76 и 110б от Военния закон. Ако хвърлите едно око на документите, които ви бяха

раздадени, ще се уверите, че става въпрос за крайно тежки престъпления. Бил, имаш ли нещо да кажеш в своя защита?

— Сър, всичко, което правих, бе да изпълнявам заповеди — отвърна Бил.

Стюарт се усмихна презрително и надменно.

— И откога това е легитимно извинение за пред военното правосъдие?

— Но какво можех да направя? — сви рамене Бил.

— От теб се е искало да вършиш всичко както трябва — озъби се Стюарт. — Известно е, че си се самоотлъчил на чужда планета по време на значителни граждански безредици, че си влязъл в интимни взаимоотношения с извънземна представителка на цуриянската раса — наши отколешни врагове, — след което си заживял на съвместни начала с техния компютър по неизвестни и необяснени от теб причини, а освен това си участвал в конспирация с генерал от друг исторически период на Земята, някой си Ханибал, който няма да може да присъства на процеса поради неотложна среща с римския генерал Сципион Африкански. Ние обаче разполагаме с писмените изявления на Ханибал. Срецнахме сериозни затруднения да ги разчетем, тъй като бяха написани на картагенски. Смятаме обаче, че там той заявява следното: „Този войник е виновен априори за всичко, в което го обвинявате, и трябва да гори в ада на най-страшните мъки, на които може да бъде подложен.“

— Ханибал е мой приятел! — възрази Бил. — Не би казал подобни неща за мен. Сигурно сте сбъркали.

— Погледни сам — каза Стюарт. Той кимна многозначително и един от писарите показва кафява глинена плочица с надраскани върху нея знаци.

— Не мога да ги прочета — рече Бил.

— Разбира се, че не можеш — съгласи се Стюарт. — Щеше да е странно, дори намирисващо на предателство, ако беше успял. В такъв случай как си позволяваш да възразиш срещу нашата интерпретация на написаното?

— Моите предположения относно неговото съдържание са също толкова достоверни, колкото и на всеки друг.

— О, така ли било? — повдигна вежди Стюарт. — Предполагахме, че можеш да прибегнеш до подобна защитна тактика и

затова повикахме в съда един специалист по превеждането от неизвестни езици. Ще бъдете ли така добри да поканите професор Стоун?

Професор Розета Стоун бе висока и мършава стара мома с хладни и презрителни маниери. Тя се огледа пренебрежително, подуши въздуха и произнесе:

— Специалист по лингвистика от моята класа, естествено, ще даде по-точна интерпретация на текст, написан на непознат език, отколкото някакъв си неграмотен войник.

И колелото се завъртя. Един след друг пред съда заставаха различни свидетели, които Бил не бе виждал никога досега. По-късно узна, че това са професионални свидетели, използвани най-вече когато прокурорът е уверен, че обвиняемият е виновен като греха, но не разполага с необходимите доказателства.

Бил се разсърди най-много, когато един от свидетелите, пастор от албигенсианската секта, заяви под клетва, че Бил е виновен за опустошаването на Рим през 422 г. сл.Хр. Бил яростно отрече това твърдение. Тъй като срещу него вече бяха повдигнати достатъчно обвинения, за да бъде осъден така, както му хрумне на съдията, позволиха това обвинение да отпадне.

Когато дойде неговият ред да говори, Бил поиска малко време, за да се подготви. Съдията се засмя.

— Само престъпник би поискал подобно нещо. Слушай, войнико, песента ти е изпята. Но ако решиш да се откажеш от правото си на последна дума и да спестиш безценното време на съда, това ще бъде взето в твоя полза при определянето на присъдата.

— А ако откажа? — заинати се Бил.

— Няма да ти позволим да се подготвиш, а упоритостта ти ще бъде в твой минус.

Бил повдигна уморено рамене.

— Че вие вече сте ми решили съдбата! Какво толкова мога да кажа?

— Почти нищо — съгласи се съдията. — Нямаш представа колко е изморително да седя тук ден след ден и да слушам хленченето на престъпници, които нямат никакво уважение към закона, докато не попаднат под суровите му удари. Та искаш ли последна дума? Не?

Браво! Бързо схващаш. Да преминаваме тогава към най-важната част — наказанието.

— Забравихте да попитате журито за решението им — подсказва му Бил.

— Обикновена формалност — отвърна съдията. — Мисля, че можем да я пропуснем.

— Не! — извика Бил. — Искам да чуя какво ще отсъди журито!

На лицето на съдията се изписа отвращение. Чакаше го тежък ден. Три партии голф с важни клечки, които нямаше да останат доволни, ако покаже известно отпускане на формата. Никой не обичаше да пресича половината галактика до някое затънтено местенце, само и само да му поднесат скапана игра. Едва сега съдията си даде сметка, че този войник може да се окаже костелив орех. Досега нито един обвиняем не бе настоявал да чуе как ще гласува журито. Това за сетен път показваше вредата от ограмотяването на низшия персонал. За миг съдията се поколеба дали да не извади личния си пистолет, който винаги носеше в лъскав открит кобур под съдийската си тога, и да спести времето на участниците в процеса, както и някои допълнителни държавни разноси, като прати този дърдорко право в ада, където със сигурност му беше мястото, след като бе имал дързостта да се изправи виновен пред съда. Но след това се овладя. Вече имаше няколко последни предупреждения за разстрел на обвиняеми по време на процес. Дребномозъчните подлизурковци от Военното командване обичаха всичко да е според устава. Ще ги потърпи още малко, докато успее да докаже, че са въввлечени в заговор с цел подкопаване на военното правораздаване, след което собственоръчно ще се разправи с тях.

Съдията се обърна към журито. Девет роботски глави и три гръдни клетки се изпънаха под строгия му поглед.

— Роботи от журито — произнесе съдията, — изслушахте ли представените доказателства?

— Изслушахме ги внимателно, ваша чест — отвърна най-десният в първата редица, робот с блестящо пурпурно лице и фасетни очила.

— Имаше ли време да ги обмислите и да стигнете до съгласие за присъдата?

— О, разбира се, че имаме предостатъчно време, ваша чест!

— Тогава каква е присъдата?

— Ние смятаме, че обвиняемият е невинен по всички обвинения и трябва да получи медал, дори два.

Съдията ги изглежда със смесица от злоба и гняв, която имаше ужасяващ ефект.

— Добре ли ви чух?

— Зависи какво сте чул — отвърна пурпурният робот.

— Наистина ли смятате, че обвиняемият е невинен?

— Да — кимна роботът. — На нас поне така ни изглежда. И не забравяйте за медалите, сър.

В залата настъпи суматоха. Майки се разреваха и притиснаха дечица в обятията си. Мъже със стоманени нерви запалиха цигари. Роботи с различни конструкции и предназначения взеха да аплодират шумно и да издават онзи пронизителен звук, който при машините определя състоянието на краен възторг по причини, над които учените продължават да си блъскат главите. Съдията се поду като пиле с мушната в дупето помпа. Няколко разсилни припаднаха и трябваше да бъдат свестявани с твърд алкохол. Репортери от различни военни издания се хвърлиха към телефонните будки. Бил слезе от подсъдимата скамейка, изтича в залата и прегърна своя приятел ЦРУ, седнал на първия ред.

— Бил, това е чудесно! — крещеше дребосъкът.

— Но защо? — попита Бил. — Никога досега не бях чувал роботи да гласуват по този начин.

— Всички да седнат! Съдът не е приключил заседанието! — провикна се съдията. Той махна с ръка и вратите бяха затворени. Но точно преди да затръшнат и последната от тях през нея се промуши вестоносец с мотоциклетно яке, кожени панталони и запотени очила, които все още не бе свалил. Той изтича до катедрата и подаде на съдията сгънат лист, после се строполи на пода и трябваше да бъде свестяван с доста мощни лекарства.

Докато съдията четеше написаното, в залата се възцари гробна тишина. Накрая той прехапа устни. Покашля се, изправи се и строго изглежда Бил.

— Изглежда имаме смекчаващи вината обстоятелства — обяви той. Публиката чакаше. — Постъпи нареждане незабавно да се явиш при командира на базата. Не зная защо не са ми съобщили това,

журито също носи отговорност. — На лицето му бе изписано, че е готов да потърси вина у всеки, който не си е свършил работата. — Обвиненията отпадат! — обяви той.

Веднага след това военните полицаи вдигнаха Бил на ръце и го понесоха към базата.

13.

Военната база изглеждаше точно такава, каквато я помнеше — скупчени наред блатото едно — и двуетажни сгради. Полицаяте отведоха Бил право пред щабната канцелария, свалиха му бележниците, пожелаха му успех и си тръгнаха.

Бил седна на една пейка пред чакалнята на генерал Восбаргер, наскоро назначен за върховен главнокомандващ на Сектор Юг. Не мина много време преди секретарят от приемната да го покани да влезе.

Генералът имаше доста уютен кабинет. Мек килим, датска мебел, безвкусни картини по стените, бар за напитки — обичайните неща за един генералски кабинет. Беше едър мъж, но изглеждаше още по-голям заради отпуснатото си охранено лице. Малкото коса, останала да стърчи от върха на темето му, напомняше за прякора, с който се подвизаваше — Русото чудовище.

— Сядай, Бил — предложи Восбаргер. — Пура? Нещо за пиене?

Бил понечи да откаже — нищо чудно да му пробутат отрова. От друга страна, току-виж с отказа си обидил генерала. Объркването приключи от само себе си, когато генералът му наля чаша уиски и остави до нея пура.

— Пийни си, войнико. Опитай и пурата. Тютюнът е добър, не е като фъшкиите, дето ги пафкате в казармените помещения. Та значи ти си Бил. Доста се наслушах за подвизите ти. Радвам се, че процесът приключи в твоя полза. Всъщност от това май и ние ще намажем, а? Нямахме да можем да те използваме, ако си мъртъв, нали?

Едва сега Бил си даде сметка коя бе причината за опърничавото поведение на роботизираното жури. Винаги зад всичко имаше причина.

— И аз се радвам, сър — отвърна той предпазливо, защото още не знаеше какво ще последва.

— А сега Бил, да поговорим за Трансформатора, който ти беше наредено да донесеш...

— Сър, съжалявам за провала — подскочи Бил. — В ръцете ми беше, но после изведнъж...

— Няма значение. Мисля, че зная как да си набавим един.

— Това е чудесна новина, сър! — рече Бил.

— Да, така е. И цената няма да е никак висока.

— Толкоз по-добре! — подметна Бил, чиито подозрения се сгъстяваха все повече.

— За съжаление има една пречка.

Бил кимна. Кой знае защо, не беше изненадан. Това, което го интересуваше, бе дали тази пречка има някакво отношение към него.

— Цуриянците — продължи Восбаргер — дадоха да се разбере, че са готови да ни снабдят с Трансформатор. Но при едно условие.

Бил изпъшка. Значи имаше не само пречка, но и условие. От лошо по-лошо. Той засмука жадно пурата, докато чакаше да чуе продължението. Восбаргер кимна с разбиране и му сипа още уиски.

— И така Бил, те искат от нас да пратим човек, обучен да борави с Трансформатора. Както сам разбираш, един толкова сложен уред изисква компетентно отношение.

— Да, сигурно.

— Налага се да се пишеш доброволец за тази мисия — продължи Восбаргер.

— Я чакайте, това е невъзможно! — извика Бил. — Приключих с тая доброволческа гнъс!

— Много лошо — поклати глава Восбаргер. — Защото се говори за повторно повдигане на обвиненията срещу теб. Този път обаче не разчитай на роботското жури. Аз ще решавам съдбата ти.

— Ех! — изпъшка Бил.

— Но предполагам, че няма да се стигне дотам. Хайде стига сме си губили времето с празни приказки! Нареждам ти да се обявиш за доброволец. — Той вдигна един едрокалибрен пистолет от бюрото и го насочи към челото на Бил. — Ще посмееш ли да се възпротивиш на заповедта ми?

— Простете, сър. Не може ли първо да ми кажете нещо повече за тази мисия, за която ще бъда доброволец?

— Ей такива приказки очаквах да чуя — кимна Восбаргер с усмивка на лешояд върху слонски труп. Пистолетът изчезна. — Ти си

на ход, приятелче. Разполагаш с петдесет и пет секунди да зададеш всички въпроси, които не ти дават мира.

— Защо точно аз?

— Добър въпрос. Най-вече защото имаш известен опит на планетата Цурия. Това наклони везните в твоя полза.

— Да, сър.

— Но най-вече защото Квинтиформения компютър, който — както сам знаеш — управлява планетата, настоя да пратим тъкмо теб.

— Така ли?

— Да, точно така. Даже беше много настоятелен. Спомена нещо за неуредени сметки между вас двамата. Не виждахме защо да му отказваме, след като ни обещаваха в замяна Трансформатора. Най-вече след като в сделката се намеси и някаква жена.

— Жена ли? Каква жена?

— Мисля, че се казваше Илирия. Провъзгласили я за новия президент на Цурия.

— И как е успяла да се изкатери толкова високо? — попита Бил.

— Още не разполагаме с подробностите. Причината май била в новото ѝ тяло.

— Все си намира нови тела! — въздъхна Бил, усещайки как се затварят челюстите на клопката. — Случайно да знаете как изглежда сегашното?

— Не съм я виждал още — отвърна Восбаргер. — Помоли да ти предадем обаче, че новото ѝ тяло щяло да е голяма изненада за теб.

— Напоследък все ме застигат изненади.

— Освен това ни съобщи, че твоето старо тяло те чакало там.

— Но аз си имам тяло! — извика Бил.

— Налагало се да го върнеш на компютъра. Били ти го дали назаем.

— А Илирия какво тяло ми е намерила?

— Достатъчно малко, за да се пхне в компютъра.

— Не искам да живея в някакъв си компютър! — проплака Бил.

— Що не опиташ, може и да ти хареса? Иначе... — пистолетът отново изникна пред очите му.

— Слушам, сър — прохлипа Бил.

Той обмисли още веднъж целия разговор, докато се натряскваше в бара за доброволци. Едва го бяха възстановили на служба и пак го

пращаха надалеч. Обратно при Илирия и Квинтиформения компютър. След няколко чашки всичко придоби по-благоприятни очертания. Квинтиформения компютър не беше чак толкова лоша машина. А колкото до Илирия... Нямаше нищо против да я види отново. Когато си в армията, взимаш каквото ти дават. Поне за това го биваше.

Тогава защо по бузите му се стичаха сълзи и капеха в чашата?

Когато Бил най-сетне пристигна на Цурия, посрещнаха го познатите трисферни фигури. Там бяха докторите, които се бяха грижили за него по време на предишния му престой. Започнаха да му махат с ръце още преди да кацне. После го поведоха усмихнати към едно подземие под централния цуриянски замък, където компютърът си бе устроил щабквартира.

— Здравсти, Бил! — посрещна го Квинтиформения компютър. — Радвам се да те видя отново.

— Здравсти! — отвърна Бил подозрително. — Май не ми се сърдиш, а?

— Разбира се, че не. Двамата с теб доста си пасвахме.

— Защо ме повика отново?

— Ами... това е въздългичка история.

— Нищо, кажи ми, имам време.

— Всъщност стана по молба на жена ми. Тя поиска да те върнат на Цурия като сватбен подарък.

— На жена ти? И откога компютрите имат жени?

— Малко е необичайно, съгласен съм — рече Квинтиформения компютър. — Но ти не познаваш жена ми. Тя е много настойчива натура.

— Някоя машина, която съм срещал?

— Въобще не е машина. Илирия е.

— Илирия? — изгъркори Бил.

— Някой вика ли ме? — чу се женски глас. Макар че Бил не го бе чувал никога досега, веднага позна, че принадлежи на Илирия. Такива неща не се бъркат.

И тогава се появи самата Илирия. Бил за първи път виждаше тялото, което носеше. Беше великолепно, особено ако ги обичате малко закръглени, както Бил.

— Все още не мога да разбера — промърмори той.

Илирия се обърна към екрана на компютъра.

— Квинтиформ?

— Да, любов моя.

— Изключи си слуха, докато не ти кажа да го включиш.

— Разбрано, скъпа. И без това е време да проверя как върви животът на планетата.

Компютърът отново започна да си тананика. Гласът му утихна, сякаш се беше отдалечил от тях, което в известен смисъл бе самата истина.

— Илирия, как можа да се омъжиш за компютър?

— Това бе единственият начин да те доведе тук, моя любов. Казах на компютъра да поиска да те върнат.

— Но след като си омъжена, не виждам защо трябва да се мотая наоколо.

— Бил, компютърът е много мил и освен това е ужасно заинтригуван от човешките чувства. Само че не става за друго, освен за приказки. Нали разбираш за какво намеквам?

— А, май се досещам — закима Бил. — Но аз съм войник! Трябва да си гледам службата...

— Когато дните ни са преброени, ценна е всяка секунда — прекъсна го тя и разтвори обятия. — Да започваме веднага...

Последната мисъл на Бил, преди да го погълне топлата ѝ прегръдка, бе, че в края на краищата го прави, защото изпълнява заповед.

Войната наистина е ад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.